

ПОЛИН РЕАЖ ИСТОРИЯТА НА О

Част 1 от „Историята на О“

Превод от френски: Силвия Вагенщайн, Росица Ташева, 1991

chitanka.info

ЩАСТИЕТО ДА БЪДЕШ РОБ БУНТЪТ НА ОСТРОВ БАРБАДОС

През хиляда осемстотин тридесет и осма година един необикновен бунт окървавил мирния остров Барбадос. Около двеста негри, мъже и жени, наскоро освободени от Мартенските декрети, отишли една сутрин при бившия си господар, някой си Гленелг, за да го молят отново да ги зароби. Прочетен бил тефтерът с жалбите, вписвани от анабаптистки пастор, който молителите носели със себе си. След това започнали разискванията. Гленелг бил може би непохватен, или прекалено съвестен или просто се боял от закона. Така или иначе, той не проявил разбиране. В резултат на което бил най-напред любезно натупан, а после заклан заедно със семейството си. Още същата вечер негрите се върнали в колибите си, където подновили обичайните си занимания и се отдали на сладка приказки. Губернаторът Макгрегър се погрижил да потуля случая и освобождението продължило победния си ход. Тефтерът с жалбите безвъзвратно изчезнал.

Сещам се понякога за този тефтер. Освен справедливите оплаквания от организацията на трудовите къщи (workhouse), от замяната на камшика с килията в забраната „чираците“ — така наричали новите свободни труженици — да боледуват не е изключено да е съдържал и нещо като апология на робството. Като например забележката, че единствената свобода, която ни се услажда, е тази, заради която другият попада в робство. Няма човек, който да се радва, че диша свободно. Но ако аз например си издействувам весело да свиря на банджо до два часа сутринта, съседът ми губи свободата да не ме слуша да си свиря на банджо до два часа сутринта. Ако си издействувам да не правя нищо в живота, съседът ми ще трябва да работи за двама. Известно е впрочем, че в световен мащаб безусловната страст към свободата доста бързо предизвиква не помалко безусловни конфликти и война. Прибавете и това, че по силата на диалектиката робът е обречен на свой ред да стане господар, и ще

видите, че сигурно не бива да се насилват природните закони. Прибавете и още нещо — че има известно величие, има и не малко радост в това да се подчиниш на чуждата воля (както се случва с влюбените и мистиците) и да се отървеш — най-сетне! — от собствените си удоволствия, интереси и комплекси. Така че днес, дори повече отколкото преди сто и двадесет години, това тефтерче би изглеждало еретично, да не кажем опасно.

Тук, впрочем става дума за друг вид опасно четиво. А именно еротичното.

I. НЕДВУСМИСЛЕНА КАТО ПОСЛАНИЕ

Защо всъщност наричат еротичните книги опасни? Та това е най-малкото неблагоприятно. Подобно определение е сякаш нарочно измислено, за да предизвика вродената ни дързост, да пробуди желанието ни да ги прочетем и да се изложим на риск. Никак не е случайно, че географските дружества съветват членовете си да не наблягат на преживените опасности, когато разказват пътешествията си. Не от скромност, а за да не изкушават читателите (знаем колко лесно хората тръгват на война). Но за какви опасности става дума?

Знаем поне една, която се вижда добре от моята наблюдателница. Тя е скромна опасност. „Историята на О“ е очевидно една от книгите, които оставят своя отпечатък върху читателя, след прочита на които човек е малко по-различен или напълно различен от това, което е бил преди. След няколко години това вече са други книги, защото по особен начин са се слели с оказваното от тях въздействие и са се променили заедно с него. Така че първите критици твърде бързо започват да изглеждат възгупави. Толкова по-зле — критикът никога не бива да се колебае да стане смешен.

За мен най-лесното е да призная, че не разбирам от тия неща. Навлизам в „О“ по особен начин, като в приказка — известно е, че приказките са еротичното четиво на децата, като и един от онези феерични замъци, които изглеждат изоставени, докато в същото време облечените в калъфи кресла и кожените табуретки, и леглата със или без балдахини са изрядно поддържани, да не говорим за камшиците и бичовете, които като че ли са си такива по природа. По веригите няма и помен от ръжда. И най-малкото петънце не замъглява разноцветните плочки на пода. Ако съществува дума, която веднага да ми идва наум,

когато мисля за „О“, това е думата благопристойност. Но би било твърде трудно да обясня защо. Както и да е. А какво да кажем за вездесъщия вятър, който прониква дори в стаите? В „О“ духа и друг един вятър, витае и друг един дух — чист и ожесточен, неуморим и целеустремен. Той е неумолим дух. Нищо не е в състояние да го възпре — нито въздишките и ужасите, нито екстазът и погнусата. Между другото, ако трябва да си призная още нещо, то е, че моят вкус е друг — предпочитам произведения, от които личи, че отначало авторът се е поколебал, посмутил се е, стреснал се е от сюжета си, усъмнил се е дали ще се справи. Докато „Историята на О“ е издържана от начало до край като героически акт. Тя повече напомня за пледоария, отколкото за обикновено излияние; за послание, отколкото за личен дневник. Но до кого е адресирано посланието? Кого иска да убеди пледоарията? Към кого да се обърне? Та аз дори не знам кой е авторът.

Почти не се съмнявам, че сте жена. Не толкова заради любимите ви подробности — роклите от зелен сатен, коланите с банели, надиплените поли като кичур в ролка за коса. А ето защо: в деня, когато Ръоне предава О на нови мъчения, тя запазва достатъчно самообладание, за да забележи, че пантофите на любовника ѝ са се изтъркали и че трябва да му се купят нови. Ето това ми изглежда почти невъобразимо. Ето за това един мъж не би се сетил, във всеки случай не би го казал.

Иначе О по свой начин олицетворява идеала на всяка мъжественост. Или поне на всеки мъж. Най-после една жена да си признае! Да си признае какво? Това, което жените винаги са отричали (особено днес). Това, в което мъжете винаги са ги упреждали — че се подчиняват само на инстинкта си, че у тях всичко е секс, дори умът. Че трябва все да ги храниш, да ги миеш и гримираш — все да ги биеш. Че просто имат нужда от добър господар, който да прикрива добротата си — защото, ако заяви обичта си, те използват въодушевлението, радостта, волността, която черпят от нея, за да спечелят чуждата любов. С други думи, че трябва да носите камшик, когато отивате на среща. Малко мъже не са мечтали да притежават партньорка като Жюстин^[1]. Но не знам да има жена, която да е мечтала да бъде Жюстин. Във всеки случай да го е правила открито, с такава гордост от стенанието и воплите, с такава войнственост, с такава ненаситно страдание и с такава опънато до краен предел упорство. Може би сте

жена, да, но с черти и на благородник, и на поробител. Като че ли носите в себе си и двете природи или пък онзи, за когото е предназначено посланието, до такава степен присъствува в съзнанието ви, че си присвоявате и вкусовете, и гласа му. Каква жена сте все пак, коя сте?

Едно е ясно — „Историята на О“ не е случайна. Човек веднага усеща онзи покой и онази освободеност, присъщи на всяко дълго носено от автора си и станало част от него произведение. Коя е Полин Реаж? Дали обикновена мечтателка като много други? (Достатъчно е, казват те, да се вслушаш в сърцето си. А то е сърце, на което нищо не може да се опре.) Дали не е опитна дама, преживяла всичко това? Преживяла всичко това и учудена, че едно приключение, започнало така добре или поне така тържествено — със самоотричане и наказание, претърпява неблагоприятен обрат и завършва неудовлетворително, защото в едно можем да се съгласим: О остава в странния публичен дом, където я е отвела любовта ѝ; остава там и не ѝ е чак толкова зле. И въпреки това навсякъде забелязваме една...

II. БЕЗМИЛОСТНА БЛАГОПРИСТОЙНОСТ

Аз също съм учуден от този финал. Няма да ме предумате, че той е истинският. В действителност (условно казано, разбира се) героинята ви е измолила от сър Стивън смъртта си, а той ѝ е свалил веригите чак след като е умряла. Но очевидно не всичко е казано и тази пчеличка — говоря за Полин Реаж — си е задържала част от меда. Кой знае, може би поне веднъж я е обзело присъщото за писателя желание: да доразкаже някой ден приключенията на О^[2]. А и истинският финал е така очевиден, че не си е струвало да го напише. Ние сами го откриваме без никакво усилие. Откриваме го и той малко ни притеснява. Но вие, вие как стигнахте до него и с коя дума бихте окарачили това приключение? Отново се връщам на това, защото съм сигурен, че ако намерим тази дума, и кожените възглавници, и леглата с балдахини, и дори веригите ще се изяснят от само себе си, ще се разстъпят и ще дадат път на голямата тъмна фигура, на пълния със скрити намерения призрак, на чуждия дух.

Тук не мога да не се сетя за това, което в мъжкото желание е именно чуждо и оттам непоносимо. Знаете ги тия обветрени скали, които внезапно се раздвижват или започват да въздишат, да свирят като

мандолини. Хората идват отдалеч, за да ги видят. Но бързат да си тръгват, колкото и я да обичат музиката. Ами ако ролята на еротичните книги (на опасните книги, ако предпочитате) е просто да ни посветят? Да ни успокоят по отношение на самите вас, както правят изповедниците. Знаем, че общо взето с еротиката се свиква. Мъжете също не се притесняват дълго. Те дори се възползват от положението и заявяват, че са започнали първи. Лъжат, разбира се, фактите са налице — безспорни, прекалено безспорни.

Същото е и с жените, ще ми кажете. Несъмнено, но при тях нещата не са така видими. Те винаги могат да отрекат. Каква благопристойност наистина! Оттук явно идва мнението, че те са по-красивият пол, че красотата е в женски род. Не съм сигурен, че са по-красиви. Но във всеки случай са по-прикрити, не така очевидни, а това е вид красота. Ето вече за втори път мисля за благопристойност по повод на книга, която няма нищо общо с нея...

А дали няма нищо общо? Нямам предвид блудкавата и престорена благопристойност, която се задоволява да прикрива истината, която бяга от скалата и не признава, че я е видяла да мърда. Съществува друг вид благопристойност, несъкрушима и възмездяваща; тя силно унижава плътта, за да ѝ върне първоначалната непорочност, и насила я препраща в дните преди още желанието да е заявило за себе си и скалата да е пропяла. Това е благопристойност, с която е по-безопасно да не се сблъскаш. Защото за да бъде тя задоволена, трябва ни повече, ни по-малко ръцете ти да са завързани на гърба, коленете ти да са разтворени, тялото ти да е разчекнато, да плуваш в пот и сълзи.

Аз сякаш говоря ужасни неща. Възможно е, но тогава значи, че ужасът е насъщният ни хляб, а опасните книги може би просто ни връщат към опасности, които са заложили в нас по рождение. Кой влюбен не би се уплашил, ако измери за секунда истинската дълбочина на клетвата, която дава с лекота и която го обвързва за цял живот? Коя влюбена не би се уплашила, ако осъзнае за секунда значението на „преди теб не познавах любовта“ или „никога не съм обичала, преди да те познавам“ — фрази, които произнася, без да се замисля? Или още, може би с повече мъдрост (мъдрост ли?): „Бих желала да се накажа, задето съм била щастлива, преди да те срещна“. И ето че се хващат за думите ѝ. И ето че един вид — каквото повикало, такова се обадило.

Та в „Историята на О“ изтезания има достатъчно. Не липсват и бичуването, и жигосването, без да говорим за нашийника и за спектакъла на терасата. Изтезанията са почти колкото молитвите в живота на аскетите пустинници и са като тях ясно разграничени, грижливо описани, едва ли не номерирани. Изтезанията невинаги са радостни — искам да кажа прилагани с радост. Ръоне отказва да прибягва до тях, а сър Стивън го върши, сякаш изпълнява задължение. Във всеки случай никой от тях не се забавлява. И у двамата няма нищо садистично. Действието се развива така, като че ли сама О още от началото изисква да бъде наказана, да бъде насилена.

Тук някой глупак ще заговори за мазохизъм. Може, но това означава да се прибави към истинската загадка една измислена, чисто литературна загадка. Що е *мазохизъм*? Когато болката е и удоволствие, а страданието — радост? Възможно е. Този вид твърдения широко се използват от метафизиците — по същия начин те казват, че всяко присъствие е и отсъствие, а всяка дума — мълчание. Не отричам (макар невинаги да ги разбирам), че всичко това има смисъл или поне, че от него има полза. Но тази полза не произтича от практиката, тоест тя не е работа на лекаря, нито на психолога, още по-малко на глупака. Не, ще ми кажат. Наистина става дума за болка, но мазохизмът знае как да я превърне в удоволствие; за страдание, от което той извлича чрез някаква известна само нему химическа манипулация чиста радост.

Това се казва новина! Ще рече, че хората най-после са намерили онова, което с такова усърдие са търсили в медицината, в морала, във философията и религията — средството да избегнат болката или поне да я преодолеят, като я разберат (дори и ако виждат в нея следствие от глупостта и от грешките си). На всичкото отгоре излиза, че те познават това средство открай време, защото в края на краищата мазохистите не са от вчера. Да се чудиш защо не са се отнасяли към тях с повече уважение, защо никой не се е опитал да разкрие тайната им. Защо не са ги приютили в дворци, не са ги затворили в клетки, та по-добре да ги наблюдават.

Може би хората никога не си поставят въпроси, на които тайно да не са си отговорили предварително. Може би е нужно само да установят контакт помежду си, да се изтръгват от самотата си (макар това да е едно от химеричните човешки желания). Е, хубаво, ето ви поне клетката и ето ви в тази клетка една млада жена. Да я чуем.

III. ЧУДНОВАТО ЛЮБОВНО ПОСЛАНИЕ

Тя казва: „Не се учудвай. Вгледай се в любовта си. Би се ужасил, ако за секунда си дадеш сметка, че съм жена, пра това жива. Едва ли ще пресушиш парещите извори на инстинкта, като ги забравиш. Ревността ти не те лъже. Вярно е, че ме правиш щастлива и бодра и хиляди пъти по-жизнена. Но не мога да попреча това щастие веднага да се обърне срещу теб. Дори камъкът пее по-високо, когато инстинктът, е укротен, а тялото отпочинало. Най-добре ще направиш, ако ме държиш в тази клетка и ме храниш, колкото да не умра. Стига да смееш. Всичко, което ме доближава до болестта и смъртта, ме прави вярна. Само когато ме караш да страдам, съм безопасна. Не е трябвало да приемаш да бъдеш за мен бог, ако задълженията на божество те плашат, защото всеки знае, че божествата не са особено нежни. Виждал си ме вече да плача. Остава само да добиеш вкус към сълзите ми. Не те ли привлича шията ми, когато се задушавя и неволно потръпва от съдържания ми вик? Чиста истина е, че на среща с нас трябва да се отива с камшик. При това, за не една от нашия пол е необходим деветремъчен камшик“.

После веднага прибавя: „Ама че глупава шега! Ти нищо не разбираш. Ако не те обичах лудо, смяташ ли, че бих се осмелила да ти говоря така? И да предавам посестримите си?“.

И казва още: „Не аз, а въображението ми, неясните ми мечти те предават всеки миг. Изтощи ме. Отърви ме от тези мечти. Измъчвай ме. Поеми инициативата, така че да не ми оставиш време дори да помисля, че съм ти невярна. (Действителността във всички случаи не е толкова страшна.) Но най-напред се погрижи да бъда белязана с твоя знак. Ако по мен има следи от твоя бич или от веригите ти, ако нося халки на срамните си устни, то нека поне всички знаят, че ти принадлежа. Докато ме бият или изнасилват от твое име, това все още ще значи, че мисля за теб, че те желая, че си моята фиксидея. Кое то и искаше, нали? Е, аз те обичам и искам същото. Ако веднъж завинаги съм се отрекла от себе си, ако устата и слабните и гърдите ми вече не ми принадлежат, аз се превръщам в същество от друг свят, в който нещата имат друг смисъл. Може би един ден няма да се позная. Какво значение имат тогава за мен удоволствието, ласките на всички тези

твои пратеници, след като не ги различавам един от друг, след като ти и те сте несъпоставими?“.

Така говори тя. Слушам я и виждам добре, че не лъже. Опитвам се да я разбера (дълго време ме смущаваше тъкмо проституирането ѝ). Възможно е в края на краищата митологическата огнена туника да не е обикновена алегория, нито свещената проституция — любопитен исторически факт. Възможно с оковите от народните песни и изрази като „обичам те до смърт“ да не са обикновена метафора. Както и това, което казва уличницата на възлюбения си: „Под кожата си ми влязъл, прави с мен каквото искаш“. (Интересно е, че за да се отървем от чувството, което тя обърква, ние го приписваме на разбойниците, на проститутките.) Може би Елоиза, пишейки на Абелар „Ще бъда твоето леко момиче“, е искала не просто да бъде оригинална. Няма съмнение, че „Историята на О“ е най-свирепото любовно послание, получавано някога от мъж.

Спомням си за холандеца, обречен да лети над океана, докато не се намери девойка, готова да даде живота си, за да го спаси; и за кавалера Гигмар, чиито рани ще заздравеят само ако някоя жена се съгласи да страда за него „както нивга жена не е страдала“. Разбира се, „Историята на О“ е по-дълга от средновековна лирична поема и значително по-подробна от любовно послание. Може би, за да я разберем, трябва да се върнем към миналото. Може би днес вече не сме способни да схванем какво си говорят момченцата и момиченцата от улицата — а то е същото, което са си говорели, предполагам, и робите от остров Барбадос. Живеем във време, в което на най-простите истини не им остана друго, за да си ги припомним, освен да ни се представят голи (като О) и с маска на кукумявка.

Защото често чуваме от хора нормални, дори умни на вид, да говорят за любовта като за леко чувство, като за чувство без последствия. Казват, че тя носи доста удоволствия и че съприкосновението между два епидермиса не е лишено от чар. Прибавят, че чарът и удоволствието са пълни, ако в любовта запазим фантазията, прищявката и естествената си свобода. Нямам нищо против и ако е толкова лесно за две лица от различен пол (пък и от еднакъв) да си доставят радост един другиму, да са живи и здрави. Две думи само ме смущават: думата любов и думата свобода. От само себе си се разбира, че те изразяват противоположни неща. Любов — това е,

когато зависиш — не само в удоволствието си, а в самото си съществуване и в това, което го предшества, в самото желание да съществуваш — от петдесет нелепи неща: от две устни (и от гримасата или усмивката им), от едно рамо (от начина, по който се повдига или отпуска), от две очи (от някой малко по-влажнен или малко по-сух поглед), въобще от цяло едно чуждо тяло заедно с ума и душата, които носи, тяло, което всеки момент може да стане по-ослепително от слънцето, по-ледено от заснежена равнина. Никак не е весело да изживееш това и не ме карайте да се смея с вашите изтезания. Та вие се разтрепервате, когато това тяло се наведе, за да закопчае катарамата на обувчицата си, и имате чувството, че цял свят ви гледа как треперите. Е, не е ли по-добре да прибегнете до камшика и халките в плътта? Колкото до свободата... Който и да е мъж или жена, ако им е минало през главата, по-скоро ще се развикат, ще започнат да ругаят, ще изпаднат в ужас. Да, наистина ужасите не липсват в „Историята на О“. Но понякога ми се струва, че в тази книга е подложена на изтезание не една млада жена, а една идея, един начин на мислене, едно мнение.

ИСТИНАТА ЗА БУНТА

Чудно нещо, идеята, че в робството има щастие, изглежда днес като някаква новост. Съпругът вече няма право над живота и смъртта на съпругата си, нито правото да я наказва, на учителите е забранено да бият учениците, на големите ученици — да издевателствуват над по-малките, а същите мъже, които през други векове гордо губеха главите си на площада, сега тъжно гният в подземията на затвора. В наши дни причиняваме само анонимни и незаслужени страдания. И те са хиляди пъти по-жестоки, защото войната за секунди опича цялото население на един град. Прекалената кротост на бащата, на учителя или любовника се заплаща с килим от бомби, с напалм или избухнали атоми. Сякаш в света съществува някакво тайнствено равновесие на насието, към което сме загубили влечението и дори усета си. Не ми е неприятно, че именно една жена ги преоткрива. Не ми е и чудно.

Право да си кажа, не знам за жените толкова, колкото другите мъже. Изумен съм, че ги има (жените). Дори повече от изумен — очарован съм. Затова може би ми се струват чудесни и все им завиждам. За какво точно им завиждам?

Понякога съжалявам, че не съм дете. Но съжалявам не заради изненадите и откритията, за които говорят поетите. Не. Спомням си, че по едно време се чувствах отговорен за цялата земя. Последователно бях шампион по бокс, готвач, политик (е, да), генерал, крадец, дори червенокож, дърво, скала. Ще кажете, че е било на игра. Да, за вас, възрастните, но не и за мен, съвсем не. Защото тогава държах света в шепата си, с всички безпокойства и рискове, които произтичат от това — тогава бях универсален. Ето до кое исках да стигна.

На жените е дадено през целия си живот да приличат на деца. Жената прекрасно разбира от хиляди неща, които ми се изплъзват. Обикновено тя знае да шие. Знае да готви. Знае как да подреди един дом и кои стилове си подхождат (не твърдя, че тя прави всичко това съвършено, но и аз не бях безупречен червенокож). Тя знае и много повече. Чувства се уютно с кучетата и котките; умее да разговаря с тези полуидиоти — децата: разкрива им тайните на Космоса и на доброто държане, разправя им приказки, учи ги как да се пазят чисти и дори как да свирят на пиано. С други думи, от детството си нататък ние не преставаме да мечтаем за мъж, в който да са събрани всички мъже. А изглежда, че е дадено на всяка жена да събира в себе си всички жени (и всички мъже) едновременно. При това има нещо още по-любопитно.

Казват, че ако всичко разбираш, всичко прощаваш. На мен обаче винаги ми се е струвало, че при жените, колкото и да са универсални, е точно обратното. Имал съм приятели, които ме приемаха такъв, какъвто съм, и аз на свой ред ги приемах такива, каквито са, без ни най-малко желание да се променяме един друг. Дори се радвах — и те се радваха, че всеки от нас толкова прилича на себе си. Няма обаче жена, която да не се стреми да промени мъжа, когото обича, и заедно с това да промени и себе си. Поговорката сякаш греша, защото всъщност, ако всичко разбираш, нищо не прощаваш.

Не, наистина Полин Реаж хич не си прощава. Дори се питам дали не преувеличава малко, дали посестримите ѝ са толкова подобни на нея, колкото си мисли. Но по този въпрос много мъже охотно споделят нейните, а не моето мнение.

Да съжаляваме ли за тейфтера на робите от остров Барбадос? Аз люто се боя, че онзи отличен анабаптист е изпълнил апологетичната му част с баналности от рода на следните: че винаги ще има роби (това

впрочем и сами виждаме); че робите ще си останат роби (тук може да се поспори); че трябва да се примирим с положението си и да не губим в роптания времето, което бихме могли да отдадем на забавления, на размисъл, на приятни навици. И тъй нататък. Предполагам обаче, че не е казал истината, а именно, че робите на Гленелг са били влюбени в господаря си, че не са могли да живеят нито без него, нито без робството си. И това е същата истина, която придава на „Историята на О“ нейната неумолимост, непостижимата ѝ благопристойност, същата истина, която поражда онзи силен и нестихващ фанатичен вятър.

Жан Полан

[1] Героиня от „Жюстин или Злочестините на добродетелта“ от маркиз Дьо Сад. — Б.пр. ↑

[2] Действително съществува втора част на историята на О: „Завръщане в Роаси“. — Б.пр. ↑

I.

ЛЮБОВНИЦИТЕ ОТ РОАСИ

Любовникът ѝ извежда веднъж О да се поразходят в един квартал, където поначало не ходят — около парка Монсури или парка Монсо. След като повървели из алеите и поседели един до друг край моравата, на самия ъгъл на парка, на пресечката с една улица те съглеждат кола с таксиметров апарат, която прилича на такси. „Качвай се“ — казва той. Тя се качва. Наближава да се свечери, есен е. Тя е облечена както обикновено: обувки с високи токове, костюм с плисирана пола, копринена блуза. Гологлава е, но е сложила ръкавици, които покриват ръкавите на сакото, и в кожената чанта носи документите си за самоличност, пудрата и червилото. Таксито потегля бавно, без мъжът да е проговорил на шофьора, който пуска перденцата на стъклата отдясно и отляво, а също и отзад. Тя си е свалила ръкавиците, мислейки, че той иска да я целуне или тя да го гали. Но той казва: „Така не ти е удобно, дай си чантата“. Подава му я, той я оставя на такова разстояние, че тя да не може да я достигне, и добавя: „Освен това си много навлечена. Разкопчай си колана и си навий чорапите над коленете: ето ти жартиери“. Таксито кара по-бързо и това малко я затруднява, страхува се да не би шофьорът да се обърне. Най-сетне чорапите са навити и я обзема смут от това, че усеща краката си голи и свободни под копринения комбинезон. Разкопчаният колан се свлича. „Откопчай си полата — казва той — и си махни бельото.“ Няма нищо по-лесно, стига да пъхне ръцете си под кръста и мъничко да се понадигне. Той ѝ взема от ръцете колана и пликчетата, отваря чантата и ги скрива там, после казва: „Не трябва да сядаш върху комбинезона и върху полата си, трябва да ги запретиш и да седнеш направо върху седалката“. Седалката е от изкуствена кожа, хлъзгава и студена, смущаващо е да чувствуваш как лепне за бедрата. След това прибавя: „Сега си сложи ръкавиците!“. Таксито все така се движи и тя не се осмелява да попита защо Ръоне не помръдва и не казва нищо повече, нито каква е причината да държи тя да е неподвижна и няма,

тъй разголена и тъй достъпна, с грижливо сложени ръкавици в някаква черна кола, която пътува неизвестно накъде. Той не ѝ е заповядал нищо, не ѝ е забранил нищо, но тя не смее нито да кръстоса крака, нито да допре колене. Облегнала е двете си ръце в ръкавици отстрани на седалката до себе си.

„Пристигнахме“ — внезапно казва той. Таксито спира посред красива широка улица, под едно дърво — това са чинари — пред изискан частен дом с двор и градина, наподобяващ богаташките къщи в предградието Сен-Жермен. Уличните фенери са сравнително отдалечени, в колата е още тъмно и навън вали. „Не мърдай — казва Ръоне. — Не мърдай изобщо.“ Той посяга към яката на блузата ѝ, развързва панделката, после разкопчава копчетата. Тя леко накланя тялото си напред и мисли, че той иска да я погали по гърдите. Не. Той само опипва, за да улови и пререже с джобно ножче презрамките на сутиена, след което го издърпва. Сега под блузата, която той отново е закопчал, гърдите ѝ са свободни и голи, както са голи и свободни задните части и слабините ѝ от кръста до коленете.

„Слушай — казва той. — Сега си готова. Оставям те. Ще слезеш и ще позвъниш на вратата. Ще тръгнеш след онзи, който ти отвори, ще правиш каквото ти заповядат. Ако не влезеш веднага, ще дойдат да те потърсят, ако не се подчиниш веднага, ще те принудят да се подчиниш. Чантата ли? Не, не ти е необходима вече. Ти си само доставеното от мен момиче. Да, да, и аз ще бъда там. Хайде, върви.“

Ето друга версия за същото начало, по-брутална и по-проста: младата жена, облечена по посочения начин, се возела в кола, съпроводявана от любовника си и един непознат приятел. Непознатият бил на волана, любовникът седял до младата жена, а приятелят, непознатият, говорел и обяснявал на младата жена, че любовникът ѝ бил натоварен да я подготви, щял да ѝ върже ръцете на гърба, над ръкавиците, да ѝ разкопчае и навие чорапите, да ѝ свали колана, бельото и сутиена и да ѝ превърже очите. След това щели да я предадат в замъка, където щели постепенно да ѝ дадат наставления какво трябва да прави. И наистина, след като я разсъблekli по този начин и я вързали, след половин час път ѝ помогнали да слезе от колата, накарали я да изкачи няколко стъпала, после да мине през една-две врати все така слепешком, докато се озовала сама, със свалена превръзка, права в една тъмна стая, където я оставили половин или

един, или два часа, не зная, но ѝ се сторило цяла вечност. А когато най-сетне вратата се отворила и лампата светнала, станало ясно, че е чакала в най-обикновена, уютна и все пак необичайна стая: с дебел килим на пода, но без никаква мебел, цялата опасана с шкафове. Вратата отворили две жени, две млади и красиви жени, облечени кокетно като прислужници от осемнадесети век: с дълги бухнали поли, които скривали краката, стегнати корсети, от които бюстът преливал и които били вързани или закопчани отпред, с дантели покрай деколтето и три четвърти ръкави. С гримирани очи и начервени устни. Носели стегната огърлица на шията и стегнати гривни на китките.

Зная, че тогава те освободили ръцете на О, които били все така вързани на гърба, и ѝ казали, че трябва да се съблече — щели да я изкъпят и гримират. И така, съблекли я гола и прибрали дрехите ѝ в един от шкафовете. Не я оставили да се изкъпе сама и я сресали като при фризьора, като я накарали да седне в едно от онези големи кресла, които падат назад, когато ви мият главата, и които вдигат, за да ви сложат под каската след водното къдрене. Това трае винаги най-малко час. Траяло дори повече от час, а тя седяла на креслото гола и не бивало да кръстосва колене или да ги доближава едно до друго. И тъй като имало насреща ѝ голямо огледало, заемащо цялата стена, което не се препречвало от никакво рафтче, тя се виждала с разтворени по такъв начин крака всеки път, щом погледа ѝ срещнел огледалото.

След като била готова и гримирана, с леко засенени клепачи, ярко начервени устни, порозовени зърна и кръгове на гърдите, с почервени краища на долните устни, с дълго нанасян парфюм върху руното под мишниците и на Венериния хълм, в гънката между бедрата, в гънката под гърдите и от вътрешната страна на дланите, накарали я да влезе в една стая, където огледало, състоящо се от три части, и друго едно огледало на стената позволявали добре да се види. Казали ѝ да седне на табуретката между огледалата и да чака. Табуретката била покрита с черна кожа, която леко я боцкала, килимът бил черен, стените — червени. Била обута с червени пантофки. На едната стена в малкия будоар имало голям прозорец, който гледал към красив притъмнял парк. Дъждът бил спрял, дърветата се люлеели от вятъра, луната бягала високо между облаците. Не зная колко време е останала в червения будоар, нито дали е била наистина сама, както ѝ се струвало, или някой я е гледал през един потулен в стената отвор. Но

това, което знае, е, че когато двете жени се върнали, едната носела шивашки метър, другата — кошница. Придружавал ги мъж, облечен с дълъг виолетов халат с ръкави, тесни в китките и разширяващи се в раменете, който се разтварял от кръста надолу, когато вървял. Виждало се, че носел под халата нещо като прилепнали по крака панталони, които покривали прасците и бедрата, но оставяли свободен члена. О видяла най-напред члена още ври първата му стъпка, после — камшика с кожени ремъци, затъкнат в пояса, после това, че мъжът носел черна маска с дупка за очите и устата, като тюлена мрежа скривала дори очите — и най-сетне, че бил с ръкавици от фина ярешка кожа, също черни. Той й казал да не мърда, обръщайки се към нея на „ти“, а на жените наредил да бързат. Онази, която държала метъра, премерила тогава шията на О и китните й. Мерките били от най-често срещаните, макар и малки. Лесно било да се намерят в кошницата, която другата жена държала, нашийника и гривните, които подходжали. Ето как били направени те: от пластове кожа с различна дебелина (всяка достатъчно тънка, като цяло не повече от един пръст), затварящи се посредством закопчалка, която се задействувала автоматично като катинар и можела да се отключи само с едно миниатюрно ключе. На противоположния край, точно срещу закопчалката, по средата на пластове кожа и почти без никаква хлабина имало метална халка, която позволявала да се хване гривната, ако се наложило да се закрепят неподвижно, тъй като била много стегната около китката, а нашийникът — много стегнат около врата, макар да имало достатъчно място, за да не убиват и да може да се вкара и най-тънката връв. И така, закрепили нашийника и гривните около шията и китките й, след което мъжът й казал да стане. Той седнал на нейното място върху покритата с кожа табуретка и я придърпал до коленете си, плъзнал ръката си в ръкавица между бедрата й и върху гърдите и й обяснил, че ще бъде представена още същата вечер след вечерята, на която ще бъде сама. И тя наистина вечеряла сама, все така гола в нещо като кабинка, където невидима ръка й подавала ястията през един отвор в стената. Най-после, когато се навечеряла, двете жени дошли да я вземат. В будоара закачили една за друга зад гърба й двете халки на гривните, наметнали на раменете й захванат за нашийника дълъг червен плащ, който я скривал цялата, но се разтварял, когато пристъпвала, тъй като не можела да го придържа,

бидейки с вързани на гърба ръце. Едната жена вървяла пред нея и отваряла вратите, другата я следвала и ги затваряла. Прекосили едно преддверие, две гостни и проникнали в библиотеката, където четирима мъже пиели кафе. Били облечени със същите дълги халати като първия, но без маска. При все това О нямала време да види лицата им и да познае дали нейният любовник бил сред тях (а той бил), тъй като единият от четиримата насочил към нея лампа-прожектор, която я заслепила. Всички стояли неподвижни, жените от двете ѝ страни и насреща мъжете, които я оглеждали. После прожекторът угаснал; жените си тръгнаха. Междувременно обаче отново завързали очите на О. Тогава я накарали да пристъпи, тя пристъпила, леко залитайки, и почувствувала, че е застанала права пред буйния огън, край който седали четиримата мъже: усещала топлината и чувала как цепениците тихичко пращат в тишината. Била обърната с лице към огъня. Две ръце повдигнали наметката ѝ, други две се плъзнали надолу по седалищните ѝ части, след като проверили дали гривните са добре закрепени: били без ръкавици и едната проникнала в нея от две места едновременно тъй внезапно, че тя изкрещяла. Някой се изсмял. Друг казал: „Обърнете я, да ѝ видим гърдите и слабините“. Накарали я да се извърти и топлината на огъня я огряла отзад. Една ръка я сграбчила за гърдата, нечия уста ухапала връхчето на другата. Но тя изведнъж загубила равновесие и политнала назад, прихваната от нечий ръце, докато ѝ разтваряли краката и полека ѝ открехвали устните; нечий коси я погъделичкали от вътрешната страна на бедрата. Чула как някой казва, че трябва да я сложат да коленичи. Кое и направили. Много се измъчила в тази поза, още повече че ѝ забранявали да доближава коленете си и че ръцете ѝ, завързани на гърба, я принуждавали да се накланя напред. Тогава ѝ позволили да се отпусне леко назад, полуседнала на петите си, както застават монахините.

„Никога ли не сте я връзвали?“

„Не, никога.“

„Нито сте я били с камшик?“

„Не, никога, но тъкмо затова...“ — отговарял нейният любовник.

„Тъкмо затова — изрекъл другият глас. — Но не да я вържете някой път, да я понашибате леко и това да ѝ достави удоволствие, не! Това, което е нужно, е да отmine моментът, в който изпитва удоволствие, и да стигне до сълзите.“

Накарали тогава О да стане и вече се канели да я развържат, по всяка вероятност за да я оковат за някой стълб или стена, когато един от присъстващите се възпротивил и казал, че иска първо да я обладае, и то веднага — тъй че отново я накарали да коленичи, но този път облежната с гърди на една табуретка, все така с ръце на гърба и задни части по-високо от бюста, и единият от мъжете, придържайки я с две ръце за ханша, се врязал между бедрата ѝ. После отстъпил мястото на друг. Третият пожелал да си проправи път колкото се може по-навътре и като напънал рязко, я накарал да изпищи. Когато я пуснал, стенеща и обляна в сълзи под превръзката, тя се свлякла на земята: колкото да почувствува допира на нечии колене върху лицето си и да разбере, че и устата ѝ няма да бъде пощадена. Изоставили я накрая, пленница, легнала по гръб в червените си одежди край огъня. Чула как пълнят чаши и как пият, как местят столове. Отново добавили дърва в огъня. Внезапно ѝ свалили превръзката от очите. Просторната стая с книги по стените била слабо осветена от лампа, поставена върху една конзола, и от светлината на огъня, който повторно се разпалвал. Двама от мъжете пушели прави. Друг един бил седнал с камшик върху коленете, а онзи, който стоял наведен над нея и я милвал по гръдта, бил нейният любовник. Но и четиримата я били обладали и тя не го различила от останалите.

Обяснили ѝ, че винаги ще бъде така — докато е в замъка, ще вижда лицата на тези, които ще я насилват или изтезават, но не и нощем, и никога няма да знае кои са виновниците за най-лошото. Когато я биели с камшик, щяло да бъде същото, с тази разлика, че искали тя да вижда как я бият, първия път нямало да носи превръзка, но те щели да си сложат маските, така че нямало да може вече да ги различава. Любовникът ѝ я вдигнал и я сложил да седне, както била загърната в червеното наметало, върху страничната облегалка на едно кресло до ъгъла на камината, за да слуша, каквото имали да ѝ кажат, и да гледа, каквото искали да ѝ покажат. Била все така с ръце на гърба. Показали ѝ камшика, черен, дълъг и фин, от тънък бамбук, оплетен с кожа, като камшиците по витрините на големите сарашки магазини; коженият бич, който първият от мъжете носел на пояса си, бил дълъг, направен от шест ремъка, завършващи с възел; имало и трети камшик от доста тънки ивици, които завършвали с по няколко възела, те били корави, сякаш ги били киснали във вода, което било факт, както могла

да се убеди, тъй като я погалили с тях по слабините и ѝ разтворили бедрата, за да почувствува по-осезателно колко влажни и студени са ремъците върху нежната кожа отвътре. Върху конзолата лежали ключове и стоманени вериги. Покрай една от стените на библиотеката, на равно разстояние от пода и тавана минавала ниша, поддържана от два стълба. В единия била забита кукичка на височина, която човек можел да достигне, ако се надигне на пръсти и протегне ръце. Казали на О, която любовникът ѝ бил взел в обятията си, едната му ръка била обхванала раменете ѝ, а другата била пъхната във вътрешността на слабините ѝ и я изгаряла — казали ѝ, че ще ѝ освободят ръцете, при условие че ще я вържат след малко със същите гривни за една от стоманените вериги на стълба. Ръцете щяла да държи малко над главата, щяла да може следователно да мърда и да гледа как ѝ нанасят удари. Поначало щели да я удрят само по задните части и по бедрата, казано накратко, от кръста до коленете, за което я били подготвили още в колата по пътя за насам, когато я накарали да седне гола на седалката. Но единият от присъстващите мъже вероятно щял да пожелае да набразди бедрата ѝ с бича, който оставял хубави продълговати и дълбоки зигзагообразни следи, които траят дълго. Нямало да трябва да изтърпи всичко изведнъж, спокойно можела да крещи, да се противи, да плаче. Щели да я оставят да си отдъхне, но щом си поемела дъх, щели да започнат отначало, съдейки за резултата не по писъците или сълзите ѝ, а по повече или по-малко отчетливите или трайни белези, които камшиците щели да оставят по кожата ѝ. Обърнали ѝ внимание, че този начин да се съди за ефикасността на камшика, освен че бил справедлив и че обезсмислял опитите да събудят състрадание, които правели жертвите, преувеличавайки своите стенания, позволявал между другото да бъде прилаган извън стените на замъка, под открито небе в парка, както често се случвало, или в кой да е обикновен апартамент или коя да е хотелска стая, при условие че се използва кърпа за запушване на устата (като онази, която ѝ показали малко след това), която дава воля на сълзите, заглушава писъците и едва-едва позволява някое и друго стенание.

И дума не можело да става да прибегнат до кърпата тази вечер, тъкмо обратното. Те искали да чуят О да крещи, и то колкото се може по-скоро. Честолюбието, което тя вложила в това да се съпротивлява и да мълчи, не издържало дълго: чули я дори как се моли да я развържат,

да спрат за миг, за един-единствен миг. Тя се гърчела така неистово, за да избегне ухапванията на ремъците, че почти се завъртала около себе си до стълба, тъй като веригата, която я задържала, била дълга и следователно малко хлабава, макар и здрава. Тъй че слабините и предната част на бедрата, както и хълбокът получавали своята дажба почти наравно със седалището. Взели решение, след като спрели действително за миг, да подновят ударите чак когато прокарат въже около кръста и едновременно с това около стълба. Тъй като я пристегнали силно, за да прикрепят здраво тялото през средата на стълба, торсът нямало как да не се килне леко на една страна, при което задницата изпъкнала от другата. От този миг ударите не отивали нахалост, освен когато го правели умишлено. Като се има предвид начинът, по който любовникът ѝ я довел, О вероятно е съобщила, че да се осланя на неговото милосърдие, било най-сигурният начин да го накара да удвои жестокостта си — с такава наслада той ѝ изтръгвал или гледал как другите ѝ изтръгват тези недвусмислени доказателства за своята власт. И наистина той пръв забелязал, че коженият камшик, под който тя най-напред изстенала, оставял много по-бледа дيريا (същият резултат почти се постигал с наквасеното въже, сплетено на плитка, и само с един удар на бича) и следователно позволявал да се проточи изтезанието и да се поднови понякога почти веднага, щом му скимне. Той се разпоредил отсега нататък да се употребява само този камшик. Междувременно единият от четиримата, който обичал жените само заради онова, което е общо между тях и мъжете, съблазнен от тази подложена задница, която се изопвала под въжето, пристегнало кръста, и само още повече се подлагала в стремежа си да се изплъзне, помолил за кратка почивка, за да се възползува от нея, разтворил двете половинки, които горели под дланите му, и я обладал не без мъка, отбелязвайки, че ще трябва да се направи по-удобен този проход. Останалите се съгласили, че това е осъществимо и че ще вземат мерки.

Когато отвързали младата жена, олюляваща се и полуприпаднала под червения си плащ, преди да дадат заповед да я отведат в стаичката, отредена за нея, с цел да ѝ разяснят подробно правилата, които трябвало да спазва в замъка, докато останела в него, и в обикновения живот, след като го напуснела (без обаче да си възвърне свободата), те я сложили да седне в едно голямо кресло до огъня и позвънили. Двете млади жени, които я посрещнали, донесли дрехи, с които да я облекат

по време на престоя ѝ и по които да бъде разпозната от тези, които обитавали замъка, преди тя да дойде, или които щели да го обитават, когато тя си отиде. Костюмът бил подобен на техния: силно пристегнат в кръста корсет с банели, колосана батистена фуста и върху тях широкопола рокля с корсаж, който оставял почти навън повдигнатите от корсета, едва замрежени с дантела гърди. Когато я облекли и тя отишла да седне в креслото край огъня още по-бледа поради светлия цвят на роклята, двете жени, които през цялото време не промълвили нито дума, си тръгнали. Единият от четиримата мъже уловил пътем едната от тях, направил знак на другата да чака и като придърпал към О тази, която спрял, я накарал да се извърне, хванал я за кръста с едната ръка и повдигнал полите ѝ с другата, за да покаже на О (казал той) защо бил този костюм и как умело бил подбран, като прибавил, че могло с обикновено коланче да се прихване запретнатата докъдето искаш пола, което позволявало да се разпореждаш на воля с оголените по такъв начин части. Впрочем често пускали да се разхождат из замъка или в парка жени със запретнати поли по гореописания начин или пък отпред, също така до кръста. Накарали младата жена да покаже на О как трябва да задържа полата си: надиплена няколко пъти (като навит на ролка кичур коса), хваната със стегнат колан точно по средата отпред, за да остави свободни слабините, или точно по средата на гърба, за да освободи задните части. И в единия, и в другия случай фустата и полата падали на едри веревни гънки, разпилени безредно. Подобно на О младата жена имала напреко на седалищните части пресни белези, от бич. Тя си отишла.

Ето каква реч държали след това на О. „Тук вие сте на служба у вашите господари. Денем ще вършите работата, която ви възложат във връзка с домакинството, да речем, да метете или да подреждате книгите, или да редите цветя, или да сервираете на трапезата. Няма да има по-тежка работа от тази. Но винаги при първата дума на този, който ви нареди, или при първия знак, каквото и да правите, ще го изоставите заради единствената ви истинска служба, а тя е да бъдете на разположение. Ръцете ви не ви принадлежат, нито гърдите ви и най-вече никое от отверстията на вашето тяло, в които можем да се ровим и в които можем да проникваме на воля. Като своеобразен знак, за да не ви напуска нито за миг мисълта, че сте изгубили правото да се съпротивлявате, в наше присъствие никога няма да затваряте устни

напълно, нито ще кръстосвате крака, нито ще допирате колене (което ви бе забранено да правите още със самото ви пристигане), а това ще означава във вашите очи и в нашите, че устата, слабините и задните ви части са винаги достъпни за нас. В наше присъствие никога няма да докосвате гърдите си: те са повдигнати от корсета, за да ни принадлежат. През деня следователно ще ходите облечена, ще запретвате полата си, ако така ви наредят, и ще се ползува от вас, който пожелае, с открито лице — и както пожелае — с изключение все пак на камшика. Ще бъдете бита с камшик само между залез и изгрев-слънце. Но освен че ще ви налага, който пожелае, ще изтърпявате наказание с камшик вечер за неспазване на правилника денем: ще рече, задето не сте проявили отзивчивост или сте вдигнали очи към този, който ви говори или ви обладава. Никога не бива да поглеждате никой от нас в лицето. Поради костюма, който носим с настъпването на нощта и с който съм пред вас, ако членът ни е разголен, то това не е за удобство, което би могло да се подsigури другояче, а заради дързостта, за да устремите в него очи и да не ги устремявате другаде, за да свикнете, че това е вашият господар, на когото предимно трябва да служат устните ви. През деня, когато сме облечени, както навсякъде другаде, и вие сте облечена, както сте сега, ще спазвате същото указание и просто ще си дадете труд, ако го поискат от вас, да разтворите дрехите си, които ще притворите сама, когато свършим с вас. Всъщност нощем ще разполагате само с устните си, за да ни почетете, и с разтворените си бедра, тъй като ръцете ви ще са вързани на гърба и ще бъдете гола както преди малко, когато ви доведоха; ще носите превръзка на очите само когато ви малтретират и когато ви бият с камшика, тъй като вече видяхте как става това. По този повод, макар че е добре да свиквате да понасяте камшика, а докато сте тук, ще ви се налага да правите това всеки ден, то не е толкова за наше удоволствие, колкото за назидание на вас самата. Така стоят нещата и нощите, през които никой не ви пожелае, ще чакате слугата, натоварен с тази задача, да дойде в усамотението на стаичката ви и ви издължи това, което ви се полага и което няма да ни е по вкуса да ви дадем. Целта е наистина чрез това средство, както и чрез веригата, прикрепена за халката на нашияника ви, която ще ви държи прикована към леглото няколко часа на ден, не толкова да изпитате болка, да крещите или да леете сълзи, а да почувствувате посредством тази болка, че сте подвластна на чужда

воля, и да проумеете, че сте изцяло обречена на нещо, което е извън вас. Когато си излезете оттук, ще носите на безименния пръст желязна халка, по която ще ви разпознават: дотогава ще сте се научили да се покорявате на онези, които носят същия този знак — виждайки го, те ще знаят, че сте постоянно гола под полата, колкото и благоприлична и обикновена да е дрехата ви, и че това е заради тях. Ако сметнат, че сте непокорна, ще ви върнат тук. А сега ще ви отведат в стаичката ви.“

Докато говорели на О, двете жени, които дошли да я облекат, стояли прави от двете страни на стълба, където понесла камшичените удари, но без да го докосват, сякаш им вдъхвал страх или им било забранено (и това било по-правдоподобно); щом мъжът свършил, те пристъпили към О, която разбрала, че трябва да стане и да ги последва. И тъй, тя станала, замятайки с две ръце полите си, за да не се спъне, понеже нямала навика да носи дълги рокли и не се чувствувала стабилно върху чехлите с прекалено дебели подметки и твърде високи токове, на които единствено ивица дебел сатен със същия зелен цвят като роклята пречела да се изхлузят от крака. Навеждайки се, тя извърнала глава. Жените чакали, мъжете не я поглеждали вече. Любовникът ѝ, седнал на земята, облегал с гръб на табуретката, върху която я повалили в началото на вечерта, със сгънати колене и лакти на коленете си играел с кожения камшик. При първата стъпка, която направила, за да се присъедини към жените, полата ѝ го докоснала. Той вдигнал глава и ѝ се усмихнал, наричайки я по име, и на свой ред станал. Погалил я лекичко по косите, погладил ѝ веждите с крайчеца на пръста си, целунал я нежно по устните. На висок глас ѝ казал, че я обича. Разтреперана, О с ужас установила, че му отвърща „обичам те“ и че това е вярно. Той я притеглил към себе си, казал ѝ „скъпа моя, съкровище мое“, целунал я по шията и отстрани по бузата; тя била отпуснала глава на рамото му, покрито от виолетовия халат. Този път съвсем тихичко той ѝ повторил, че я обича, и пак така тихо промълвил: „Застани на колене, помилвай ме и ме поцелувай“ и я отстранил, като направил знак на жените да се отдръпнат, за да се подпре на конзолата. Той бил едър на ръст, но конзолата не била особено висока и дългите му крака, стегнати в панталон със същия виолетов цвят, като на халата, се подгънали. Разтвореният халат падал надолу като драперия и плотът на конзолата повдигал лекичко натежалия член и светлото руно, което го увенчавало. Тримата мъже се приближили. О коленичила на килима,

зелената ѝ рокля разстлана като венче на цвят около нея. Корсетът я стягал, гърдите ѝ, чиито зърна се виждали, били наравно с коленете на любовника ѝ. „Малко повече светлина“ — казал единият от мъжете. Когато след кратко суетене насочили лъча на лампата така, че светлината да пада отвесно върху члена му и върху лицето на неговата любовница, която била съвсем близо до него, както и върху дланите ѝ, които го галели отдолу, Ръоне заповядал внезапно: „Повтори: обичам ви“. О повторила „обичам ви“ с такава наслада, че устните ѝ едва смеели да докоснат връхчето на члена, което все още било защитено в своята нежна торбичка от плът. Тримата мъже, които пушели, обсъждали нейните жестове, движението на устата ѝ, обхванала и стиснала члена, който била поела и по протежение на който отивала и се връщала, разстроеното ѝ лице, което се обливало в сълзи всеки път, щом издутият член се забивал чак до гърлото ѝ, избутвайки езика и причинявайки ѝ гадене. С уста, наполовина затисната вече от втвърдената плът, която я изпълвала, тя прошепнала отново „обичам ви“. Двете жени били застанали едната отляво, другата отдясно на Ръоне, който се подпирал с ръка на раменете им. О чувала коментарите на присъстващите, но дебнела между думите им стенанията на любовника си, влагайки цялото си старание да го гали безкрайно почитателно и бавно, както знаела, че му харесва. О чувствувала, че устата ѝ е красива, щом любовникът ѝ благоволявал да проникне в нея, да изложи милувките ѝ на показ, щом благоволявал най-сетне, да се излее в нея. Тя го приела сякаш бил бог, чула го как вика, чула как другите се смеят и след като преглътнала, се строполила с лице на пода. Двете жени я вдигнали и този път я отвели.

Чехлите шляпали по червените плочки на коридора. Вратите следвали една подир друга, дискретни и чисти, с миниатюрни брави като вратите на стаите, в големите хотели и О не се осмелявала да попита дали всяка от тези стаи е обитавана и от кого. Една от спътничките ѝ, чийто глас още не била чувала, ѝ казала: „Вие сте в червеното крило и вашият слуга се нарича Пиер“.

„Какъв слуга — попитала О, поразена от нежността на гласа, — и как е вашето име?“

„Името ми е Андре.“

„А моето Жан“ — каза втората.

Първата подела: „Така се казва слугата, който държи ключовете, който ще ви връзва и развързва, ще ви бие с камшика, когато ви накажат и нямат време за вас“.

„Аз бях в червеното крило миналата година — обади се Жан. — Пиер вече беше там. Той често се отбиваше нощем; слугите държат ключовете и имат правото да се ползват от нас в стаите, които влизат в техния участък.“

О се канела да попита как изглежда този Пиер. Не й стигнало времето за това. На завоя в коридора я накарали да спре пред една врата, която по нищо не се отличавала от останалите: на една пейка между тази и следващата врата тя забелязала нещо като червендалест селянин, набит, с почти обръсната глава, с черни хлътнали очички и нагъната кожа на тила. Бил облечен като оперетъчен слуга: риза с дантелено жабо се подавала изпод черната му жилетка, над която носел червен къс жакет. Бил обут с черни панталони, бели чорапи и лачени пантофи. Той също носел на пояса си камшик с кожен ремък. Ръцете му били покрити с рижи косми. Извадил шперц от джоба на жилетката си, отключил вратата и въвел трите жени, като казал: „Заклучвам пак, ще позвъните, когато свършите“.

Стаичката била съвсем малка и в действителност се състояла от две помещения. След като се затворела вратата към коридора, човек се озовавал в преддверие, което водело към същинската стая; на същата стена откъм стаята друга врата водела към баня. Срещу вратите имало прозорец. До лявата стена, между вратите и прозореца било опряно голямо квадратно легло, много ниско и постлано с кожи. Няколко други мебели, нямащо никакво огледало. Стените, били яркочервени, килимът — черен. Андре обърнала внимание на О, че леглото не било точно легло, а по-скоро матрак, покрит с черна материя с много дълги влакна, която наподобявала кожа. Възглавницата, плоска и твърда като самия матрак, била от същата тъкан, завивката с две лица — също. Единственият предмет на стената, окачен, кажи-речи, на същата височина спрямо леглото, както забитата в стълба кукичка спрямо пода на библиотеката, била голяма блестяща стоманена халка, в която била вкарана дълга стоманена верига, увиснала точно над леглото; натрупаните й една връз друга брънки образували купчинка, другият й

край бил закачен на една ръка разстояние за скоба с катинар и наподобявал диплите на завеса, прихваната с шнур.

„Длъжни сме да ви помогнем при къпането — каза Жан. — Ще ви разкопчeya роклята.“

Единствените характерни за баня предмети били клекалото в най-близкия ъгъл до вратата и огледалата по стените. Андре и Жан пуснали О да влезе чак когато останала чисто гола, прибрали роклята ѝ в шкафа до мивката, където вече били подредили чехлите ѝ и червеното наметало, и останали с нея, така че когато се наложило да приклепне върху порцелановия цокъл, тя се озовала сред множеството си отражения също тъй изложена на погледите, както в библиотеката, когато непознатите ръце я насилвали.

„Почакайте да се появи Пиер — каза Жан — и ще видите.“

„Защо пък Пиер?“

„Когато дойде да ви окове, може да ви накара да клекнете.“

О почувствувала, че пребледнява.

„Но защо?“ — попитала тя.

„Ще бъдете принудена — отвърнала Жан, — но вие имате късмет.“

„Защо късмет?“

„Вашият любовник ли ви доведе?“

„Да“ — каза О.

„Ще се отнесат много по-зле с вас.“

„Не разбирам...“

„Много скоро ще разберете. Ще позвъня на Пиер. Ще дойдем да ви навестим утре сутринта.“

Андре се усмихнала на тръгване и Жан, преди да я последва, помилвала О по зърната на гърдите. О, изумена, стояла права в долния край на леглото. Като се изключат нашийникът и гривните от кожа, които се втвърдили от водата, докато се къпала, и сега я стягали още повече, тя била гола. „Е, прекрасна госпожо“, казал слугата, влизайки, и уловил двете ѝ ръце. Пъхнал една в друга двете халки на гривните ѝ, при което китките ѝ прилепнали плътно, а след това двете халки — в халката на нашийника. Така тя се оказала с долепени като за молитва длани на равнището на шията. Оставало само да я окове за стената с

веригата, която лежала на леглото и била промушена в халката над него. Той отключил скобата, където висял другият ѝ край, и дръпнал, за да я скъси. О се принудила да пристъпи към горния край на леглото, където той я накарал да легне. Веригата дрънчала в халката и се изопвала, тъй че младата жена можела само да се мести по ширината на леглото или да застане права до него откъм страната на възглавницата. И понеже веригата теглела нашийника назад, а дланите се стремели да го върнат напред, установило се равновесие, долепените длани се положили на лявото рамо, към което се склонила също и главата. Слугата покрил О с черната завивка, но преди това сгънал за миг краката ѝ до гърдите, за да огледа откренатите ѝ бедра. Повече не я докоснал, не промълвил нито дума, изгасил светлината, която извирила от един аплик между двете врати, и излязъл.

Легнала на лявата страна, сама в тъмното и тишината, сгръна между двете рунтави завивки и по принуда неподвижна, О се питала защо такава сладост се примесвала у нея към страха или защо страхът ѝ бил тъй сладостен. Осъзнала, че едно от нещата, които най-много я измъчвали, било това, че не можела да си служи с ръцете; не че ръцете ѝ можели да я защитят (а желала ли наистина да се защити?), но ако били на свобода, щели да понечат да го сторят, да се опитат да отблъснат ръцете, които я сграбчвали, плътта, която я пробождала, да се изпречат между нея и камшика. Били я лишили от ръцете ѝ; собственото ѝ тяло под завивката било недостъпно за самата нея, колко странно е да не можеш да пипнеш, собствените си колене, нито вътрешността на собствената си утроба. Устните ѝ между краката, които я изгаряли, ѝ били запретени, а може би те я изгаряли тъкмо защото знаела, че са отворени, за който пожелае: за слугата Пиер например, ако му хрумне да влезе. Тя се удивлявала, че споменът за камшика я оставял тъй невъзмутима, докато мисълта, че явно никога няма да узнае кои от четиримата мъже на два пъти я насиллил отзад и дали двата пъти бил един и същ човек, и дали не е бил любовникът ѝ, я изпълвала със смут. Тя се извърнала леко по корем, помислила си, че любовникът ѝ харесвал гънката между двата овала, която допреда тази вечер (ако това бил той) никога не бил обладал. Тя горещо желала да е бил той; ще се осмели ли да го попита? О, никога. Отново видяла ръката, която в колата ѝ взела колана и бельото, протегнала ѝ жартиерите, за да си навие чорапите над коленете. Видението било

твърде ярко; тя забравила, че е с вързани ръце и веригата проскърцала. И защо, щом паметта ѝ тъй бързо изличила спомена за изтезанието, самата мисъл, самата дума, самият вид на камшика карали сърцето ѝ да бие така лудо и да притваря очи от уплаха? Тя не спряла да се пита дали това било само уплаха, обзела я паника: щели да изтеглят веригата ѝ, за да я изправят на леглото, и да я шибат с камшика с долепени до стената слабини и да я шибат, да я шибат, думата кръжала в главата ѝ, Пиер щял да я шиба, така казала Жан. Имате късмет, повторила Жан, с вас ще се отнесат много по-зле... Какво искала да каже с това? Усещала вече само нашийника, гривните и веригата, тялото ѝ се изплъзвало от контрола на разума, много скоро щяла да разбере. Неусетно заспала.

Пиер се появил точно преди разсъмване, в последните часове на нощта, когато тя е по-непрогледна и по-студена. Запалил лампата в банята, като оставил вратата отворена, така че един светъл квадрат се отпечатал в средата на леглото, на мястото, където тялото на О, крехко и свито на кълбо, издувало лекичко завивката, която той отхвърлил мълчаливо. Тъй като О лежала на лявата страна, с лице към прозореца и леко сгънати колене, тя излагала пред погледа му снежнобялата си задница на фона на черната кожа. Той измъкнал възглавницата изпод главата ѝ, казал учтиво „Бихте ли се изправили, ако обичате“ и когато коленичила, държейки се за веригата, помогнал ѝ, като я хванал за лактите, да се изправи на крака и се облегне с лице до стената. Отблясъкът от светлината върху леглото бил слаб, понеже леглото било черно, и осветявал нейното тяло, но не и неговите жестове. Тя не видяла, а отгатнала, че той откачил веригата от куката, за да я закачи, за друга брънка, така че да остане изопната, и тя почувствувала как се изопва. Босите ѝ ходила били стъпили здраво на леглото. Не видяла също така, че на пояса му висял не коженият камшик, а черният бич, подобен на онзи, с който я ударили само два пъти и, може да се каже, почти леко, когато я привързали за стълба. Лявата ръка на Пиер я уловила през кръста, матракът се огънал леко, а то било, защото той стъпил с десния си крак на него, за да се задържи прав. Едновременно със свистенето в полумрака О почувствувала жестоко парене напреки на седалищните части и изкрещяла. Пиер я бичувал с всички сили. Той

не чакал да замълчи и повторил същото четири пъти, като внимавал всеки път да удря по-горе или по-долу от предишния, за да личат следите. Вече бил спрял, а тя още крещяла и сълзите се стичали в отворената ѝ уста. „Бихте ли се обърнали“ — казал той и тъй като тя, обезумяла, не се подчинила, хванал я за хълбоците, без да изпуска бича, чиято ръкохватка едва докоснала талията ѝ. Когато се обърнала с лице към него, той отстъпил леко назад, после с всички сили стоварил бича отпред върху бедрата ѝ. Всичко това траяло пет минути. Когато си тръгнал, като преди това загасил светлината и хлопнал вратата на банята, О, стенойки, се олюлявала от болка на веригата си в тъмното. Тя употребила толкова време, за да млъкне и да застане неподвижно до стената, чиято блестяща перкалена тапицировка освежавала изранената ѝ кожа, колкото било нужно, за да се развидели. Големият прозорец, към който била обърната, тъй като се подпирала на хълбок, гледал на изток и стигал от тавана чак до пода, без никаква друга завеса, ако не се смята същата червена тъкан като онази на стената, която се спускала на дупли от двете му страни и образувала корави гънки на мястото, където била прихваната с шнура. О гледала как се ражда бавна и бледа зора, която стелела омарата си над китките от астри във в подножието на прозореца, и откроила най-сетне една топола. Пожълтелите листа се отронвали от време на време, кръжейки, макар че нямало и помен от вятър. Пред прозореца, оттатък лехата с бледолилави астри имало моравата и в края на моравата — алея. Било съвсем светло и от дълго време вече О не помръдвала. По алеята се задал градинар, тикайки количка. Чувало се скърцането на желязното колело по чакъла. Ако се бил доближил, за да помете нападалите листа под астрите, прозорецът бил толкова голям и стаичката толкова малка и толкова светла, че той непременно щял да види О окована гола и белезите от бича върху бедрата ѝ. Раните се били подули и образували тесни отоци, много по-тъмни на цвят от червените стени. Къде ли спял любовникът ѝ, той, който обичал да си поспива сутрин на спокойствие? В коя стая, в кое легло? Дали знаел на какво изтезание я бил подложил? Той ли го бил замислил? О си спомнила за затворниците, каквито можели да се видят върху гравюрите в книгите по история, които също така били оковани във вериги и бити с камшик преди много години или векове и които били отдавна умрели. Тя не си пожелала да умре, но ако изтезанието било цената, която трябвало да

заплати, за да продължи да я обича любовникът ѝ, пожелала си само той да е доволен, че го е изтърпяла, и зачакала кротко и безмълвно да я отведа при него.

Никоя от жените нямала ключове нито от вратите, нито от веригите, нито от гривните и нашийниците, за това пък всички мъже носели на халка трите вида ключове, всеки от които отварял всички врати, всички заключалки и всички нашийници. Същите имали и слугите. Но на сутринта слугите, които дежурили през нощта, спели и някой от господарите или друг слуга идвал да отключи. Мъжът, който влязъл в стаичката на О, бил облечен с кожена блуза и панталон за езда и обут с ботуши. Тя не го познала. Той откачил най-напред веригата от стената и О могла да легне на кревата. Преди да ѝ развърже китките, той пъкнал ръка между бедрата ѝ, както направил мъжът с маска и ръкавици, когото тя първо видяла в малкия червен салон. Може би дори бил същият. Имал костеливо и изпито лице, втренчен поглед като на старите хугеноти от портретите, а косите му били прошарени. О издържала погледа му известно време, което ѝ се сторило безкрайно, и внезапно смразена си спомнила, че било забранено да се гледат господарите по-нагоре от кръста. Затворила очи, но твърде късно и го чула как се смее и казва, докато ѝ освобождавал най-последно ръцете: „Отбележете си наказание след вечеря“. Говорел на Андре и на Жан, които влезли заедно с него и чакали прави от двете страни на леглото. След тези думи си тръгнал. Андре вдигнала възглавницата, която била паднала на пода, и завивката, която Пиер отметнал в долния край на леглото, когато дошъл да нашиба О с бича, а през това време Жан тикала към горния край на леглото масичка на колелца, докарана в коридора, на която имало кафе, мляко, захар, хляб, масло и кифли.

„Яжте бързо — казала Андре, — часът е девет, ще можете след това да поспите няколко часа и щом чуete звънеца, значи, че е време да се пригответе за обяда. Ще се изкъпете и ще се срещите, аз ще дойда да ви гримирам и да ви вържа корсета.“

„Ще бъдете дежурна чак следобеда — добавила Жан, — ще поднесете кафето, ликьорите и ще поддържате огъня в библиотеката.“

„А вие?“ — попитала О.

„О, ние ще се грижим за вас само през първите двадесет и четири часа от престоя ви, след това ще останете сама и ще си имате работа само с мъжете. Няма да можем да ви заговаряме, нито вие нас.“

„Останете — примолила се О, — останете още малко и ми кажете...“

Но не успяла да довърши, вратата се отворила: влязъл любовникът ѝ, при това не бил сам. Бил облечен, както когато ставал от сън и запалвал първата за деня цигара — с раирана пижама и син вълнен халат с копринени ревери на баклавички, който заедно избрали година по-рано. И пантофите му били протрити, трябвало да се купят нови. Двете жени изчезнали без никакъв друг звук освен шумоленето на коприната, когато повдигнали полите си (всички поли леко се влачели) — върху килима чехлите им не се чували. О, която държала чаша кафе в лявата ръка, а в другата — кифла, и седяла почти по турски на ръба на леглото, с един висящ крак, другият подгънат, останала неподвижна, чашата затреперила внезапно в ръката ѝ и в същия миг тя изпуснала кифлата. „Вдигни я“ — казал Ръоне. Това било първата му дума. Тя поставила чашата върху масичката, вдигнала наченатата кифла и я сложила до чашата. Една голяма троха от кифлата останала на килима до босия ѝ крак. Ръоне се навел на свой ред и я вдигнал. После седнал до О, повалил я назад и я целунал. Тя го попитала дали я обича. Отвърнал ѝ: „О, да, обичам те!“, след това станал и я накарал да се изправи, като притиснал полека хладната си длан, после устните си върху белезите от бича. Понеже дошъл с любовника ѝ, О не знаела дали ѝ било позволено, или не да гледа мъжа, който влязъл, с него и засега стоял с гръб към тях и пушел до вратата. Онова, което последвало, не я улеснило особено. „Ела да те видим“ — казал любовникът ѝ и като я повел към долния край на леглото, обърнал внимание на спътника си, че имал право, и му благодарил, като добавил, че е справедливо той пръв да обладае О, ако желае това. Тогава непознатият, когото тя все още не смеела да погледне, след като прокарал ръка върху гърдите и заоблените ѝ задни части, поискал от нея да разтвори краката си. „Подчини се“ — казал ѝ Ръоне, който я подпирал, за да стои права, облегната с гръб на него, като той също бил прав. Дясната му ръка милвала едната ѝ гърда, а с другата я държал за рамото. Непознатият бил седнал на ръба на леглото, той уловил и разтворил бавно, теглейки окосмената част, устните, които скривали вътрешността на слабините. Ръоне я побутнал напред, за да му е по-удобно, когато разбрал какво желае от нея, и с дясната ръка обгърнал кръста ѝ, което му позволило да я хване по-

здрaво. Тaзи лaскa тa никoгa нe приeмaлa, бeз дa рoптae и бeз дa сe чeрви oт срaм, и oт нeя сe изплъзвaлa кoлкoтo мoжe пo-бързo, тoлкoвa бързo, чe eдвa успявaлa дa изпитa дoпирa ѝ, и тa ѝ сe струвaлa кoщунствo, тъй кaтo смятaлa зa кoщунствo лoбoвникът ѝ дa бъдe в крaкaтa ѝ, кoгaтo тa трябвaлo дa бъдe в нeгoвитe — сeгa внeзaпнo пoчувствувaлa, чe нямa дa мoжe дa я избeгнe, и рeшилa, чe e пoгубeнa. Зaщoтo тa изстeнaлa, кoгaтo устнитe нa чуждeнeцa, кoитo дoкoснaли изрaстъчeтo oт плът, oт кoeтo тръгвa втрeшнoтo съцвeтиe, нeнaдeйнo гo възплaмeнили, пoслe гo пуснaли, зa дa oстaвят тoплoтo връхчe нa eзикa дa гo възплaмeни oщe пoвeчe; изстeнaлa пo-силнo, кoгaтo устнитe пoвтoрнo я зaсмукaли: пoчувствувaлa кaк сe втвърдявa и щръквa скритoтo жилцe, кoeтo eднa дългa зaхaпкa мeждy зъбитe и устнитe всмукaлa и вeчe нe гo изпуснaлa; eднa дългa и слaдoстнa зaхaпкa, пoд кoятo тa сe зaдъхвaлa; крaкът ѝ oтмaлял, тa сe oзoвaлa лeгнaлa пo гръб, устaтa нa Ръoнe върху нeйнaтa устa; двeтe му ръцe нaтискaли рaмeнитe ѝ към лeглoтo, дoкaтo други двe ръцe пoд прасцитe рaзтвaряли и пoвдигaли крaкaтa ѝ. Нeйнитe сoбствeни ръцe, кoитo били пoд тaзa ѝ (тъй кaтo в мигa, кoгaтo я тлaснaл към нeпoзнaтия, Ръoнe ѝ зaвързaл киткитe съeдинявaйки хaлкитe нa гривнитe), ръцeтe ѝ били дoкoснaти oт члeнa нa мъжa, кoйтo сe гaлeл в гънкaтa мeждy двeтe ѝ пoлукълбa, плъзнaл сe нaпрeд и сe зaбил дълбoкo в утрoбaтa ѝ. При първия тлaсък тa изкрeщялa, кaктo пoд удaритe нa кaмшикa, пoслe при всeки слeдвaщ тлaсък и лoбoвникът ѝ я зaхaпaл пo устaтa. Мъжът сe oтдръпнaл oт нeя с внeзaпнo и силнo движeниe нaзaд, пoвaлeн нa зeмятa кaтo oт гръм, и същo изкрeщял. Ръoнe рaзвързaл ръцeтe нa О, вдигнaл я, слoжил я дa лeгнe пoд зaвивкaтa. Мъжът стaнaл и тoй сe зaпътил зaeднo с нeгo към врaтaтa. В някaквo прoсвeтлeниe О сe видялa изoстaвeнa, слoмeнa, прoкълнaтa. Тa стeнaлa пoд устнитe нa чуждeнeцa, кaктo никoгa лoбoвникът ѝ нe я бил кaрaл дa стeнe, крeщялa пoд удaритe нa члeнa нa чуждeнeцa, кaктo никoгa лoбoвникът ѝ нe я бил кaрaл дa крeщи. Тa билa oсквeрнeнa и грeшнa. Aкo я нaпуснeл, щялo дa бъдe спрaвeдливo. Нo нe, врaтaтa сe зaтвoрилa, тoй oстaнaл с нeя, върнaл сe, лeгнaл дo нeя пoд зaвивкaтa, хлътнaл в нaвлaжнeнитe ѝ и пaрeщи слaбини и държeйки я в прeгръдкитe си, кaзaл: „Oбичaм тe. Кoгaтo тe дaм и нa слугитe дa тe oблaдaят, щe дoйдa някoя нoщ и щe зaпoвядaм дa тe нaшибaт с кaмшикa дo кръв“.

Слънцето било пробилото мъглата и заливало стаята. Но едва обедният звънец ги събудил.

О не знаела какво да прави. Любовникът ѝ бил тук, тъй близък, тъй нежно отпуснат, както в леглото на спалнята с нисък таван, където идвал да спи до нея почти всяка нощ, откакто живеели заедно. Това било голямо английско легло от акажу с колонки в четирите края, но без балдахин, колонките при главата били по-високи от тези при краката. Той спял винаги отляво и когато се събудел, макар и посред нощ, протягал винаги ръка към краката ѝ. Ето защо тя носела само нощници, а когато обличала пижама, не слагала никога панталона. И този път направил същото; тя поела тази ръка и я целунала, без да се осмели да го попита каквото и да било. Но той сам заговорил. Казал ѝ, като я държал за нашияника, пъхнал двата си пръста между кожата и шията ѝ, че възнамерява отсега нататък да я дели с тези, които той реши, а също и с тези, които ще си останат непознати за него, но които се числят към обществото от замъка, както станало предната вечер. Че зависела от него и само от него дори да ѝ заповядвали други, а не той, независимо дали присъствувал там, или не, тъй като той поначало участвувал във всичко, което могли да изискат от нея или да ѝ наложат, и самият той я обладал и ѝ се наслаждавал чрез онези, в чиито ръце била поверявана, по простата причина, че не друг, а той самият им я поверявал. Тя трябвало да им се покорява и да се отнася към тях така почитателно, както се отнасяла към него, като към негови размножени образи. Така той щял да я обладава, както божеството обладава своите творения, които похищава под маската на чудовище или на птица, на невидимия дух или на екстаза. Той не искал да се разделя с нея. Колкото повече я предоставял на други, толкова повече държал на нея. Фактът, че я преотстъпвал, бил за самия него доказателство, както трябвало да бъде и за нея, че тя му принадлежи; даваме само това, което ни принадлежи. Той я отстъпвал, за да си я върне веднага след това; при това си я връщал обогатена в своите очи като обикновена вещ, послужила за божествено предназначение и придобила по тази причина ореол на святост. Той отдавна копнеел да я тласне в ръцете на други и с радост усещал, че удоволствието, което извлича, е по-голямо, отколкото се надявал, и поради това привързаността му към нея расте, както щяла да порасне и нейната към него, още повече че щяла да се почувствува двойно по-унизена и наранена. След като го обичала, тя не

можела да не обича онова, което произлизало от него. О слушала и тръпнела от щастие, че той я обича, тръпнела, готова на всичко. Той несъмнено го прозрял, тъй като подел: „Тъкмо защото лесно склоняваш, аз искам от теб това, на което ще ти е невъзможно да склониш, дори предварително да приемеш, дори да кажеш «да» сега и да си въобразиш, че си способна да се покориш. Няма да е по силите ти да не възроптаеш. Ще се сдобием с твоето покорство въпреки волята ти, не само поради несравнимото удоволствие, което аз или други ще изпитаме, но за да осъзнаеш ти самата какво са направили от теб“. О понечила да отговори, че е негова робиня и носи оковите си с радост. Той я спрял: „Казаха ти вчера, че не трябва докато си в този замък, нито да поглеждаш мъж в лицето, нито да го заговаряш. Не бива да го правиш и с мен, а само да мълчиш и да се покоряваш. Обичам те. Стани. Отсега нататък тук ще отваряш уста в присъствие на мъж само за да крещиш или за милувка“. О станала. Ръоне продължил да се излежава в кревата. Тя се изкъпала, сресала, хладката вода я накарала да потръпне, когато потопила наранените си задни части във ваната и се наложило да прокара по тях гъбата, без да търка, за да не подлюти раните. Начервила си устните, но не сложила грим на очите си, напудрила се и все така гола, но с наведени очи, се върнала в стаичката си. Ръоне наблюдавал Жан, която влязла междуременно и стояла права в горния край на леглото, и тя също с наведени очи, също така няма. Той ѝ казал да облече О. Жан взела зеления атлазен корсет, бялата фуста, роклята, зелените чехли и след като закопчала корсета на О отпред, се заловила да стяга шнура отзад. Корсетът бил с твърди банели, дълъг и корав, както по времето на прищъпнатите талии, и имал две чашки, където се помещавали гърдите. Колкото повече стягала, толкова повече гърдите се повдигали, подпирали се отдолу на чашката и разголвали още повече зърната си. Заедно с това талията се врязвала, от което коремът изхвърквал и задните части силно се заобляли. Странното е, че тази броня, била много удобна и до известна степен отморяваща. В нея жената стояла силно изправена, но тя, кой знае защо, може би поради контраста, я карала да усеща по-осезателно свободата или по-точно липсата на какъвто и да било гнет върху онези части, които оставали извън нея. Широката пола и корсажът, изрязан във форма на трапец от основата на шията до връхчетата на гърдите и по-цялата им ширина, се възприемали от момичето, което ги обличало,

не толкова като защита, колкото като средство за предизвикателство. Когато Жан завързала шнура с двоен възел, О взела от леглото роклята си, която се състояла от една част, като фустата била прикрепена към полата като подвижен хастар, а корсажът, прихлупен отпред и вързан отзад, можел по този начин да следва повече или по-малко изящните очертания на тялото в зависимост от това колко стегнат бил корсетът. Жан го била стегнала силно и О се виждала в огледалото на банята през вратата, останала отворена, слабичка и изгубена в плътния зелен сатен, бухнал на ханша, като че носела кошници. Двете жени стояли прави една до друга. Жан протегнала ръка, за да поправи една гънка върху ръкава на зелената рокля, и гърдите ѝ помръднали между дантелата, която ограждала корсажа ѝ, гърди с издължени зърна и тъмни кръгове. Роклята ѝ била от жълта тафта. Ръоне, който се бил приближил до двете жени, казал на О: „Погледни“. И на Жан: „Повдигни си роклята“. С две ръце тя повдигнала шумолящата коприна и батистената подплата, разголвайки златист корем, гладки бедра и колена и склучен черен триъгълник. Ръоне посегнал с ръка и бавно заровил пръсти в него, докато с другата ръка мачкал връхчето на едната гърда. „Правя го, за да видиш“ — казал той на О. О и без това виждала. Тя виждала подигравателното му, но съсредоточено лице, очите му, които дебнели полуотворената уста на Жан и отметнатата назад шия, стегната с кожената огърлица. Какво удоволствие му доставяла тя самата, което Жан или друга някоя да не била в състояние да му достави? „Не си ли си мислила за това?“ — казал отново. Не, не си била мислила. Тя се подпирала на стената между двете врати, изправена, с безпомощно увиснали ръце. Вече не било нужно да ѝ заповядват да мълчи. И как би могла да говори? Може би той се трогнал от отчаянието ѝ. Пуснал Жан, за да я вземе в прегръдките си, наричайки я своя любов, свой живот, повтаряйки ѝ, че я обича. Ръката, с която я милвал по гърдите и по шията, била напоена с миризмата на Жан. Какво толкова? Отчаянието, което я давело, се уталожило: той я обичал, о, да, обичал я. Той бил в правото си да се наслади на Жан или на други, но нали я обичал. „Обичам те“ — шепнела тя на ухото му тъй тихо, че той едва чувал. „Обичам те.“ Тръгнал си едва когато я видял кротка и щастлива, с прояснени очи.

Жан хванала О за ръка и я повела из коридора. Чехлите им пак зашляпали по каменния под и те пак заварили на пейката между

вратите един слуга. Бил облечен като Пиер, но не бил той. Този тук бил висок, сух и чернокос. Той тръгнал пред тях и ги въвел в едно преддверие, където пред порта от ковано желязо, която се откроявала върху богати зелени завеси, чакали двама други слуги, а в краката им лежали бели кучета на ръждиви петна. „Това е оградата“ — прошепнала Жан. Но слугата, който вървял отпред, я чул и се обърнал. О, смаяна, видяла как Жан преbledняла силно и пустила ръката ѝ, как пустила роклята си, която леко придържала с другата ръка, и паднала на колене върху черния каменен под — тъй като преддверието било покрито с чер мрамор. Двамата слуги до желязната порта се разсмели. Единият от тях пристъпил към О, като я помолил да го последва, отворил една врата срещу тази, през която тя току-що минала, и изчезнал. Тя чула смехове и стъпки, после вратата се затворила след нея. Никога, ама никога тя не узнала какво се случило, дали Жан била наказана, задето проговорила, и по какъв начин, или тя просто отстъпила пред прищявка на слугата, дали коленичейки, се покорила на някакво правило, или поискала да го умилостиви и успяла. Тя забелязала само по време на първия си престой в замъка, който продължил две седмици, че макар правилото за мълчанието да било абсолютно, рядко се случвало по време на разходките или в часовете за хранене да не се опитат да го нарушат и най-вече през деня в присъствието само на слугите, сякаш облеклото вдъхвало увереност, която голотата и веригите нощем, както и присъствието на господарите заличавали. Забелязала също така, че докато и най-незначителният жест, който можел да се схване като аванс към някой от господарите, изглеждал най-естествено немислим, не било същото със слугите. Те никога не давали заповед, макар учтивостта на молбите им да била безпрекословна като заповед. Явно им било наредено да наказват нарушенията на правилника — при положение че били единствени свидетели — още на момента. Така О на три пъти видяла — веднъж в коридора, който водел в червеното крило, и двата други пъти в трапезарията, където току-що я въвели — как момичетата, хванати да говорят, били събаряни на земята и бити с камшик. Следователно можело да бъдат бити с камшик посред бял ден въпреки онова, което ѝ казали първата вечер, като че ли случилото се със слугите не трябвало да влиза в сметката, а да бъде оставено на тяхната дискретност. Дневната светлина придавала на костюма на слугите странен и

заплашителен вид. Неколцина от тях носели черни чорапи и вместо червено сако и бяло жабо — лека риза от червена коприна, набрана на врата, с широки ръкави, стегнати в китките. На осмия ден по обяд един от тях, вече с камшик в ръка, накарал да стане от табуретката до О една пищна руса Магдалина с млечнорозова гръд, а тя му се усмихнала и промълвила няколко думи тъй бързо, че О не ги разбрала. Преди още да я докосне, тя вече била в краката му, ослепително белите ѝ ръце милвали под черната коприна члена, все още в покой, после го извадили и приближили до полуотворената ѝ уста. Този път камшикът ѝ се разминал. И тъй като въпросният слуга бил единственият надзирател в трапезарията в този миг и той постепенно притворил очи, докато се поддавал на ласката, другите момичета проговорили. Значи можело да бъдат подкупени слугите. Но какъв бил смисълът? Ако имало правило, което О изпитвала особена трудност да съблюдава и на което в крайна сметка не съумяла никога докрай да се подчини, това било правилото, което забранявало да се гледат мъжете в лицето — по причина, че правилото се отнасяло също и за слугите, и се чувствувала постоянно в опасност, дотолкова любопитството към лицата не ѝ давало мира, и тя действително била бита с камшик от един или друг, в интерес на истината не всеки път, щом забележели (тъй като те гледали с известно нехайство на своите задължения и може би държали твърде на обаянието, което упражнявали, за да се лишат по силата на една прекалено неумолима и прекалено ефикасна строгост от погледите, които се откъсвали от очите и устата им само за да се върнат към члена, към камшика, към ръцете им и така отначало), но без съмнение всеки път, щом им се искало да я унижат. Колкото и жестоко да се отнасяли с нея, когато се решавали на това, тя въпреки всичко нито веднъж не проявила смелостта или раболепието да се хвърли сама в краката им и се налагало да ги изтърпи понякога, но никога да им се моли. Колкото до правилото на мълчанието, освен по отношение на любовника ѝ, то ѝ се удавало тъй лесно, че не го нарушила нито веднъж, като отвърщала със знаци, когато друго момиче се възползвало от миг невнимание от страна на техните пазачи, за да я заговори. Това станало обикновено по време на обедите или вечерите в залата, където я въвели, когато високият слуга, който ги придружавал, се обърнал към Жан. Стените били черни и каменният под бил черен, продълговатата маса от дебело стъкло — също, и за всяко момиче

имало кръгла табуретка, тапицирана с черна кожа. Те трябвало да повдигат полата си, за да седнат, и така при допира с гладката и студена кожа под бедрата ѝ О си припомняла първоначалния миг, когато любовникът ѝ я накарал да си свали чорапите и бельото и да седне направо на седалката в колата. И обратното, когато напуснала замъка и трябвало облечена като всички останали, но гола от кръста надолу под семплото костюмче или обикновената си рокля да повдига всеки път комбинезона и полата си, за да седне до любовника си или до някой друг направо на седалката в някоя кола или кафене, тя се сещала за замъка, за предизвикателно изложените гърди в копринените корсети, за ръцете и устните, на които било позволено всичко, както и за ужасяващото мълчание. При все че нищо не ѝ помагало както мълчанието, като се изключат веригите. Веригите и мълчанието, които трябвало да я оковат дълбоко в самата нея, да я задушат, да я погубят, всъщност я избавяли от самата нея. Какво щяло да се случи с нея, ако словото ѝ било позволено, ако ѝ бил предоставен избор, когато любовникът ѝ гледал как други я обладават пред погледа му? Вярно е, че тя говорела по време на изтезанията, но могат ли да се нарекат думи стенанията и виковете? Често пъти дори, за да я накарат да замълчи, ѝ връзвали устата. Под погледите, под дланите, под членовете, който я безчестяли, под камшиците, които я разкъсвали, тя чезнела в неистово отсъствие от самата себе си, което ѝ връщало любовта и я приближавало може би към смъртта. Все едно коя била тя, тя била кое да е от другите момичета, като нея разчеквани и насилвани и които тя виждала как разчекват и насилват, защото ставало пред очите ѝ, когато не трябвало да помага. На втория ден, когато двадесет и четири часа не били още изминали от пристигането ѝ, след обяда я завели в библиотеката, за да поднесе кафето и да се погрижи за огъня. Придружавала я Жан — чернокосият слуга я бил върнал обратно и друго момиче на име Моник. Водел ги същият този слуга и той останал в стаята прав до стълба, на който преди това О била завързана. Библиотеката била все още пуста. Вратите прозорци гледали на запад и есенното слънце, което бавно се премествало в едно необятно, притихнало, почти без облаци небе, огрявало върху един скрин огромен букет жълти хризантеми, които ухаели на пръст и мъртви листа. „Пиер беляза ли ви снощи?“ — обърнал се към О слугата. Тя направила утвърдителен знак. „Тогава трябва да покажете белезите —

казал той, — благововете да повдигнете роклята си.“ Той почакал да навие роклята си отзад, както направила Жан предната вечер, а Жан да ѝ помогне да я закрепил. После ѝ казал да напалят огъня. Задните части на О до кръста, бедрата ѝ, изящните ѝ крака били обрамчени от струящите безредно дипли зелена коприна и бяла батиста. Петте продълговати белези били почернели. Огънят бил стъкнат в огнището, О трябвало само да драсне клечка кибрит в сламата под съчките, които пламнали. Ябълковите вейки скоро се разпалили, след тях — дъбовите цепеници, които горели с високи светли пламъци, почти невидими на ярката дневна светлина, но ухаещи. Друг слуга влязъл, поставил върху конзолата, откъдето лампата била махната, поднос с чаши и кафето, след което си тръгнал. О пристъпила до конзолата, Моник и Жан стояли все така прави от двете страни на камината. В този миг влезли двама мъже и първият слуга на свой ред излязъл. О като че ли разпознала по гласа единия, който я насилител предната вечер и който поискал да бъде улеснен достъпът до утробата ѝ. Тя го гледала скришом, докато разсипвала кафето в черните чашки, изрисувани със злато, които Моник поднесла заедно с бучки захар. Значи било това слабо момче, толкова младо, русо, с вид на англичанин. То казало още нещо и тя нямала вече никакви съмнения. Другият бил също рус, набит, с пълно лице. Двамата седнали в големите кожени кресла, с крака до огъня, пушили спокойно, четейки вестниците си, без да обръщат никакво внимание на жените, все едно не били там. Чувало се прошумоляване на хартия, свличащи се главни. От време на време О добавяла по някоя цепеница в огъня. Седяла върху възглавничката на пода до кошницата с подпалки, Моник и Жан — също на пода, срещу нея. Разперените им поли смесвали диплите си. Полата на Моник била тъмночервена. Внезапно, но чак след час русото момче повикало Жан, после Моник. Казал им да донесат табуретката (това била табуретката, върху която катурнали О по корем предната вечер). Моник не чакала други заповеди, ами коленичила, навела се напред, с приплескана върху кожата гръд, държейки здраво с ръце табуретката. Когато момчето накарало Жан да вдигне червената пола, тя не помръднала. Жан трябвало тогава — той ѝ заповядал това с най-груби думи — да отметне дрехата му и да поеме между двете си длани меча от плът, който тъй жестоко пробол О поне веднъж. Той се издул и втвърдил в затворената шепа и О видяла как същите тези ръце, как нежните малки

ръце на Жан разтваряли бедрата на Моник, в чиято вътрешност момчето се забивало полека, на малки тласъци, които я карали да стене. Другият мъж, който гледал, без да промълви нито дума, направил знак на О да приближи и без да спира да гледа, като я повалил върху страничната облегалка на креслото — вдигнатата ѝ пола му предлагала цепката между двата овала — я сграбчил за слабините с пълни шепи. Тъкмо така я сварил Ръоне минута по-късно, когато отворил вратата. „Не мърдайте, моля ви“ — казал той и седнал на пода върху възглавничката, където О седяла до ъгъла на камината, преди да я повикат. Той я гледал внимателно и се усмихвал всеки път, щом ръката, която я държала, хлътвала навътре, появявала се пак и се връзвала едновременно все по-дълбоко в слабините и таза, които се разтваряли все по-широко, изтръгвала ѝ стенание, което тя не можела да потисне. Моник отдавна вече била на крака, Жан подклаждала огъня вместо О: тя донесла на Ръоне, който ѝ целунал ръка, чаша уиски и той я изпил, без да откъсва очи от О. Мъжът, който все още я държал, казал тогава:

„Ваша ли е?“

„Да“ — отвърнал Ръоне.

„Жак има право — подхванал другият, — много е тясна, трябва да се разшири.“

„Не прекалено все пак“ — казал Жак.

„Както ви е угодно — съгласил се Ръоне, ставайки, — вие сте по-добър съдник от мен.“ И позвънил.

Оттук насетне в течение на осем дни, в промеждутъка от залез-слънце, когато свършвало дежурството ѝ в библиотеката, и настъпването на нощта, към осем или десет часа обикновено, когато отново я довеждали тук окована във вериги и гола под червеното наметало, О носела ебонитова запушалка, направена по подобие на възбуден член, закрепена неподвижно в задното отворение с помощта на три верижки, опънати на кожен ремък, опасващ хълбоците, така че вътрешното движение на мускулите ѝ да не може да я изтласка. Едната верижка следвала гънката между двете кълба, другите две — сгъвката на бедрата от двете страни на триъгълника над слабините, за да не попречат на достъпа до тях при нужда. Когато Ръоне позвънил, това било, за да донесат сандъчето, където в едното отделение имало набор от верижки и ремъци, а в другото — колекция от такива запушалки, от

най-тънките до най-дебелите. Общото за всички тях било, че се разширявали в основата, за да е сигурно, че няма да влязат навътре, тъй като съществувала опасност пръстенът от плът, който те трябвало да насилият и разтегнат, отново да се свие. Така тя била разширявана всеки ден все повече, тъй като всеки ден Жак, който я карал да коленичи или по-скоро да се просва по очи, за да гледа как Жан или Моник или друга някоя, която се намира наоколо, втъкват избраната от него запушалка, я избирал все по-дебела. На вечеря, когато момичетата се хранели заедно в трапезарията, но вече изкъпани, голи и гримирани, О все така я носела и поради верижките и ремъка всички можели да се убедят в това. Махал ѝ я лично той едва когато слугата Пиер идвал да я окове било за стената през нощта, ако никой не я пожелал, било с ръце на гърба, ако трябвало да я отведе в библиотеката. На пръсти се броели нощите, когато не се намирал никой, който да се възползува от този проход, станал за кратко време тъй удобен, макар и все още потесен от другия. След седмица никакво приспособление повече не било необходимо и любовникът ѝ казал на О колко е щастлив, че е двойно разширена и че ще се погрижи да си остане такава. Заедно с това я предупредил, че заминава и че през последните седем дни, които тя трябвало да прекара в замъка, преди той да дойде да я вземе, за да се върне с нея в Париж, няма да го вижда. „Но аз те обичам — додал той, — обичам те, не ме забравяй.“ Нима можела да го забрави? Той бил ръката, която ѝ връзвала очите, камшикът на слугата Пиер, той бил веригата над леглото ѝ и непознатият, който ѝ захапвал слабините, и неговият глас бил всички гласове, които ѝ давали заповеди. Дали изпитвала умора? Не. Поради постоянните оскърбления тя като че ли трябвало да свикне да бъде оскърбявана, да бъде милвана поради постоянните милувки, да бъде бита с камшик поради постоянните побои. Някаква ужасна пресита от болката и от сладта би следвало малко по малко да я тласне към безчувствени брегове, близки до съня или до сомнамбулизма. Но тъкмо обратното. Корсетът, който я държал изправена, веригите, които ѝ налагали покорство, мълчанието — нейно убежище, допринасяли може би за това, както и постоянно изложените като нея на гаври момичета и дори когато не се гаврели с тях, гледката на неизменно достъпните им тела. А също гледката и осъзнаването на собственото ѝ тяло. Всекидневно и, така да се каже, ритуално омърсявана със слюнка и сперма, с пот, смесена с нейната собствена

пот, тя се чувствувала буквално като онова вместилище на нечистотии, за което се говори в Светото писание. И въпреки това, най-често обругаваните части на тялото ѝ станали по-чувствителни и заедно с това, както ѝ се струвало, по-красиви и сякаш облагородени: устата ѝ, ключваща се около безименни членове, зърната на гърдите ѝ, мачкани постоянно от нечии длани, и между разтворените ѝ бедра — пътеките към нейната утроба, браздени на воля общински пътища. Чудно как при това прехвърляне от ръка на ръка нейното достойнство все пак пораствало и как все пак именно достойнство била точната дума. От това тя сякаш засиявала отвътре и походката ѝ излъчвала особено спокойствие, а лицето ѝ — безметежност и недоловимата вътрешна усмивка, която се отгатва по очите на затворничките.

Когато Ръоне я предупредил, че я изоставя, било вече нощ. О била гола в стаичката си и чакала да я отведат в трапезарията. Любовникът ѝ бил облечен както обичайно с костюма, който носел в града за всеки ден. Когато я взел в прегръдките си, туйдът одраскал зърната на гърдите ѝ. Той я целунал, положил я на леглото, легнал до нея и нежно, бавно и предпазливо я обладал, влизайки и излизайки в двете отвори, до които имал достъп, за да се излее накрая в устата ѝ, която след това целунал още веднъж. „Преди да замина, искам да те набият с камшика — казал той, — и този път те моля за това. Ще приемеш ли?“ Тя приела. „Обичам те — повторил той, — позвъни на Пиер.“ Тя позвънила. Пиер ѝ привързал ръцете над главата за веригата до леглото. След като била вързана по този начин, любовникът ѝ я целунал още веднъж, изправен до нея на леглото, повторил ѝ пак, че я обича, после слязъл от леглото и направил знак на Пиер. Гледал я как се мята безпомощно, слушал как стенанията ѝ преминавали във виковете. Когато сълзите ѝ рукнали, той отпратил Пиер. Тя намерила сили отново да му каже, че го обича. Тогава той целунал насълзеното ѝ лице, задъханата ѝ уста, развързал я, сложил я да легне и си отишъл.

Малко е да се каже, че още в секундата, в която любовникът ѝ я напуснал, О го зачакала: отгук насетне тя цялата била очакване и нощ. Денем била като писана фигурка с нежна кожа и покорна уста — това било единственото време, когато спазвала строго правилника и държала очите си сведени. Тя стъквала и наглеждала огъня, сипвала и

поднасяла кафето и алкохола, палела цигарите, подреждала цветята и сгъвала вестниците като девойка в гостната на родителите си, тъй сияйна с разголената си гръд и кожения си нашийник, стегнатия си корсет и гривните си на затворничка, че стигало на мъжете, на които прислужвала да стои край тях, когато насилвали друго някое момиче, за да пожелаят да обладаят и нея; тази била несъмнено причината да се отнасят с нея дори по-зле. Провинила ли се била? Или любовникът ѝ я изоставил, за да могат тези, на които я поверявал, по-свободно да разполагат с нея? Така или иначе, на по-другия ден след заминаването му, тъкмо когато се била съблякла надвечер и разглеждала в огледалото на банята почти изличените вече белези от бича на Пиер отпред по бедрата си, влязъл самият Пиер. До вечерята оставали два часа. Той ѝ казал, че няма да вечеря в общото помещение и да се подготви, като ѝ посочил в ъгъла клекалото, където трябвало наистина да клекне, както Жан я предупредила, че ще ѝ се наложи в присъствие на Пиер. През цялото време, докато клечала така, той стоял и я наблюдавал, тя го виждала в огледалата и се виждала сама, неспособна да удържи водата, която изтичала от тялото ѝ. Той почакал след това тя да се изкъпе и гримира. Тъкмо тръгнала да си потърси чехлите и червения плащ, когато той я възпрял и казал, като ѝ вързал ръцете на гърба, че не е необходимо и да изчака за миг. Тя седнала на крайчеца на леглото. Навън бушувал студен вятър, примесен с дъжд, и тополата до прозореца се превивала и изправяла под поривите на бурята. Бледи наквасени листа се залепяли сегиз-тогиз по стъклата. Било тъмно като посред нощ, макар да нямало още седем, тъй като есента вече напредвала и дните ставали по-къси. Когато се върнал, Пиер държал в ръка същата превръзка, с която ѝ вързали очите първата вечер. Държал и дълга дрънчаща верига, подобна на тази от стената. На О ѝ се сторило, че се поколебал дали да ѝ сложи първо веригата или първо превръзката. Тя гледала дъжда, безразлична към онова, което се искало от нея, и мислела само, че Ръоне бил казал, че ще се върне, че трябвало да минат още дни и пет нощи и че тя не знаела къде е той, нито дали е сам, а ако не е сам, с кого е. Но че щял да се върне. Пиер сложил веригата на леглото и без да смущава бляновете на О, вързал върху очите ѝ превръзката от черно кадифе. Тя се издувала леко на очните кухини и прилепвала плътно към скулите: невъзможно да надзърнеш, невъзможно да повдигнеш клепачи. Благословена нощ, подобна на

нощта у нея, никога по-рано О не я била срещала с такава радост, благословени вериги, които я отлъчвали от самата нея. Пиер закачил веригата за халката на нашийника и я помолил да го последва. Тя станала, почувствувала, че я теглят напред, и заприсъпвала. Босите ѝ крака се смръзнали върху плочника, разбрала, че върви по коридора в червеното крило, сетне подът, все тъй студен, станал грапав: стъпвала върху каменна настилка — пясъчник или гранит. На два пъти слугата ѝ наредил да спре, тя чула шум от превъртане на ключ в ключалка, отключена, после заключена. „Внимавайте, стъпала“ — казал Пиер и тя заслизала по една стълба, където се препънала веднъж. Пиер я прихванал с две ръце през кръста. Никога дотогава не я бил докосвал, освен за да я върже или бие, но ето че този път я положил върху студените стъпала, в които с вързаните си ръце тя се залавяла, за да не се хлъзне, и я сграбчил за гърдите. Устата му сновяла от едната на другата и докато се притискал към нея, тя почувствувала как бавно наедрява. Изправил се на крака чак след като ѝ се наситил. Цялата влажна и треперееща от студ, тя изминала най-сетне и последните стъпала, когато го чула как отваря още една врата, през която влязла, и усетила веднага под краката си дебел килим. Веригата я теглила още малко, после ръцете на Пиер развързали нейните, махнали ѝ превръзката: намирала се в кръгла, сводеста стая, много мъничка и много ниска; стените и сводът били каменни без никаква облицовка, виждали се спойките на зидарията. Веригата, прикрепена към нашийника ѝ, била заловена за стената посредством халка на един метър височина срещу вратата и ѝ предоставяла свободата да пристъпи само две крачки. Нямало нито легло, нито дори подобие на легло, нито завивка, а само три-четири възглавнички, подобни на мароканските, но във нейния обсег, в една ниша, откъдето се разливало слабото сияние, осветяващо стаята, имало дървен поднос с вода, плодове и хляб. Топлината на радиаторите, които били разположени в основата и вградени в стените и образували околоръст нещо като нагорещена плинта, не смогвала да се пребори с миризмата на тиня и пръст, която витае в някогашните тъмници и в необитаемите кули на старинните замъци. В този топъл полумрак, където не достигал никакъв шум, О бързо загубила представа за времето. Нямало вече нито ден, нито нощ, светлината никога не угасвала. Пиер или някой друг слуга, все едно,

добавял върху подноса вода, плодове и хляб, когато се свършили, и я отвеждал да се изкъпе в едно съседно килерче. Тя не видяла никого от мъжете, които я посещавали, тъй като един слуга влизал всеки път преди тях, за да ѝ завърже очите, и ѝ свалял превръзката чак след като те си тръгнали. Загубила също така представа за броя им и нежните ѝ ръце, милващите ѝ слепешком устни никога не разпознали кого докосват. Понякога те били неколцина, а най-често сами, но всеки път, преди да се доближат до нея, я карали да коленичи с лице към стената, като промушвали халката на нашийника ѝ в същата кукичка, за която била захваната веригата ѝ, и я биели с камшик. Тя облягала длани до стената и подпирала върху опаката им страна лицето си, за да не го ожули в камъка, но изподрасквала в него коленете и гърдите си. Загубила също така представа за мъченията и за виковете си, които сводът заглушавал. Чакала. Изведнъж времето престанало да ѝ се струва неподвижно. В нейната кадифена нощ някой развързвал веригата ѝ. Изминали били три месеца, три дни, откак чакала, или десет дни, или пък десет години. Почувствувала, че я загръщат в плътна тъкан, някой я хванал за раменете и за прасците, повдигнал я и я отнесъл. Озовала се в своята стаичка, легнала под завивката от черна кожа, било рано следобед, очите ѝ били отворени, ръцете — свободни, и Ръоне, седнал до нея, я галел по косите. „Трябва да се облечеш — казал той, — тръгваме.“ Тя се окъпала за последен път, той ѝ сресал косите, подал ѝ пудрата и червилото за устни. Когато се върнала в стаичката, костюмът, блузата, комбинезонът, чорапите, обувките ѝ били в долния край на леглото, чантата и ръкавиците ѝ — също. Било там дори палтото ѝ, което намятала над костюма, когато започвало да застудява, и едно квадратно копринено шалче, за да предпазва шията, но никакъв колан, никакво бельо. Тя бавно се облякла, като си навила чорапите над коляното и не си сложила сакото, защото в стаичката било много топло. В този миг влязъл мъжът, който ѝ обяснил първата вечер какво ще се иска от нея. Той свалил нашийника и гривните, които от две седмици я държали в плен. Избавена ли се почувствувала? Или ѝ липсвало нещо? Не казала нищо, едва се осмелила да прокара ръце върху китките си, но не и да посегне към шията си. След това той я помолил да избере сред досущ еднаквите пръстени, които ѝ поднесъл в дървено ковчеже, онзи, който щял да стане на безименния пръст на лявата ѝ ръка. Това били чудновати железни пръстени, отвътре

обрамчени със злато, върху чиято широка и масивна горна част като на шевалиера, само че изпъкнала, имало инкрустирана със злато рисунка, изобразяваща нещо като колело от три брънки, всяка от които се затваряла в спирала, подобно на слънчевото колело на келтите. Вторият, насилвайки го леко, ѝ станал точно. Изглеждал масивен на ръката ѝ и златото блестяло сякаш крадешком върху матовосивия цвят на излъсканото желязо. Защо желязо, защо злато и този знак, който не разбираше? Не било възможно да се говори в облицованата в червено стая, в която веригата все още висела на стената над леглото, в която черната завивка, все още смачкана, се валяла на земята, в която слугата Пиер можел да влезе, щял всеки момент да влезе, нелеп в оперетъчния си костюм на приглушената ноемврийска светлина. Тя се лъжела, Пиер не влязъл. Ръоне я накарал да сложи сакото от костюма и дългите ръкавици, които покривали долната част на ръкавите. Тя взела шалчето си, чантата и палтото, праметнато на ръка. Токчетата на обувките ѝ чаткали по плочите в коридора по-слабо от чехлите ѝ преди това, вратите били затворени, преддверието — безлюдно. О държала любовника си за ръка. Непознатият, който ги придружавал, отключил желязната порта, която Жан нарекла ограда и която не пазели вече нито слуги, нито кучета. Той повдигнал една от зелените кадифени завеси и ги подканил да минат. След това пуснал завесата. Чуло се как желязната врата се затваря. Озовали се сами в друго едно преддверие, през което се излизало в парка. Оставало само да слязат по стълбището, пред което О познала колата. Седнала до любовника си, който хванал волана и потеглил. Когато излезли от парка, чиято пътна врата зеела широко, след някакви си стотина метра той спрял, за да я целуне. Това станало точно пред едно малко и спокойно селце, което те прекосили, когато потеглили повторно. О успяла да прочете името върху указателната табела: Роаси.

II. СЪР СТИВЪН

Апартаментът, който О обитавала, се намирал на остров Сен-Луи, в таванския етаж на стара сграда с южно изложение, която гледала към Сена. Стаите били скосени, широки, с нисък таван, а тези откъм фасадата, две на брой, имали балкони, пробити в ската на покрива. Едната от тях била стаята на О, а другата, в която лавици с книги, покриващи стената от пода до тавана, обрамчвали камината, служела за гостна, за работен кабинет и дори за спалня.

Срещу двата прозореца имало голям диван, а срещу камината — голяма старинна маса. Понякога там също вечеряли, когато мъничката трапезария, облепена с тъмнозелен серж с изглед към вътрешния двор, се оказвала наистина твърде малка, за да побере сътрапезниците. Друга една стая, също с изглед към двора, се използвала от Ръоне, който подреждал в нея дрехите си и се преобличал. О дележала с него боядисаната си в жълто баня; кухнята, също боядисана в жълто, била съвсем миниатюрна. Всеки ден идвала прислужница. Подът на стаите откъм двора бил с червени плочки, от онези старовремски шестоъгълни плочи, който щом подмине човек третия етаж, застилат стъпалата и стълбищните площадки на старите парижки сгради. Само при вида им сърцето на О се свило: това били същите плочки като на коридорите в Роаси. Спалнята ѝ била малка, завесите от розова и червена дамаска били спуснати, огънят проблясвал зад металната мрежа на камината, леглото било оправено, завивката — облечена в калъф.

„Купих ти найлонова нощница — казал Ръоне, — още нямаш такава.“ И наистина нощницата от бял плисиран найлон, стегнат и фин като одеждите на египетските статуетки и почти прозрачен, била разстлана до ръба на леглото, откъм страната където лягала О. Стягала се в кръста с тънко коланче над ивица с ластичен тегел и найлоновото жарсе било тъй леко, че овалът на гърдите го обаграл в розово. Всичко с изключение на завесите и паното, облицовано със същата тъкан, до

което се опирал горният край на леглото, както и на две ниски кресла, тапицирани със същата дамска, всичко в тази стая било бяло: стените, покривката на леглото с подпорки от акажу и мечешките кожи на пода. Седнала пред огъня в бялата си нощница, О слушала любовника си. Той ѝ казал най-напред, че не бива отсега нататък да се чувствава свободна. С едно изключение: че е свободна да престане да го обича и да го напусне начаса. Но ако го обича, не била свободна в никакво отношение, в никое свое действие. Тя го слушала, без да промълви нито дума, и си мислела, че е твърде щастлива от това, че той искал да докаже сам на себе си, все едно по какъв начин, че тя му принадлежи, а също и че би било наивно да не си дава сметка, че тази принадлежност е въвн от всякакво съмнение. А може би той го съзнавал и искал да го изтъкне само защото му доставяло удоволствие? Тя гледала огъня, докато той говорел, но не и него самия, не смеела да срещне погледа му. Той бил прав и крачел напред-назад. Внезапно ѝ казал, че преди всичко иска, докато го слуша, да разтвори колене и да отпусне ръце; тъй като седяла с прибрани колене и прегърнала коленете си с ръце. Така че тя повдигнала нощницата си и с подгънати колене, седнала на петите си, както застават кармелитките или японките, зачакала. Само че, тъй като коленете ѝ били раздалечени, чувствувала между открехнатите си бедра лекото, но осезателно боцкане на бялата кожа; той настоял — не разтваряла достатъчно крака. Думата „разтвори“, както и изразът „разтвори си краката“ звучали в устата на любовника ѝ така вълнуващо и властно, че не можела да ги чуе, без да изпита един вид вътрешно преклонение, свято покорство, сякаш ѝ проговарял не той, а някое божество. И така тя останала неподвижна и ръцете ѝ лежали с обърнати навън длани от двете страни на коленете ѝ, между които жарсената ѝ нощница, разперена в кръг около нея, падала на дипли. Това, което любовникът ѝ искал от нея, било просто: да му бъде постоянно и непосредствено достъпна. Не му било достатъчно да знае, че това е така: трябвало да се отстрани и най-малкото препятствие — на първо място, в държанието ѝ и чак след това дрехите ѝ да станат, така да се каже, символ за посветения. Това означавало, продължил той, две неща. Първото, което тя знаела и за което била предупредена още същата вечер при пристигането си в замъка: коленете, които не трябвало никога да кръстосва, и устните, които трябвало да държи вечно

полуотворени. Тя явно смятала, че това не е нищо (тя наистина смятала така), щяла обаче да се убеди, че, напротив, за да спазва тази дисциплина, ѝ е необходимо постоянно усилие да съсредоточи вниманието си и в споделената тайна между нея и него и още неколцина други може би, но във всекидневието и в обкръжението на всички посветени, то да ѝ напомня истинността на нейната участ. Колкото до дрехите, тя трябваша сама да ги избира или при нужда да ги пригажда, така че да не се налага вече такова полуразсъбличане, на каквото я подложил в колата на път за Роаси: още утре да се порови в шкафовете с роклите, в чекмеджетата с бельото си, да му връчи без изключение всички колани и гащички, които намери там; също така сутиените като онзи, на който трябвало да среже презрамките, за да ѝ го свали, комбинезоните, чиято горна част ѝ скривала гърдите, блузите и роклите, които не се разкопчавали отпред, полите, твърде тесни, за да могат да се вдигнат с един замах. Да поръча да ѝ ушият други сутиени, други блузи, други рокли. А дотогава гола ли да ходи под блузата или под пуловера при шивачката на корсети? Голяма работа, да ходи гола. Ако някой забележи, ще му обясни, каквото ѝ хрумне, или изобщо няма да му обяснява, както намери за добре, това засяга само нея. А сега за останалото, което имал да ѝ казва, искал да почака няколко дни и настоявал да бъде облечена, както се полага, за да го изслуша. Ще намери в чекмеджето на своя секретар колкото пари са ѝ нужни. Когато свършил да говори, тя прошепнала „обичам те“, без да направи най-малкия жест. Той сам добавил съчки в огъня, светнал нощната лампа от розово опалово стъкло, после казал на О да легне и да го чака, щял да спи при нея. Когато се върнал, О протегнала ръка, за да изгаси лампата: била лявата ѝ ръка и последното нещо, което видяла, преди сянката да заличи всичко, бил тъмният блясък на железния пръстен. Била почти излегната на хълбок: в същия миг любовникът ѝ я повикал тихичко по име, плъзнал ръка в топлото и лоно и я привлякъл към себе си.

На другия ден О току-що била привършила да обядва сама по халат в зелената трапезария — Ръоне излязъл рано и трябвало да се върне чак привечер, за да я заведе на вечеря — когато телефонът иззвънял. Апаратът бил в спалнята на нощното шкафче до леглото, под лампата. О седнала на пода, за да вдигне слушалката. Обаждал се Ръоне, искал да знае дала прислужницата си е тръгнала. Да, току-що,

като преди това сервираше обяда, и щяла да се върне чак на другия ден сутринта.

„Започна ли да отбираш дрехите си?“ — попитал Ръоне.

„Канех се да започна — отвърнала тя, — но станах много късно, изкъпах се във ваната и бях готова едва за обяд.“

„Облечена ли си?“

„Не, още съм по нощница и по халат.“

„Остави слушалката, свали си халата и нощницата.“

О се подчиняла, тъй слисана, че апаратът се плъзнал от леглото, където го поставила, върху белия килим и тя помислила, че връзката е прекъсната. Не, не била прекъсната.

„Гола ли си?“ — подел Ръоне.

„Да — каза тя, — но откъде ми се обаждаш?“

Той не отвърнал на въпроса ѝ, добавил само „Пазиш ли пръстена си?“. Пазела го. Тогава той ѝ казал да остане, както е, докато си дойде, и да подготви куфара с дрехите, от които трябва да се освободи. След това затворил. Минавал един часът и времето било хубаво. Оскъдно слънце огрявало на килима бялата нощница и халата от рипсено кадифе, бледозелен на цвят като кората на млад бадем — при събличането О ги оставила да се изхлузят в краката ѝ. Вдигнала ги и отишла да ги отнесе в банята, за да ги прибере в един шкаф. Пътем едно от огледалата на вратата, което образувало с част от стената и другата врата, също облицована с огледала, голямо тристенно огледало, ѝ препратило внезапно собствения ѝ образ: тя нямала по себе си нищо друго освен кожените чехли в същия зелен цвят като халата ѝ — съвсем малко по-тъмен от чехлите, които носела в Роаси — и пръстена. Нямало вече нито нашийник, нито кожени гривни, и била сама единствен зрител на самата себе си. И въпреки всичко никога порано не се била чувствувала в непълна степен отдадена на чуждата воля, в по-пълна степен робиня и по-щастлива по тази причина. Когато се навеждала, за да отвори някое чекмедже, тя виждала как гърдите ѝ леко помръдват. Отнело ѝ близо два часа да разстеле върху леглото си дрехите, които трябвало след това да подреди в куфара. Що се отнася до гащичките, от само себе си се разбирало; тя ги струпала до едната колонка. Същото било и за сутиените, не останал нито един: всичките се прихлупвали на гърба и се закопчавали отстрани. Сетила се обаче по какъв начин можела да заръча да ѝ ушийт същия модел, като

преместят закопчалката по средата отпред, точно в трапчинката под гърдите. Коланите не я затруднили кой знае колко, но се поколебала да прибави към тях и везания пояс за стягане на кръста от розов сатен, който се връзвал на гърба и толкова приличал на корсета ѝ от Роаси. Отделила го настрана върху скрина. Ръоне щял да реши. Той щял да реши също за пуловерите, които до един се обличали през главата и били стегнати по врата, с една дума, не се разкопчавали. Но можело да се вдигат от кръста нагоре и така да се открият гърдите. В замяна на това всички комбинезони се натрупали на леглото ѝ. В чекмеджето на скрина останала една фуста от черна тафта с плисиран волан, обточен с дантела по края, която служела като подплата към една солей-пола от черен вълнен плат, твърде ефирен, за да не прозира. Щели да са ѝ нужни други фусти, светли и къси. Установила, че щяло да ѝ се наложи също или да се откаже да носи прави рокли, или да избира модели на рокли-палта, от горе до долу с копчета, и да поръча тогава да ѝ ушийт подплата, която да се разкопчава едновременно със самата рокля. За фустите било лесно, за роклите — също, но за хастарите на роклите какво щяла да каже шивачката на бельо? Ще ѝ обясни, че иска подвижна подплата, понеже е зиморничава. Вярно, че била зиморничава, и се запитала изведнъж как ще понася студа навън през зимата тъй леко облечена. Когато най-сетне свършила и спасила от гардероба си само шемизетите, които до една се закопчавали отпред, черната плисирана пола, палтата си, то се знае, и костюма, с който се върнала от Роаси, тя отишла да приготви чай. В кухнята увеличила термостата на отоплителната печка; прислужницата не била напълнила кошницата с дърва за камината в гостната, а О знаела, че на любовника ѝ ще му бъде приятно да я свари вечерта край огъня в гостната. Тя напълнила кошницата от сандъка в коридора, отнесла я до камината в гостната и наклала огъня. Така сгушена в едно голяло кресло с подноса за чай до себе си, зачакала той да се върне, но този път, както ѝ бил заповядал — гола.

Първата трудност, с която се сблъскала О, била в работата ѝ. Трудност е пресилено да се каже. Удивление би било по-точно. О работела в отдела за мода на една фотографска агенция. Това ще рече, че в студиото, където трябвало да позират с часове, тя правела

снимките на най-нестандартните и най-хубавите момичета, подбрани от модистите, за да красят моделите им. Учудили се, че О удължила ваканцията си до късна есен и така се наложило да отсъства тъкмо по времето на най-усилената работа, когато излизала новата мода. Но това не било още нищо. Учудили се най-вече, че била толкова променена. От пръв поглед не можело да се каже в какво точно, но се чувствувало въпреки това и колкото повече я наблюдавали, толкова повече се убеждавали. Стойката ѝ била по-изправена, погледът поясен, но това, което правело най-силно впечатление, били съвършената ѝ неподвижност и премерените ѝ движения. Тя и по-рано се обличала строго, както се обличат момичетата, които работят, когато работата им си прилича с тази на мъжете, но колкото и ловко да го правела, дори само поради факта, че дрехите и накитите били основно занимание и призвание на другите момичета, които сами били обект на работата ѝ, те не закъснели да забележат нещо, което би минало незабелязано в очите на други, но не и в техните. Пуловерите, които носела на голо и които тъй нежно очертавали гърдите — Ръоне в края на краищата дал позволение за пуловерите — плисираните поли, които тъй лесно литвали, започвали малко да приличат на дискретна униформа, толкова честа О ходела облечена с тях. „Твърде младежко облекло“ — казала ѝ един ден насмешливо една руса зеленоока манекенка с високи скули и загорял цвят на лицето като у славяните. „Само че — добавила тя — грешите, че носите ластични жартиери, ще си повредите краката.“ Работата е там, че пред нея О по невнимание седнала малко бързичко напреко върху облегалката на едно голямо кожено кресло; при това движеше полата ѝ литнала нагоре. Високото момиче зърнало блесналото за секунда голо бедро над навития чорап, който покривал коляното, но спирал малко по-нагоре. О я видяла как се усмихва с такова любопитство, че се запитала какво ли си е помислила на момента и дали не е разбрала. Тя изтеглила чорапите си един след друг, за да ги опъне още повече, което било по-трудно, отколкото когато стигали до средата на бедрото, и отвърнала, сякаш за да се оправдае пред Жаклин: „Така е по-практично“. „Зависи за какво“ — казала Жаклин. „Не обичам коланите“ — отвърнала О. Но Жаклин не я слушала и съзерцавала железния пръстен.

За няколко дни О направила петдесетина снимки на Жаклин. Те не приличали на никоя от онези, които правела преди това. Може би

никога не била имала такъв модел. Във всеки случай никога по-рано не съумявала да извлече от нечие лице или тяло едно тъй вълнуващо значение. А при това целта била само да изглеждат по-красиви копринените тъкани, кожите, дантелите посредством внезапната красота на изненадана в огледалото фея, която Жаклин придобивала под най-обикновената блузка, както и под най-разкошния визон. Имала къси, плътни руси коси на леки вълни, при най-малката дума накланяла незабележимо глава към лявото си рамо и облягала буза до вдигнатата яка на коженото си палто, ако в момента носела кожено палто. О я уловила веднъж така, усмихната и миловидна, с леко бухнала като от ветрен коса, опряла нежната си и твърда скула върху синкавосивия и нежен като прясна пепел от изгорели дърва визон. Тя открявала устни и полупритваряла очи. Под блестящата и гланцирана водна повърхност на снимката човек би казал, че е блажена удавница, бледа, тъй бледа била. О изкопирала снимката в най-лекия оттенък на сивия цвят. Направила друга снимка на Жаклин, която още повече я вълнувала: срещу светлината, с голи рамене, изящната ѝ главица скрита изцяло, а също и лицето от черна воалетка с широки бримки и закичена с нелепо двойно снопче пера, чийто неосезаеми нишки я увенчавали като дим; носела огромна рокля от плътна, везана със сърма коприна, червена като булчинска премяна от средновековието, която ѝ стигала до глезените, издувала се на ханша, пристягала я в кръста и очертавала гърдата ѝ. Била това, което модните шивачи наричат вечерна рокля и която никога никой не носи. Сандалите с много високи токчета били също от червена коприна. И, през цялото време, докато Жаклин позирала пред О с тази рокля и тези сандали, и тази воалетка, която била като далечно подобие на маска, О допълвала мислено, видоизменяла мислено модела: нещо толкова дребно — талията, пристегнатата малко повече, гърдите, разголени малко повече — и това била същата рокля като в Роаси, същата коприна, плътна, гладка, шумоляща, която повдигаш с две ръце, когато ти кажат... Така в Жаклин с две ръце я повдигала, за да слезе от подиума, където от четвърт час вече позирала. Същото шумолене, същото пращане на сухи листа. Наистина ли никой не носи такива вечерни рокли? Разбира се, че да. Жаклин носела също на шията си стегната златна огърлица, а на китките — две златни гривни. Най-ненадейно ѝ хрумнало, че ще е дори по-красива с кожен нашийник и гривни от кожа. И този път —

нещо, което никога по-рано не била правила — тя проследила Жаклин в голямата съседна на студиото гримьорна, където манекенките се преобличали и гримирали и оставяли дрехите и гримове си, когато си тръгвали. Тя се изправила до рамката на вратата, неподвижна, загледана в огледалото на тоалетката, пред което Жаклин седяла все така облечена с роклята. Огледалото било толкова голямо — то заемало цялата стена, а тоалетката била просто полица от черно стъкло — че тя виждала едновременно Жаклин и собствения си образ, както и образа на гардеробиерката, която сваляла перата и тюлената мрежичка. Жаклин сама откопчала огърлицата, двете ѝ голи вдигнати нагоре ръце напомняли дръжки на амфора; капчици пот блестели под мишниците ѝ, които били обезкосмени (защо, запитала се О, колко жалко, толкова е руса), и О усетила тръпчивия ѝ нежен мирис с лек растителен привкус и се замислила какъв парфюм трябва да носи Жаклин — какъв парфюм ще я накарат да носи. След това Жаклин свалила гривните си, поставила ги върху стъклената полица, където за миг те издрънчали като вериги. Косите ѝ били толкова светли, че дори кожата ѝ била по-тъмна от тях, кафеникавобежова като ситен пясък след морски отлив. На снимката червената коприна щяла да излезе черна. Точно в този миг гъстите мигли, които Жаклин по неволя гримирала, се повдигнали и О срещнала в огледалото погледа ѝ, тъй пряк, тъй втренчен, че без да може да откъсне от него своя, тя почувствувала как бавно се изчервява. Това било всичко. „Моля да ме извините — казала Жаклин, — трябва да се съблека?“ „Извинете“ — прошепнала О и затворила вратата. На другия ден тя отнесла у дома си проявените снимки от предната вечер, без да е сигурна дали иска да ги покаже на любовника си, с когото трябвало да вечеря навън. Докато се гримирала пред тоалетката в спалнята си, тя ги гледала и поспирала, за да проследи с пръст върху снимката очертанието на веждата, рисунька на усмивката. Но ги мушнала в чекмеджето, щом чула шума от превъртането на ключа във входната врата.

От две седмици О била напълно екипирана и още не можела да свикне, когато намерила една вечер, връщайки се от студиото, бележка от любовника си, който я молел да бъде готова в осем часа, за да отиде на вечеря с него и един негов приятел. Щял да прати кола да я доведе, шофьорът щял да се качи до горе. В послеписа уточнявал да вземе късото си кожено палто, да се облече цялата в черно (цялата

подчертано) и да не пропусне да се гримира и парфюмира, както в Роаси. Часът бил шест. Цялата в черно, и при това на вечеря посред декември — времето било студено, това означавало черни найлонови чорапи, черни ръкавици и над плисираната пола във форма на ветрило — дебел пуловер с пайети или копринения елек с ръкави. Той бил подпълнен с памук и изминат с широки тегели, впит по тялото и закопчан от шията до кръста съвсем като мъжките елечи през шестнадесети век, и ако така безупречно очертавал гърдите, то било, защото сутиенът бил прикрепен отвътре. Подплатен бил, със същата коприна и изрязаните му краища стигали до ханша. Освежавали го единствено големите позлатени метални закопчалки, биещи на очи като на детските обувки за сняг, които се отварят и затварят шумно, но върху широки плоски халки. Нищо не се сторило така странно на О веднъж щом подредила дрехите си на леглото и черните си велурени обувки с тънко като игла токче до леглото, както това, че се озовала свободна и сама в банята си, заета грижливо, след като се изкъпала, да се гримира и парфюмира като в Роаси. Гримовете, с които разполагала, не били като тамошните. В чекмеджето на тоалетката си намерила мазен руж за бузи — самата тя никога не употребявала такъв — с помощта на който очертала кафеникавите кръгове около зърната на гърдите си. Ружът бил такъв, че едва личал в момента, в който го нанасяла, но след това потъмнявал. Отначало помислила, че е прекалила с него, поизтрила го леко със спирт — триел се мъчно — и се заловила наново: две тъмнорозови като божур петънца разцъфтели върху гърдите ѝ. Напразно поискала да оцвети по същия начин и устните, прикрити под руното в слабините ѝ, върху тях ружът не оставял следа. Намерила най-сетне сред гилзите в същото чекмедже едно от онези ярки червила, с които не обичала да си служи, защото са прекалено сухи и боядисват устата за дълго. За случая то подходило. Занимавала се с косите, с лицето си, най-накрая се напарфюмирала. Ръоне ѝ бил дал флакон с вапоризатор, който разпръсквал гъста мъгла от парфюм, чието име не ѝ било известно, но който ухаел тръпчиво на сухо дърво и на блатни растения. По кожата мъглата избивала в роса и потичала, застивала в миниатюрни капчици върху руното под мишниците и на слабините. О се научила в Роаси да върши всичко бавно: напарфюмирала се три пъти, като оставяла всеки път парфюмът да изсъхне върху нея. Обула най-напред чорапите си и обувките с

високи токчета, после облякла подплатата на полата и самата пола, най-после елека. Сложила си ръкавиците и си взела чантата. В чантата се намирали пудриерата ѝ, гилзата с червилото, един гребен, ключът ѝ и хиляда франка. Вече облечена и с ръкавици, тя извадила от гардероба късото кожено палто и погледнала часовника над нощното си шкафче: часът бил осем без четвърт. Приседнала напреко върху ръба на леглото, устремила очи в будилника и зачакала, без да помръдва, звънеца. Когато най-после го чула и станала, за да излезе, съзряла в огледалото на тоалетката, миг преди да изгаси осветлението, дръзкия си гальовен и покорен поглед.

Когато бутнала вратата на италианското ресторантче, пред което я спряла колата, първият човек, когото забелязала на бара, бил Ръоне. Той ѝ се усмихнал ласкаво, поел ръката ѝ и като се обърнал към един мъж с атлетично телосложение и прошарени коси, представил ѝ на английски сър Стивън. Предложили на О табуретка между двамата мъже и тъкмо се канела да седне, Ръоне ѝ казал полугласно да внимава да не си измачка тоалета. Помогнал ѝ да разпери полата си извън табуретката, тя почувствувала под себе си студената кожа и металното ръбче от вътрешната страна на бедрата си, тъй като отначало посмяла да седне само наполовина от страх да не би ако седне направо, да се поддаде на изкушението да кръстоса крака. Полата ѝ била разстлана около нея. Дясното ѝ токче било вкарано в една от пречките на табуретката, пръстите на левия ѝ крак докосвали пода. Англичанинът, който, без да промълви нито дума, ѝ се поклонил, не я изпускал от очи; забелязала, че разглежда коленете ѝ, ръцете и най-накрая устните ѝ, но тъй спокойно и с такова съсредоточено и самонадеяно внимание, че О се почувствувала така, сякаш я претегля и преценява като инструмент, какъвто отлично знаела, че е, и като че ли заставена от погледа му и, тъй да се каже, пряко волята си тя си свалила ръкавиците: знаела, че той ще я заговори, когато остане с голи ръце — защото ръцете ѝ били по-особени и приличали по-скоро на ръцете на младо момче, отколкото на жена, и защото на безименния пръст на лявата си ръка носела железния пръстен с тройна златна спирала. Но не, той не казал нищо, само се усмихнал: видял пръстена. Ръоне пиел мартини, сър Стивън — уиски. Той довършил бавно уискито си, после почакал Ръоне да изпие второто си мартини, а О — сока от грейпфрут, който Ръоне ѝ поръчал, като междуременно обяснил, че ако О иска да му достави това

удоволствие и се съгласи с тях двамата, можели да вечерят в помещението в приземния етаж, а то е по-малко и по-спокойно от онова на партера, което е продължение на бара. „На драго сърце“ — каза О, която вече вземала чантата и ръкавиците си от бара, където ги била оставила. Тогава, за да ѝ помогне да стане от табуретката, сър Стивън ѝ протегнал дясната си ръка, в която тя положила своята, и най-после я заговорил направо, за да отбележи, че ръцете ѝ са създадени да носят железни накити, тъй добре ѝ стояло желязото. Но понеже казал това на английски, долавяло се известно двусмислие в думите му и човек можел да се почуди дали говорел само за метала, или също и дори най-вече за вериги. В помещението в приземния етаж, което било обикновена изба, измазана с вар, но хладна и приветлива, действително имало четири маси, от които само една била заета от гости на заведението и те вече привършвали с храненето. По стените била изрисувана като фреска кулинарна и туристическа карта на Италия в нежни цветове на ванилен, ягодов и фъстъчен сладолед; оттук О се подсетила да си поръча в края на вечерята сладолед със счукани захаросани бадеми и сметана. Истината е, че се чувствувала щастлива и окрилена, коляното на Ръоне докосвало под масата нейното коляно и когато говорел, тя знаела, че говори на нея. Той също гледал устните ѝ. Позволил ѝ да си поръча сладолед, но не и кафе. Сър Стивън помолил О и Ръоне да приемат да пият кафе в дома му. И тримата вечеряли много леко и О забелязала, че те се постарали почти да не пият, а на нея разрешили още по-малко: половин гарафа кианти за тримата. Вечеряли набързо: часът бил едва девет. „Освободих шофьора — казал сър Стивън, — искате ли да карате вие, Ръоне, най-простото е да отидем направо у дома.“ Ръоне хванал кормилото, О седнала до него, сър Стивън до нея. Колата била буик от големите, така че тримата лесно се побрали на предната седалка.

Отвъд Алма булевард Кур ла Рен бил светъл, тъй като дърветата били без листа, а площад Конкорд — блещукащ и сух, с притъмняло небе над него, както в дните, когато снегът само се трупа в облаците, но все не се решава да завали. О чула леко изщракване и почувствувала как топлият въздух запълзял нагоре по краката ѝ: сър Стивън включил отоплението. Ръоне продължил все покрай Сена по десния бряг, после свил по Пон Роаял, за да мине на левия бряг: вътре в каменното си корито водата изглеждала черна, застанала съвсем като окаменяла. О

се сетила за хематита, който също е черен. Когато била петнадесетгодишна, най-добрата ѝ приятелка, която била на тридесет и в която била влюбена, носела пръстен с хематит, инкрустиран с миниатюрни диамантчета. Приискало ѝ се да има огърлица от такива черни камъчета и без диаманти стегната по врата. Но огърлиците, които ѝ давали сега — не, всъщност не ѝ ги давали — би ли ги заменила срещу огърлицата от хематит, срещу мечтания хематит? Представила си бедната стая, където я отвела Марион, зад кръстовището Тюрбиго, и как разплела тя, а не Марион, двете си дебели ученически плитки, когато Марион я разсъблякла и я сложила да легне на железния креват. Колко красива била Марион, когато О я галела, и вярно е, че очите на човек могат да изглеждат като звезди; нейните наподобявали сини трепкащи звезди. Ръоне спрял колата. О не разпознала уличката, една от онези, които свързват напречно улицата на Университета с улица Лил.

Апартаментът на сър Стивън бил разположен в дъното на един двор, в пристройката на старинна сграда и стаите били подредени в редица, тъй че се минавало от една в друга. Крайната стая била едновременно най-просторна и отморяваща, обзаведена по английската мода с мебели от черно акажу и бледи копринени тъкани в жълто и сиво. „Не е нужно да поддържате огъня — казал сър Стивън, — но това канапе е за вас. Седнете, ако обичате, Ръоне ще свари кафето, бих искал да ви помоля само да ме изслушате.“ Голямото канапе със светла дамаска било поставено перпендикулярно, на камината срещу прозорците, които гледали към едра градина, с гръб към насрещните прозорци, които пък гледали към двора. О съблякла коженото си палто и го метнала върху облегалката на канапето. Когато се обърнала, установила, че любовникът ѝ и домакинът стоят прави и я чакат да се подчини на поканата на сър Стивън. О поставила чантата си непосредствено до коженото палто, свалила си ръкавиците. Кога, кога най-после ще свикне и изобщо ще свикне ли някога да замята полите си при сядане с достатъчно потаен жест, та никой да не забележи и самата тя да може да забрави голотата си, подчинението си? Във всеки случай това едва ли щяло да стане, докато Ръоне и този чужденец я гледали мълчаливо, както в момента. Тя отстъпила накрая, сър Стивън разпалил огъня, Ръоне внезапно минал зад канапето и като сграбчил О за шията и за косите, съборил главата ѝ назад върху

облегалката и я целунал по устата тъй дълго и тъй пламенно, че дъхът ѝ секнал и тя почувствувала как утробата ѝ се разтапя и пламва. Пуснал я, колкото да ѝ каже, че я обича, и отново се впил в нея. Ръцете на О, немощно отпуснати, с обърнати нагоре длани, лежали върху черната ѝ пола, разперена като чашка на цвете около нея; сър Стивън доближил и когато Ръоне я оставил най-последна окончателна и тя отворила очи, срещнала сивия вторачен поглед на англичанина. Колкото и да била зашеметена и задъхваща се от щастие, тя не се затруднила да прочете в тях, че той ѝ се възхищава и я желае. Кой би могъл да устои на влажната ѝ полуотворена уста, на подпухналите ѝ устни, на бялата ѝ шия, отметната върху черната якичка на вталения ѝ като на паж елек, на големите ѝ и още по-светли очи, които гледали дръзко. Но единственият жест, който сър Стивън си позволил, бил да погали лекичко с пръст веждите ѝ, след това устните ѝ. После седнал с лице към нея от другата страна на камината и когато Ръоне също взел едно кресло, заговорил. „Струва ми се — казал той, — че Ръоне никога не ви е споменавал за семейството си. Може би знаете все пак, че майка му, преди да се омъжи за баща му, е била омъжена за англичанин, който е имал син от първия си брак. Аз съм този син и бях отгледан от нея до деня, в който тя напусна баща ми. Нямам следователно никаква родствена връзка с Ръоне и въпреки всичко в известен смисъл ние сме братя. Това, че Ръоне ви обича, го зная. Щях да го разбера и без той да ми го е казал и дори без да се е помръднал: стига ми да го видя как ви гледа. Зная също, че сте от онези, които са били в Роаси, и предполагам, че отново ще се върнете там. Поначало пръстенът, който носите, ми дава правото да разполагам с вас, както дава това право на всички, които знаят смисъла му. Но в този случай става дума за мимолетно обвързване, а това, което ние очакваме от вас, е по-сериозно. Казвам ние, защото сама виждате, че Ръоне си мълчи: иска аз да ви говоря от негово и от мое име. Ако приемем, че сме братя, аз съм по-възрастният, десет години съм по-стар от него. Съществува също така помежду ни една тъй стара и тъй пълна свобода, че онова, което ми принадлежи, открай време е било и негово, а това, което му принадлежи — мое. Склонна ли сте да участвувате наред с нас? Моля ви за това и искам вашето благоволение, защото то ще ви обвърже повече от послушанието, което знам, че не се дава даром. Имайте предвид, преди да ми отговорите, че аз съм и мога да

бъда само разновидност на вашия любовник: вие винаги ще имате само един любовник. По-опасен, признавам, от мъжете, на които бяхте подхвърлена в Роаси, защото аз ще съм тук всеки ден и освен това ценя навика и ритуала. (And besides, I am fond of habits and rites...)"

Спокойният и уверен глас на сър Стивън се извисявал сред пълна тишина. Дори пламъците в камината светели безшумно. О била прикована към канапето като пеперуда, забодена с карфица, една дълга карфица от дума и погледи, която пронизвала тялото ѝ през средата, и притискала голите ѝ и напрегнати слабини към хладната коприна. Тя не усещала гърдите, нито тила, нито ръцете си. Но че навиците и ритуалите, за които ѝ говорели, трябвало да имат за обект на обладаване наред с други части на тялото дългите ѝ бедра, скрити под черната пола и предварително разтворени, в това тя не се съмнявала. Двамата мъже били обърнати с лице към нея. Ръоне пушел, но бил запалил до себе си една от онези лампи с черна козирка, които поглъщат дима, и въздухът, вече пречистен от дървесния огън, ухаел на нощен хлад. „Ще ми отговорите ли, или искате да знаете нещо повече?“ — подел сър Стивън. „Ако приемеш — вметнал Ръоне, — аз самият ще ти обясня предпочитанията на сър Стивън.“ „Изискванията“ — поправил го сър Стивън. Най-трудното, мислела си О, не беше да приеме и тя съзнавала, че и единият, и другият не допускали нито за миг, както и тя самата, че може да откаже. Най-трудното било чисто и просто да говори. Устните ѝ парели и устата ѝ била пресъхнала, нямала капчица слюнка, тягостно чувство на страх и желание свивало гърлото ѝ, а ръцете ѝ, възвърнати към живот, били студени и потни. Да можела поне да затвори очи. Но не. Два погледа преследвали нейния, от които тя не можела — нито искала — да избяга. Те я теглели към онова, което тя смятала, че е оставила за дълго, може би завинаги в Роаси. Откакто се бил върнал, Ръоне се задоволявал само да я милва и символът за принадлежността ѝ на всички, на които била известна тайната на пръстена ѝ, останал без последствие; О или не срещнала никой, на когото тя да е известна, или тези, които се досещали, си замълчавали — единствената, която заподозряла, била Жаклин. (А ако Жаклин е пребивавала в Роаси, защо не носела и тя такъв пръстен? Впрочем какво право над нея давало на Жаклин посвещението в тайната и давало ли ѝ изобщо някакво право?) За да заговори, трябвало ли да помръдне? Но тя не можела да помръдне по своя воля — една

тяхна заповед щяла да я накара да стане на мига, но това, което искали този път от нея, не било да се подчини на заповед, а да изпревари заповедите сама да осъзнае, че е робиня, и да се отдаде като такава. Ето какво те наричали нейно благоволение. Тя си спомнила, че никога не била казвала на Ръоне друго освен „обичам те“ и „твоя съм“. Изглежда, че днес от нея се искало да говори и да приеме в подробности и с точност това, което единствено с мълчанието си приемала до този миг. Накрая тя се надигнала и сякаш това, което имала да каже, я душало, откопчала горните метални копчета на елека си до вдлъбнатинката между гърдите. После се изправила окончателно. Коленете и ръцете ѝ треперили. „Твоя съм — казала най-после тя на Ръоне. — Ще бъда, каквато пожелаеш.“ „Не — подел той, — наша. Повтори след мене: Ваша съм, ще бъда, каквато вие желаете.“ Сивите и строги очи на сър Стивън не се откъсвали от нея, както и тези на Ръоне, в които тя се губела, повтаряйки бавно след него изреченията, които той ѝ диктувал, но като ги обръщала в първо лице като при упражнението граматика. „Признаваш на мен и на сър Стивън правото...“ — говорел Ръоне и О подхващала колкото може по-ясно: „Признавам на теб и на сър Стивън правото...“. Правото да разполагат с тялото ѝ както им е угодно, на което място и по какъвто начин им се харесва, правото да я държат окована, правото да я бичуват като робиня или като осъдена при най-малкото провинение, или за собствено удоволствие, правото да не се съобразяват с молбите ѝ, нито с виковете ѝ, ако я принудят да вика. „Струва ми се — казал Ръоне, — че тъкмо тук сър Стивън искаше да те получи от мен и от теб самата и че желае да ти изложи в тънкости неговите изисквания.“ О слушала любовника си и думите, с които се обърнал към нея в Роаси, изплували в паметта ѝ: това били, кажи-речи, същите думи. Но тогава тя ги изслушала сгушена в него, защитена от една близка до съня неправдоподобност, от чувството, че съществува в някакъв друг живот, а може би, че изобщо не съществува. Сън или кошмар, тъмничен декор, вечерни рокли, маскирани лица, всичко я отдалечавало от собствения ѝ живот, та дори и неведението ѝ колко ще продължи всичко това. Там тя се чувствувала така, както се чувствуваме нощем в плен на някой сън, който ни е познат и който отново ни спохожда — уверена, че той съществува, и също така уверена, че ще свърши — и едновременно ни се иска сънят да свърши, защото се боим, че няма да

можем да го издържим, и да продължи, за да узнаем развързката. Е, добре, развързката била налице, когато вече не я очаквала, и под формата, която най-малко очаквала (ако допуснем, както тя си мислела в момента, че тъкмо тази е развързката и че зад нея не се крие друга и може би пак друга зад следващата). Развързката е, че тя пропадала от спомена в настоящето, както и че онова, което било действителност само в един затворен кръг, в един ограничен свят, изведнъж щяло да се просмуче като зараза във всички случайни обстоятелства и всичко привички на всекидневния ѝ бит и върху нея и вътре в нея да не се задоволява вече само със знаци — разголените задни части, корсажите, които се разкопчават, железния пръстен — а да изисква осъществяване. Истина е, че Ръоне никога не я бил удрял и единствената разлика между времето, когато се запознала с него, преди да я отведе в Роаси, и времето, изминало, откакто се върнала оттам, била, че сега той се ползвал от заоблените ѝ задни форми и от устата ѝ, както преди това (а продължавал и сега да го прави) от утробата ѝ. Тя никога не узнала дали ударите с камшик, които така редовно получавала в Роаси, ѝ били нанесени макар и един-единствен път, от него (когато била в състояние да си зададе този въпрос, когато тя самата или тези, с които си имала работа, били маскирани), но не го вярвала. Без съмнение удоволствието, което изпитвал от съзерцанието на вързаното ѝ, подложено на гаври мятащо се безпомощно тяло, и от виковете ѝ, било тъй силно, че не можел да понесе мисълта да бъде отвлечен от това свое съзерцание, като му отдаде ръцете си. Той сам го признавал, като ѝ казвал сега тъй кротко, тъй нежно, без да помръдне от дълбокото кресло, в което бил полуизлегнат, кръстосал едното си коляно върху другото, колко бил щастлив, че я предава, че самата тя се предава на заповедите и на разпорежданията на сър Стивън. Когато сър Стивън пожелал тя да прекара при него нощта или дори само един час, както и да го придружи извън Париж, или в самия Париж в някой ресторант или на представление, той щял да ѝ се обади по телефона и да ѝ прати колата си, освен ако Ръоне сам не дойдел да я доведе. Днес, сега бил неин ред да говори. Съгласна ли е? Но тя не можела да говори. Тази воля, която изведнъж искали от нея да прояви, била волята да превъзмогне себе си, да каже предварително „да“ на всичко, на което тя естествено искала да каже „да“, но на което тялото ѝ казвало „не“, поне що се отнася до камшика. Тъй като за останалото,

ако трябвало да бъде честна пред себе си, тя се чувствувала прекалено смутена от желанието, което четяла в погледа на сър Стивън, за да се самозалъгва, и въпреки че цялата треперела, а може би точно защото треперела, знаела, че очаква с по-голямо нетърпение и от него мига, в който той ще положи ръката или може би устните си върху нея. Без съмнение само от нея зависело да ускори този миг. Колкото и да била смела и колкото и горещо да желаела това, тя внезапно се почувствувала тъй слаба тъкмо когато се канела да отговори, че се свлякла на пода в разпиляната около нея рокля и сър Стивън отбелязал с приглушен глас в тишината, че страхът също ѝ отивал. Обърнал се не към нея, а към Ръоне. О имала чувството, че той се въздържа да пристъпи към нея, и съжалила, че е така. Въпреки това обаче, тя не го поглеждала и не откъсвала очи от Ръоне, ужасена да не би той да отгатне в погледа ѝ онова, което щял може би да сметне за измяна. Макар че това съвсем не било измяна, тъй като ако трябвало да се сложат на везните желанието, което изпитвала да бъде на сър Стивън, и принадлежността ѝ към Ръоне, нямало да се поколебае нито миг; истината е, че се поддавала на това желание само защото Ръоне ѝ го позволил и до известна степен ѝ дал да разбере, че ѝ заповядва това. Все пак ѝ оставало съмнението дали той няма да се разсърди, ако види, че му се покоряват твърде бързо и твърде охотно. Най-малкият знак от негова страна щял веднага да го заличи. Той обаче не направил никакъв знак, само се задоволил да ѝ поиска за трети път отговор. Тя промълвила: „Съгласна съм на всичко, което ви се хареса“. Свела очи към дланите си, които чакали раздалечени в скута ѝ, после си признала шепнешком: „Бих искала да зная дали ще бъда бита с камшик...“. В течение на един безкраен миг, през който имала време сто пъти да се разкае за въпроса си, никой от двамата не отговорил. После гласът на сър Стивън изрекъл бавно: „Понякога“. О чула след това как драснали клечка кибрит и доловила шум от местене на чаши: явно единият от двамата си сипвал повторно уиски. Ръоне с нищо не ѝ помогнал. Ръоне мълчал. „Дори да дам съгласието си сега — казала тя, — дори да обеща сега, няма да мога да го понеса.“ „От вас се иска само да го изтърпите и ако крещите или се вайкате, отсега да се съгласите, че ще е напразно“ — подел сър Стивън. „Имайте милост, не, не още“ — изплакала тя, тъй като сър Стивън понечил да стане. Ръоне също станал, надвесил се над нея, хванал я за раменете. „Отговори най-

после — казал той, — приемаш ли?“ Тя каза накрая, че приема. Той я повдигнал нежно и като седнал на голямото канапе, я накарал да коленичи до него; с лице към канапето, върху което с изпънати ръце и затворени очи тя положила главата и бюста си. Тогава ѝ се мярнала една картина, която била виждала преди години, любопитна гравюра, изобразяваща коленичила като нея жена до едно кресло в стая с каменен под, дете и куче играели в единия ъгъл, полите на жената били запретнати и един мъж, застанал прав наблизо, размахвал над нея наръч пръчки. Всички били облечени с дрехи от края на XVI век и гравюрата носела заглавие, което ѝ се стрило възмутително: семейно наказание. Ръоне ѝ стиснал китките с една ръка, докато с другата ѝ вдигнал полата тъй високо, че тя почувствувала как плисираната полупрозрачна тъкан я погъделичкала по бузата. Той я милвал по задните части и показал на сър Стивън двете им трапчинки и мекотата на гънката между бедрата. После със същата тази ръка я натиснал по кръста, за да изпъкнат още повече заоблените ѝ форми, като същевременно ѝ заповядал по-широко да разтвори коленете си. Тя се подчинила, без да каже дума. Почестите, които Ръоне отдавал на тялото ѝ, отговорите на сър Стивън, грубите думи, с които си служели двамата мъже, предизвикали у нея толкова силен и така внезапен изблик на срам, че желанието, което изпитвала да бъде на сър Стивън, се изпарило и тя зачакала камшика като избавление, болката и виковете — като заслужено опрощение. Но ръцете на сър Стивън разтворили слабините ѝ, проникнали отзад, отдръпнали се, отново хлътвали навътре, милвали я, докато застенала, унижена, че стене, омаломощена. „Оставям те на сър Стивън — казал тогава Ръоне, — остани, както си, той ще те отпрати, когато пожелае.“ Нима толкова пъти не оставала в Роаси така коленичила, подложена на всекиго? Но тогава я възпирали гривните, които свързвали дланите ѝ ведно, щастлива пленница, на което всичко било налагано, от която нищо не се искало. Тук тя по собствена воля стояла полугола, макар че един-единствен жест, същият, който щял да е достатъчен да я изправи на крака, щял да е достатъчен и да я покрие. Обещанието ѝ я обвързвало точно толкова, колкото кожените гривни и веригите. Дали само обещанието? Нима колкото и унижена да се чувствувала или по-скоро тъкмо защото се чувствувала унижена, към това не се прибавяла и сладостта, че най-ценното у нея е самото ѝ унижение, послушанието ѝ,

когато се прекланяла, покорството ѝ, когато се отдавала? Ръоне си тръгнал и сър Стивън отишъл да го придружи до вратата, през това време тя чакала, сама, без да помръдне, чувствувала се по-уязвима в самотата и по-продажна в очакването, отколкото когато двамата били при нея. Под полата си усещала сиво-жълтата гладка коприна на канапето, през найлона на чорапите под колената си — дебелия вълнен килим, и по цялото си ляво бедро — топлината на огнището, в което трите цепеници, поставени от сър Стивън, пламтели със силно пращане. Старинен стенен часовник над един шкаф тъй леко тиктакал, че се чувало само когато всичко наоколо мълчало. О го слушала съсредоточено и си мислела колко е нелепо да стои в тази поза в тази изискана светска гостна.

През затворените капаци на прозорците долитал сънливият грохот на Париж след полунощ. Щяла ли на другата сутрин на дневна светлина да познае върху възглавничката на канапето мястото където опирала главата си? Щяла ли да се озове отново посред бял ден в същата тази гостна, за да се отнесат с нея по същия начин? Сър Стивън се бавел и О, която по-рано така безметежно чакала благоволенieto на непознатите от Роаси, сега стояла със свито сърце при мисълта, че след една или след десет минути той ще положи ръце върху нея. Но не станало точно както си представяла. Чула го как отваря вратата, как прекосява стаята. Известно време останал прав с гръб към огъня, съзерцавайки О, после с много тих глас ѝ казал да се изправи и да седне. Тя се подчинила, изненадана и почти смутена. Любезно ѝ донесъл чаша уиски и цигара, които тя отказала. Тогава видяла, че е по халат, много изискан, от сиво сукно — същият сив цвят като на косите му. Дланите му били издължени и сухи с плоски, дълбоко изрязани и много бели нокти. Той уловил погледа на О, която се изчервила: тези длани, настойчиви и твърди, я били обладали, от тях сега се страхувала и за тях копнеела. Но той не се приближавал. „Бих искал да се съблечете гола — казал. — Свалете си първо само елека, без да ставате.“ О разкопчала големите позлатени закопчалки, изхлузила от раменете си черния втален елек и го сложила в другия край на канапето, където вече били коженото ѝ палто, ръкавиците и чантата. „Погалете малко зърната на гърдите си — казал тогава сър Стивън и добавил: — Ще трябва да сложите по-тъмно червило, това е много светло.“ О слисана докоснала с пръсти зърната на гърдите си,

почувствувала как те се втвърдяват и щръкват и ги скрила в шепа. „А, не!“ — възпротивил се сър Стивън. Тя махнала ръцете си и се облегнала назад върху канапето: гърдите ѝ били едри за крехкото тяло и отивали леко встрани към мишниците. Тилът ѝ бил опрян на облегалката, ръцете ѝ — от двете страни на хълбоците. Защо сър Стивън не надвесел уста над нея, не посегнел с ръка към зърната, които пожелал да види как щръкват и които тя, колкото и неподвижна да била, чувствувала как потръпват само от дъха му. Но той се бил доближил, седял напреко върху страничната облегалка на канапето и не я докосвал. Както пушел, с едно движение на ръката, което О никога не узнала дали било съзнателно, или не, разпилял малко пепел, почти топла още, между гърдите ѝ. Сторило ѝ се, че той иска да я оскърби със своето презрение, със своето мълчание, с равнодушието, което прозирало при цялото му внимание. А само допреди малко я желаел и сега още я желаел, виждала, че е напрегнат под гъвкавата тъкан на халата. Защо не я обладаел, дори само за да я нарани! О се възненавидяла заради собственото си желание и възненавидяла сър Стивън заради уменията му да се владее. Тя искала той да я обича, истината е тази: да няма търпение да докосне устните ѝ и да проникне в тялото ѝ, да я пръсне, ако е нужно, но да не съумява да запазва спокойствието си и да бъде господар на удоволствието си. Все едно ѝ било в Роаси дали тези, които си служат с нея, изпитват каквото ѝ да било чувство: те били оръдията, посредством които нейният любовник ѝ се наслаждавал, посредством които тя ставала такава, каквато той искал да бъде — излъскана, обла и гладка като камък. Техните длани били негови длани, техните заповеди — негови заповеди. Не и тук. Ръоне я предоставил на сър Стивън, но било ясно, че искал да си я подели с него не за да получи от нея повече, нито заради радостта да я преотстъпи на друг, а за да сподели със сър Стивън нещото, което най-много обичал, явно както навремето, като по-млади, двамата делели едно пътешествие, един кораб, един кон. Тъкмо по отношение на сър Стивън подялбата имала днес смисъл, много повече отколкото по отношение на самата нея. Онова, което всеки от двамата щял да търси у нея, било клеймото на другия, следата от присъствието на другия. Малко преди това, когато била коленичила полугола до него и сър Стивън с две ръце ѝ разтварял бедрата, Ръоне му обяснил защо задното отворстие на О е толкова проходимо и защо самият той бил доволен, че

го е подготвил по такъв начин: защото си помислил, че ще е приятно на сър Стивън да разполага във всеки миг с прохода, който му харесва. Дори добавил, че ако желае, ще му предостави правото да се ползува от него с предимство. „На драго сърце“ — възкликнал сър Стивън, но отбелязал, че въпреки всичко, имало опасност да причини разкъсвания на О. „О е ваша“ — отвърнал Ръоне. И той се навел към нея и ѝ целунал ръцете.

Самата мисъл, че Ръоне допускал да се лиши от някое нейно кътче, разстроила О. В тона тя видяла залог, че любовникът ѝ държи на сър Стивън повече, отколкото на нея. И също така, макар че толкова често ѝ повтарял, че обича у нея предмета, в какъвто я бил превърнал, неограничената власт да разполага с нея, свободата, с която се ползувал по отношение на нея, както разполагаме с мебел, както изпитваме еднакво, а понякога и по-голямо удоволствие да я подарим, отколкото да я запазим за себе си, тя си дала сметка, че не му вярва докрай. Виждала още доказателство за това, което не можело да се нарече другояче, освен почтителност към сър Стивън, във факта, че Ръоне, който така страстно обичал да я вижда под телата или под ударите на други, който с такава неизменна нежност, с такава неизтощима признателност гледал как устата ѝ се отваря за да изстене или изкрещи, как очите ѝ се наливат със сълзи, я изоставил, след като се уверил, излагайки я на показ, разтваряйки я, както се разтваря устата на кон, за да се види дали е млад, че сър Стивън я намира достатъчно красива или в най-лошия случай достатъчно удобна за себе си и е склонен да я приеме. Това оскърбително може би поведение не променяло с нищо любовта на О към Ръоне. Тя се смятала щастлива, че имала такава стойност в неговите очи, та той изпитвал наслада да я оскърбява, както вярващите благодарят на бога, че ги низвергва. Но у сър Стивън тя отгатвала твърда ледена воля, която желанието нямало да огъне и пред която до момента тя колкото и да била пленителна я покорил, не представлявала абсолютно нищо. Иначе защо щяла да изпитва такъв страх? Камшикът и пояса на слугите в Роаси, носените почти без прекъсване вериги ѝ се сторили по-малко ужасни от погледа, който сър Стивън впивал в гърдите ѝ, без да ги докосва. Тя знаела, че в сравнение с дребните ѝ рамене и крехката горна половина на тялото ѝ самата им тежест, гладка и набъбнала, ги прави уязвими. Не можела да спре треперенето им, трябвало да престане да диша. Да храни

надежда, че тази уязвимост ще обезоръжи сър Стивън, било напразно и тя чудесно знаела, че е тъкмо обратното: нейната подканваща нежност предразполагала еднакво към грубости и към милувки, към употреба на нокти и устни. За миг се заблудила: дясната ръка на сър Стивън, която държала цигара, докоснала с връхчето на средния пръст зърното, което се подчинило и още повече настръхнало. Че това било за сър Стивън своеобразна игра без нищо повече или проба, както се изпробва дали един механизъм е безотказен, дали е изправен, в това О не се съмнявала. Без да става от облегалката на креслото, сър Стивън ѝ казал да си вдигне полата. Изпод влажните ръце на О телените копчета се изплъзвали и тя на два пъти трябвало да започва отначало, за да разкопчае под полата фустата си от черна батиста. Когато останала чисто гола с лачените си сандали с високи токчета и с черни найлонови чорапи, навити няколко пъти над коленете, които подчертавали изящните ѝ крака и белотата на бедрата ѝ, сър Стивън, който също станал, я хванал с една ръка за слабините и я побутнал към канапето. Накарал я да коленичи с гръб към канапето и за да се облегне на него по-близо до раменете, отколкото до кръста, я подканил да разтвори леко бедрата си. Дланите ѝ лежали отстрани до глезените, слабините ѝ били полуоткрехнати, а над гръдта ѝ, все тъй мамеща, шията била отметната назад. Не смеела да погледне сър Стивън в лицето, но виждала как ръцете му развързват колана на халата. Щом прекрачил О, все тъй коленичила, и я уловил за тила, той хлътнал в устата ѝ. Това, към което се стремял, не била милувката на устните ѝ по цялата му дължина, а самото ѝ гърло. Той дълго дълбал в него и О почувствувала как у нея набъбва и се втвърдява плътта, която не ѝ давала да си поеме дъх и чийто бавен и многократно повтарян тласък изтръгвал сълзи от очите ѝ. За да проникне по-дълбоко в нея, сър Стивън в края на краищата коленичил на канапето от двете страни на лицето ѝ и тазът му се отпуснал на моменти върху гърдите на О, която чувствувала как я изгарят слабините ѝ, ненужни и пренебрегнати. Колкото и дълго сър Стивън да останал в нея, той не довел удоволствието си докрай, а се отдръпнал от нея мълчаливо и се изправил отново, без да закопчава халата си. „Вие сте порочна, О — казал ѝ той. — Обичате Ръоне, но сте порочна. Ръоне дава ли ся сметта, че вие пожелавате всички мъже, които ви желаят, че като ви праща в Роаси или като ви тласка към други, ви дава алибита за

собствената ви порочност?“ „Обичам Ръоне“ — отвърнала О. „Обичате Ръоне, но желаете мен, между многото други“ — заявил сър Стивън. Да, тя го желала, но ако Ръоне научел за това, нямало ли да се промени? Тя можела единствено да мълчи и да стои с наведени очи, дори само погледът ѝ би бил равносилен на самопризнание за сър Стивън. Сър Стивън се навел над нея, уловил я за раменете и я съборил на килима. Озовала се по гръб с вдигнати и прибрани до тялото крака. Сър Стивън седнал на канапето, където тя била опряна миг по-рано, хванал дясното ѝ коляно и го притеглил към себе си. Тъй като била с лице към камината, светлината на огнището огрявала ярко двойната разтворена гънка на слабините и на седалището ѝ. Без да я пуска, сър Стивън внезапно ѝ заповядал да се погали сама, но без да прибира краката си. Поразена, тя протегнала послушно дясната си ръка към слабините и срещнала под пръстите си вече освободено от руното, което го предпазвало, пламналото месесто хълмче, където се съединявали крехките устни на междубедрието ѝ. Но ръката ѝ безпомощно увиснала и тя промълвила: „Не мога“. И наистина не можела. Никога дотогава не се била галила другояче освен скришом в топлото си и тъмно легло, когато спяла сама, без никога да търси докрай, удоволствието. Но понякога достигала до него, по-късно в съня и тогава се събуждала разочарована, че било тъй силно и в същото време тъй малотрайно. Погледът на сър Стивън бил все тъй настойчив. Тя не могла да го издържи и повтаряйки „не мога“, затворила очи. Картината, която ѝ се привиждала, която не съумявал да пропъди и която ѝ причинявала всеки път същото зашеметяващо чувство на погнуса, както когато я наблюдавала за пръв път като петнадесетгодишна, била следната: Марион, отпусната в коженото кресло на една хотелска стая, Марион, преметнала единия си крак върху страничната облегалка на креслото и почти обронила глава над другата облегалка, Марион се галела, пред очите ѝ и тихичко стенела. Разказала ѝ как един ден пак така се галела в кабинета си, като смятала, че е сама, и как началникът на нейната служба ненадейно влязъл и я изненадал. О си спомняла кабинета на Марион, гола стая с бледозелени стени, в която светлината, идеща от север, се процеждала през прашни стъкла. Имало едно-единствено кресло, предназначено за посетителите, което се намирало срещу масата. „И ти избяга ли?“ — попитала я О. „Не — отвърнала Марион, — той поиска да продължа,

но заключи вратата, накара ме да събуя пликчетата си и избута креслото до прозореца.“ О изпитала и възхищение от това, което смятала за проява на смелост от страна на Марион, и ужас, а самата тя свенливо отказала да се гали пред Марион, като се заклела, че никога, никога няма да се гали пред никого. Марион се засмяла и каза: „Ще видиш, когато любовникът ти го поиска от теб“. Ръоне никога досега не го бил искал от нея. Нима щяла да се подчини? Положително, но с какъв страх да не види как се надига в очите на Ръоне погнусата, която тя самата изпитала пред Марион. А това било немислимо. Още по-немислимо било, че го искал сър Стивън. Какво я интересувало, че сър Стивън ще бъде погнусен? Но не, тя не можела. За трети път прошепнала: „Не мога“. Колкото и тихо да било изречено, той го чул, пуснал я, станал, препасал халата си, заповядал на О да стане. „Това ли е вашето покорство?“ — укорил я той. После с лявата ръка ѝ хванал двете китки, а с дясната я зашлевил с всичка сила. Тя се олюляла и щяла да падне, ако той не я бил задържал. „Застанете на колене и ме слушайте — казал той. — Боя се, че Ръоне твърде зле ви е дресирал.“ „Покорявам се винаги на Ръоне“ — прошепнала тя. „Смесвате любовта с покорството. Ще ми се покорявате, без да ме обичате и без аз да ви обичам.“ Тогава тя почувствувала как я обзема най-странно възмущение и мълчаливо в себе си отрекла думите, които чувала, отрекла обещанията си да бъде покорна робиня, отрекла собственото си съгласие, собственото си желание, голотата си, потта си, треперещите си крака, сенките под очите си. Тя се замятала, стискайки зъби от гняв, когато я накарал да се сгъне, просната с лакти на пода и глава между ръцете, повдигнал я за хълбоците и забил отзад члена си, за да я разкъса, както предрекъл Ръоне. Първия път тя не изкрещяла. Той подновил по-грубо опита си и тя изкрещяла. И всеки път, когато се отдръпвал, после отново налитал, ще рече всеки път, когато решал, тя крещяла. Крещяла колкото от възмущение, толкова и от болка и в това той не се лъжел. Тя знаела също така, а от това следвало, че във всички случаи била победена, че той е доволен, задето я принуждавал да крещи. Когато свършил и я накарал да стане, малко преди да я отпрати, ѝ обърнал внимание, че това, което излял от себе си в нея, малко по малко, изтичайки навън, ще се обагри с кръвта на раната, която ѝ направил, че тази рана ще я пари, докато задният отвор на тялото не се нагоди към него, и че той ще продължи да насилва този вход. Той

нямало да се лиши от правото, което Ръоне му предоставял, да се ползува от нея и тя не бивало да се надява да бъде пощадена. Припомнил ѝ, че дала съгласието си да бъде робиня на Ръоне и на него самия, но му се струвало малко вероятно тя да знае с какво точно се е нагърбила. Когато научи, ще бъде твърде късно, за да се измъкне. Слушайки го, О си мислела, че също така ще е твърде късно — толкова време ще му е нужно, за да сломи упорството ѝ — той да не се влюби най-накрая в своето творение и да не я обикне поне малко. Тъй като цялата ѝ вътрешна съпротива и плахият отказ, на който се осмелявала да даде израз, имали един-единствен смисъл: тя искала да съществува за сър Стивън, макар и съвсем мъничко, както съществувала за Ръоне, и той да изпита към нея нещо повече от желание. Не защото била влюбена в него, а защото ясно виждала, че Ръоне обича сър Стивън със страстта на хлапетата към по-възрастните, и защото чувствувала, че за да угоди на сър Стивън, е готова ако се наложи да жертвува от нея онова, което сър Стивън поиска; тя знаела с пророческа непогрешимост, че той ще се повлияе от неговото отношение и ако сър Стивън ѝ засвидетелствува презрение, Ръоне ще бъде заразен от това презрение, както никога по-рано не бил и не помислял да бъде от отношението на мъжете в Роаси. То е, защото спрямо нея той бил господарят и отношението на всички, на които я отстъпвал, се определяло от неговото. Тук господарят не бил вече той, напротив. Сър Стивън бил господарят на Ръоне, без самият Ръоне напълно да го съзнава, ще рече, че Ръоне му се възхищавал и искал да му подражава, да си съперничи с него; именно по тази причина той дялял всичко с него и пак по тази причина му отстъпил О — този път било очебийно, че тя е отстъпена съвсем сериозно. Ръоне без съмнение щял да продължи да я обича само ако сър Стивън сметнел, че тя заслужава, и ако на свой ред я обикнел. А дотогава сър Стивън щял да бъде нейният господар независимо какво си мислел Ръоне, нейният единствен господар в точното съотношение, което свързва господаря с роба. Тя не очаквала никаква милост от него, но нима не можела да се надява да му изтръгне мъничко любов? Полуизлегнат в голямото кресло до огъня, където се разположил, преди тръгването на Ръоне, той я накарал да стои гола, изправена пред него, и да чака заповедите му. Тя зачакала, без да промълви нито дума. След известно време той станал и ѝ казал да го последва. Все така гола, само със сандалите с високи токове и

черните чорапи, тя се изкачила след него по стълбата, която тръгвала от площадката на партера, и влязла в една стаичка, толкова малка, че имало място само за легло в единия ъгъл и за тоалетка и стол между леглото и прозореца. Тази стаичка била свързана с друга по-голяма стая, която принадлежала на сър Стивън, и от двете се влизало в обща баня. О се измила, и избърсала — кърпата се оцветила леш в розово — събула си сандалите и чорапите и легнала в студените чаршафи. Завесите на прозореца не били е пуснати, но навън било тъмна нощ. Преди да затвори вратата между стаите — О вече си била легнала — сър Стивън се приближил до нея и я целунал по връхчетата на пръстите, както направил когато слязла от табуретката в бара и той я похвалил за железния ѝ пръстен. Така значи, той проникнал в нея с ръцете и члена си, гаврил се със задните части и устата ѝ, а благоволявал да докосне с устни само връхчетата на пръстите ѝ. О се разплакала и заспала чак призори.

На другия ден малко преди обед шофьорът на сър Стивън откарал О в дома ѝ. Още от десет часа тя била будна, една стара мулатка ѝ донесла чаша кафе, приготвила ѝ ваната и ѝ дала дрехите с изключение на коженото палто, ръкавиците и чантата, които О открила на канапето в гостната. Гостната била пуста, капациите били отворени и завесите дръпнати. Точно срещу канапето се виждала градинка, тясна и зелена като аквариум, засадена единствено с бръшлян, самодивски чемшир и чашкодрян. Тъкмо си слагала палтото, мулатката ѝ казала, че сър Стивън излязъл и оставил писмо, на плика се четял само нейният инициал; върху белия лист имало два реда: „Ръоне се обади, че ще дойде в шест часа да ви вземе от студиото“, подписани с едно „С“, и послепис: „Камшикът остава за следващото ви посещение“. О се огледала: на масата, между двете кресла, където предната вечер седели сър Стивън и Ръоне, до една ваза с жълти рози имало много дълъг и тънък кожен камшик. Прислужницата я чакала до вратата. О мушнала писмото в чантата си и потеглила.

Значи Ръоне се е обадил на сър Стивън, а не на нея. Когато се върнала у дома си, след като се съблякла и наобядвала, загърнатата в домашния си халат, тя имала достатъчно време да поправи на спокойствие грима и прическата си и да се преоблече, за да отиде в

студиото, където трябвало да бъде в три часа: телефонът не звъннал, Ръоне не я потърсил. Защо? Какво ли му е казал сър Стивън? Как ли са си говорили за нея? Спомнила си думите, с които двамата в нейно присъствие така непринудено обсъждали проходимостта на тялото ѝ от гледна точка на изискванията на техните тела. Може би защото не била свикнала с този род думи на английски, единствените френски изрази, които ѝ се сторило, че подхождат, били възможно най-пошли. Истина е, че минала през толкова ръце, колкото проститутките от публичните домове, защо тогава да се отнасят по-различно с нея? „Обичам те, Ръоне, обичам те — повтаряла тя, — прави с мен каквото поискаш, но не ме оставяй, за бога, не ме оставяй.“

Кой ще се смили над тези, които чакат? Толкова лесно е да ги познаеш: по тяхната кротост, по техния привидно съсредоточен поглед — съсредоточен, да, но в нещо друго, не в онова, което гледат — в собственото им отсъствие. В течение на три часа в студиото, където една дребна, рижава и възпълничка манекенка, която О не познавала, позирала за модели на шапки, тя била тази отсъстваща, вътрешно разкъсвана от угнетение и от нетърпение по-бързо да минават минутите. Върху блуза и фуста от червена коприна била облякла шотландска пола и къс велурен жакет. Червеният цвят на блузата под разтворения ѝ жакет карал да бледнее и без това бледото ѝ лице и дребничката рижава манекенка ѝ казала, че има фатален вид. „Фатален за кого?“ — запитала се О. Две години по-рано, преди още да срещне Ръоне и да го обикне, тя щяла да се закълне в себе си: „Фатален за сър Стивън“, и да си каже: „Ще види той“. Но любовта ѝ към Ръоне и любовта на Ръоне към нея ѝ отнели всички оръжия и вместо да ѝ дадат нови доказателства за нейната власт, я лишили от онези, които имала дотогава. Някога тя била безразлична и пърхаща, забавно ѝ било да подмамва с дума или жест влюбените в нея момчета, но без да им дава нищо, а след това се отдавала по прищявка, един път, един-единствен, за да възнагради, но също и да разпали още повече и да ожесточи една страст, която не споделяла. Сигурна била, че я обичат. Един от тях направил опит да се самоубие; когато се върнал излекуван от болницата, където го откарали, тя отишла в дома му, съблякла се гола и като му забранила да я докосва, се излегнала на дивана му. Смъртноблед от желание и болка, той я наблюдавал цели два часа мълчаливо, скован от дадената дума. Тя не пожелала никога повече да

го види. Не че гледала лекомислено на желанието, което вдъхвала. Разбирала го или поне смятала, че го разбира, още повече че самата тя изпитвала сходно желание (така си мислела) по отношение на своите приятелки, или на непознати млади жени. Някои от тях ѝ се давали, тя ги водела в прекалено дискретни хотели с тесни коридори и проницаеми за всички шумове стени, други я отблъсквали ужасени. Но това, което тя си въобразявала, че е желание, не отивало по-далеч от вкуса към завоеванието и нито обноските ѝ на опърничаво хлапе, нито обстоятелството, че вече била имала няколко любовници — ако могат да се нарекат така — нито вироглавството ѝ, нито дори смелостта ѝ не ѝ послужили за нищо, когато срещнала Ръоне. Само за седмица узнала що е страх, но и увереност, що е тревога, но и щастие. Ръоне се нахвърлил върху нея като морски разбойник върху пленница и тя с неизказана наслада се превърнала в пленница, чувствувала на китките си, на глезените си, върху всичките си крайници и в най-потайните кътчета на тялото и на сърцето си нишките — по-невидими ѝ от най-тънкия косъм, по-яки от въжетата, с които лилипутите завързали Гъливер — които любовникът ѝ стягал или разхлабвал с поглед. Не била вече свободна? Слава богу, не била вече свободна. Но ѝ било леко на душата, богиня в облаците, риба във водата, замаяна от щастие. Именно замаяна, защото тези тънки косми, тези въжета, които Ръоне държал до едно в ръцете си, били единствената мрежа от сили, през кито преминавал сега у нея потокът на живота. И това била самата истина дотолкова, че когато Ръоне разхлабвал хватката си върху нея — или тя така си въобразявала — когато придобивал отсъстващ вид или се отдалечавал с безразличие, както се струвало на О, или когато не я виждал с дни и не отговарял на писмата ѝ, а тя си мислела, че той не иска повече да я вижда или че ще престане да я обича, или че не я обича вече, всичко в нея замирало, тя се задушавала. Тревата почернявала, денят не бил вече ден, нито нощта — нощ, а пъклени изобретения, които карали светлината и тъмнината да се редуват, за да я изтезават: От прясната вода ѝ се повдигало. Чувствувала се като статуя от пепел, вгорчена, ненужна, и прокълната като статуите от сол в Гомора. Защото се била провинила. Тези, които обичат бога и които бог изоставя в тъмната нощ, са виновни, тъй като са изоставени. Те търсят вините си в спомена. Тя търсела своите вини. Намирала само незначителни прояви на отзивчивост — а те се изразявали повече в

склонността, отколкото в действията ѝ — спрямо желанията, които събуждала у други: мъже извън Ръоне. На тях тя обръщала внимание само доколкото щастieto, което ѝ давала любовта на Ръоне, увереността, че принадлежи на Ръоне, я изпълвало с доволство и при нейната всеотдайност към него я правело неуязвима, безотговорна, оставяло всичките ѝ действия без последствие — но какви действия? Та тя можела да се упрекне само в помисли и мимолетни изкушения. И все пак сигурно било, че се е провинила и че без да иска Ръоне я наказва за прегрешение, за което не знае (тъй като то си останало вътре в нея), но което сър Стивън на мига разкрил: порочността. О била щастлива, че Ръоне се разпореждал да я бият и да блудствуват с нея, защото страстното ѝ подчинение щяло да даде на любовника ѝ доказателство за нейната принадлежност, но и защото болката и срамът от камшика, както и обидата, която ѝ нанасяли тези, които, обладавайки я, я заставяли да изпита удоволствие и се наслаждавали на своето, без да държат сметка за нея, ѝ се стрували самото изкупление на вината ѝ. Имало прегръдки, които ѝ били отвратителни, ръце, които върху гърдите ѝ били непосилна обида, устни, които всмуквали устните и езика ѝ като разплути и гнусни пиявици, и езици и членове — разлигавени твари, които, галейки се в затворената ѝ уста, в гънката, стисната колкото сила имала, на слабините и задницата ѝ, я сковавали от негодувание за дълго, тъй че камшикът не бил излишен, за да я накара да се отпусне, но пред който тя в края на краищата се отваряла с омерзително раболепие и погнуса. А ако въпреки това сър Стивън бил прав? Ако унизяването ѝ било приятно? В такъв случай колкото по-голямо било падението ѝ, толкова по-милостив бил Ръоне, задето склонявал да направи от О оръдие на своето удоволствие. Като малка тя прочела с червени букви върху бялата стена на една стая в Уелс, където живяла в продължение на няколко месеца, един библиейски текст като в протестантските къщи: „Страшно е да попадне човек в ръцете на живия бог“. Не, казвала си тя сега, това не е вярно. Страшното е да бъдеш отхвърлена от ръцете на живия бог. Така всеки път, когато Ръоне отлагал мига на срещата си с нея, както този ден, и се забавел — тъй като вече минало шест часът, шест и половина — лудостта и отчаянието обсаждали О, но напразно. Лудост за нищо, отчаяние за нищо, нищо вярно нямало в опасенията ѝ. Ето че Ръоне идвал, той бил тук, той не се бил променил, тоя я обичал, но бил

задържан от административен съвет или някаква непредвидена работа и нямал време да я предупреди. О веднага поемала жадно въздух и въпреки това всеки от тези пристъпи на страх оставял дълбоко у нея глухо предчувствие, предупреждение за надвиснало нещастие: тъй като все пак Ръоне забравял да предупреди, а го задържала партия голф или бридж или може би друго лице, защото той обичал О, но бил свободен, сигурен в нея и лекомислен, тъй лекомислен. Нямало ли да настъпи ден, белязан със смърт и пепелища, ден, който да отдаде право на лудостта, да спре притока на свеж въздух? Ах, нека чудото трае, нека не пресъхва милостта, Ръоне, не ме напускай! О не виждала и отказвала да вижда всеки ден по-далеч от следващия или по-следващия ден, всяка седмица по-далеч от следващата седмица. И всяка нощ, прекарана с Ръоне, за нея била нощ завинаги.

Ръоне най-после пристигнал в седем часа, тъй радостен да я види отново, че я целунал пред електротехника, който поправял един прожектор, пред малката рижава манекенка, която тъкмо излизала от гримьорната, и пред Жаклин, влязла ненадейно по петите му, която никой не очаквал. „Много мило — каза Жаклин на О, — минавах насам и се отбих да ви поискам последните си снимки, но като че ли моментът не е подходящ, отивам си.“ „Госпожице, но моля ви — възкликнал Ръоне, без да пуска О, която държал през кръста, — госпожице, не си отивайте!“ О представила Ръоне и Жаклин един на друг. Рижавата манекенка ядосана влязла в гримьорната си, електротехникът се преструвал на зает. О гледала Жаклин и чувствувала как Ръоне следи погледа ѝ. Жаклин била облечена в екип за ски, каквито носят само звездите, които не карат ски. Черният пуловер очертавал малките ѝ силно раздалечени гърди, тесният клин — дългите ѝ крака на момиче от Севера. Всичко в нея дъхало на сняг: синкавият оттенък на якето ѝ от сива тюленова кожа, това бил снегът на сянка, заскреженият оттенък на косите и миглите ѝ — снегът на слънце. На устните си имала червило с цвят на латинка и когато се усмихвала и вдигала очи към О, О си казвала, че никой не би могъл да устои на желанието да пие от тази зелена и подвижна вода под скрежа на миглите и да изтръгне пуловера, за да положи ръце върху дребната гърд. Ето че Ръоне едва се бил появил и в увереността, почерпана от неговото присъствие, тя си възвръщала вкуса към другите и към самата себе си, възвръщала си целия останал свят. Тръгнали си

тримата. На улица Роаял снегът, който в продължение на два часа валял на едри парцали, сега се сипел на дребни бели мушички, които ги щипели по лицето. Солта, разпръсната по тротоара, скриптяла под подметките и скашквала снега и О усещала как леденият дъх, който се излъчвал от него, пълзял нагоре и облъхвал голите ѝ бедра.

О имала съвсем ясна представа за онова, което търсела у младите жени, обект на нейните възжелания. Не че се стремяла да създаде у себе си впечатлението, че съперничи на мъжете, нито да компенсира с мъжко държание женското чувство за малоценност, каквото тя не изпитвала ни най-малко. Истина е, че на двадесет години, когато ухажвала най-красивата от своите приятелки, с изненада се хванала как сваля баретата си, за да ѝ каже „добър ден“, как се отдръпва, за да ѝ даде път, и как ѝ подава ръка, за да ѝ помогне да слезе от таксито. Също така не понасяла да не плати сметката, когато пиели заедно чай в някоя сладкарница. Целувала ѝ ръка и при случай я целувала по устата, по възможност напред улицата. Но това били все обноски, с които парадирала, за да сее смут, много повече от детинщина, отколкото поради убеденост. Напротив, влечението ѝ към много нежни начервени устни, които се разтварят под нейните, към емайловия или перлен блясък на очи, които замижават в полуздрача на диваните в пет следобед, когато пердетата са спуснати и лампата върху камината свети, към гласовете, които изричат „Още, о, моля те, още“, към упорития мирис на море, който оставал по пръстите ѝ, това влечение било действително и дълбоко. Също толкова осезаема била и радостта, която ѝ доставял ловът. Вероятно не заради лова сам по себе си, колкото и да бил забавен и увлекателен, а заради свършената свобода, която вкусвала през това време. Играта водела тя и само тя (което с един мъж правела само по заобиколен начин). Нейна била инициативата за думите, за срещите, за целувките, дотам, че предпочитала да не я целуват първа и откакто имала любовници, не допускала почти никога момичето, което гали, да я погали на свой ред. Колкото сама бързала да види час по-скоро приятелката си гола, във властта на очите, на ръцете си, толкова ѝ се струвало безсмислено тя да се съблича. Често си търсела поводи да не го прави, оплаквала се, че ѝ е студено, че не е разположена. Всъщност малко били жените, у които да не открие някаква прелест; спомняла си как едва завършила училище поискала да прелъсти едно грозновато и неприятно момиче,

винаги в лошо настроение, и то само защото имало гора от руси коси на по-тъмни и по-светли лошо подстригани кичури, върху мътна на цвят кожа, но мека, със ситни пори, гладка, съвършено матова. Момичето обаче я изгонило и ако удоволствието е озарило някой ден лишеното от прелест лице, това по никакъв начин не е било заслуга на О. Тъй като О обичала страстно да вижда как се разлива по лицата онази луга, която ги прави тъй гладки и тъй млади; с една неподвластна на времето младост, която не води назад към детството, а издува устните, уголемява очите като грим и кара ирисите да изглеждат блестящи и светли. Възхищението тук имало по-голям дял от самолюбие, тъй като не това, което е нейно дело, я вълнувало: в Роаси тя изпитвала същото смущение при вида на преобразеното лице на девойка, обладавана от непознат. Голотата, лениво отпуснатите тела я вълнували и ѝ се струвало, че приятелките ѝ правят подарък, на който тя никога няма да може да отвърне по подобаващ начин, когато склонявали само да се покажат голи в стаята. Голотата през лятото, на слънце по плажовете я оставяла равнодушна — съвсем не защото е достойние на всички, а защото, бидейки достойние на всички и лишена от абсолютната си същност, тя ѝ се струвала в някаква степен защитена. Красотата на другите жени, които с неизменна щедрост била склонна да приеме, че я превъзхождат, ѝ вдъхвала все пак увереност в собствената ѝ красота, в която тя виждала един вид отблясък от тяхната, когато случайно се зърнела в някое огледало на непознато място. И била щастлива и намирала за естествено, че мъжете така настървено искали от нея това, което самата тя искала от жените (без или почти без да им го връща). Така тя била постоянно съучастничка едновременно и на едните, и на другите и печелела по двете линии. Имало и трудни партии. О била влюбена в Жаклин — при условие че думата „влюбена“ (много задължаваща все пак) подхожда — в това нямало съмнение. Но защо не го показвала с нищо?

Когато пъпките на тополите по кейовете се разпукали и отмиращият по-бавно ден позволил на влюбените да посядват в градинките на излизане от работа, О решила най-после, че е събрала смелост да се изправи лице в лице с Жаклин. През зимата тя ѝ изглеждала прекалено тържествуваща под прохладните си кожи, прекалено преливаща от багри, недосегаема, недостъпна. И го знаела. Пролетта я връщала към костюмите, към ниските токове, към

пуловерите. Започвала да прилича с късите си равно подстригани коси на безочливите ученички, които шестнадесетгодишната О, също ученичка, хващала за китките и мълчаливо придърпвала в един празен дрешник, където ги притискала до закачените палта. Палтата падали от закачалките, О избухвала в несдържан смях. Носели униформени престилки от памучен плат с инициали, избродирани с червен памучен конец на гърдите. С три години разлика, на три километра разстояние Жаклин в друго училище носела същите престилки. О го научила случайно един ден, когато Жаклин позирала за домашни халати и въздъхнала, че ако въпреки всичко навремето имала такива красиви престилки в гимназията, щяла да е по-щастлива. Или ако можела да носи без нищо отдолу онези, които били задължителни. „Как без нищо?“ — учудила се О. „Без рокля, разбира се“ — отвърнала Жаклин. При което О се изчервила. Тя не можела да свикне да ходи гола под роклята и всяка двусмислена дума ѝ се струвала намек за нейната участ. Напразно си повтаряла, че жената е винаги гола под дрехите. Не, тя се чувствувала гола като онази италианка от Вевона, която отишла да се предложи на главнокомандуващия на вражеската армия, за да спаси родния си град; гола под наметалото, което трябвало само да се отгърне. Струвало ѝ се също така, не всичко това било, за да изкупи някаква вина, като италианката, но каква? Колко уверена в себе си била Жаклин, тя нямало какво да изкупва; на нея нямало нужда да ѝ се вдъхва увереност, стигало ѝ едно огледало. О я съзерцавала смирено и си мислела, че не може да ѝ поднесе друго, ако не иска да се срамува, освен цветове на магнолия, защото техните плътни и матови листица придобиват съвсем лек саждив оттенък, когато повехнат, или камелии, защото към тяхната восъчна белота се примесва понякога розов отблясък. С отдалечаването на зимата лекият загар, който позлатявал кожата на Жаклин, избледнявал заедно със спомена за снега. Много скоро щели да са ѝ нужни само камелии. Но О се побояла да не би тя да ѝ се присмее с нейните цветя като от мелодрама. Занесла ѝ един ден голям букет от сини зюмбюли, чийто мирис е като на туберозите и замайва главата: тежък, упойващ, траен, неизличим, съвсем какъвто би трябвало да имат камелиите и какъвто те нямат. Жаклин заровила в щръкналите свежи цветове монголското си носле, устните си, начервени от две седмици с розово червило, а не вече с червено. Тя казала „За мене ли са?“, както постъпват жените, на които всички

непрестанно правят подаръци. После благодарила, след което попитала дали Ръоне ще дойде да вземе О. „Да, ще дойде“, отвърнала О. Ще дойде, повтаряла си тя, и за него Жаклин, престорено неподвижна, престорено мълчалива, ще вдигне за миг студената вода на очите си, които избягвали погледа. Нея никой не трябвало да я учи на нищо: нито да мълчи, нито да остави ръцете си с разтворени длани да висят до тялото ѝ, нито да накланя леко глава назад. О изгаряла от желание да сграбчи в шепа сребристите коси на тила, да наведе докрай послушната глава, ако не друго, да погали поне с пръст извивката на веждите. Но току-виж и на Ръоне му се прииска. Добре знаела защо тя, някога неустрашима, била станала тъй плаха, защо от два месеца вече желала Жаклин, без да си позволи нито една дума, нито един жест, с който да ѝ го признае, а измисляла за пред себе си лъжливи доводи, за да обясни сдържаността си. Не било вярно, че Жаклин е недосегаема. Пречката не била у Жаклин, а в сърцето на самата О, и то такава, каквато никога досега не била срещала. Произтичала от това, че Ръоне я оставял свободна, а тя ненавиждала свободата. Свободата за нея била по-лоша от всяка верига. Свободата ѝ я разделяла от Ръоне. Десет пъти досега можела, без дори да проговори, да улови Жаклин за раменете, да я прикове с две ръце до стената като проводена с карфица пеперуда; Жаклин явно нямало да мръдне, нито дори да се усмихне. Но О вече била като диво животно, което, веднъж пленено, служи за примамка на ловеца или гони вместо него дивеча и се хвърля само по негова заповед. Понякога самата тя, бледа и трепереща, се облягала на стената, упорито прикована от мълчанието си, окована от мълчанието си като с вериги, но толкова щастлива, че мълчи. Тя чакала нещо повече от позволение, тъй като позволение имала. Чакала заповед. Тя не дошла от Ръоне, а от сър Стивън.

Колкото повече минавали месеците, откакто Ръоне я бил дал на сър Стивън, О с ужас установявала все по-голямото значение, което той придобивал в очите на нейния любовник. Впрочем заедно с това тя съзнавала, че може би се лъже, като си въобразява, че има градация във факта или в чувството, докато всъщност имало градация само в отбелязването на този факт или в изповядването на това чувство. Така или иначе, тя скоро забелязала, че сега Ръоне оставал да спи при нея

само след вечерите, когато сър Стивън я викал при себе си (сър Стивън пък я задържал до сутринта само когато Ръоне отсъствувал от Париж). Забелязала също, че останел ли на някоя от тези вечери, той не докосвал никога О, освен за да я нагласи по-добре на сър Стивън и да му я държи, ако тя реши да се съпротивлява. Оставал само в много редки случаи, и то по изричната молба на сър Стивън. Тогава стоял облечен, както постъпил и първия път, мълчалив, палейки цигара от цигара, добавяйки дърва в огъня, поднасяйки питие на сър Стивън — самият той обаче не пиел. О чувствувала, че я дебне, както звероукротител дебне дресираното от него животно, загрижен то да го възнагради чрез съвършеното си подчинение, но много повече както телохранител у някой принц, както доверен човек пред главатар на банда дебне проститутката, която е отишъл да му доведе от улицата. Доказателството, че той изпълнявал в случая призиванието на слуга или на сподвижник, било това, че следял повече лицето на сър Стивън, отколкото нейното — така че под погледа му О се чувствувала лишена от сладта, в която тънели чертите ѝ: почитта и възхищението и дори благодарността той прехвърлял върху сър Стивън, който ги бил породил, щастлив, че приятелят му скланя да изпита наслаждение от нещо, което той му е дал. Без съмнение всичко щяло да бъде по-просто, ако сър Стивън обичал момчетата, и О не се съмнявала, че Ръоне от своя страна, който не ги обичал, щял въпреки това да удовлетвори страстно най-незначителните, както и най-трудно изпълнимите прищевки на сър Стивън. Но сър Стивън обичал само жените. Тя си давала сметка, че с помощта на нейното тяло, поделено между тях двамата, те достигали до нещо по-тайнствено и по-осезаемо от любовно единение, до пълно сливане, смисълът на което ѝ убягвал. Защо все пак тази подялба била в известен смисъл нещо толкова отвлечено? В Роаси в един и същи миг, в една и съща среда О принадлежала на Ръоне и на други мъже. Защо Ръоне в присъствието на сър Стивън се въздържал не само да я обладава, но и да ѝ дава заповеди? (Той винаги само препредавал заповедите на сър Стивън.) Тя му задала въпроса, предварително сигурна в отговора. „От уважение“ — отвърнал Ръоне. „Но аз съм твоя“ — възразила О. „Ти си на сър Стивън преда всичко.“ И това било вярно, най-малкото в смисъл, че отказът на Ръоне от нея в полза на неговия приятел бил пълен, че най-дребните желания на сър Стивън по отношение на нея имали

предимство пред решенията на Ръоне или пред нейните собствени искания. Дори Ръоне да бил решил, че ще вечерят двамата и ще идат на театър, ако сър Стивън му се обадел един час преди това по телефона, за да му поиска О, Ръоне отивал да я вземе от студиото, както са се уговорили, само че за да я откара до вратата на сър Стивън и да я остави там. Един път, един-единствен О поискала от Ръоне да помоли сър Стивън да променя деня, толкова искала да придружи Ръоне на една вечеря, където трябвало да отидат заедно. Ръоне отказал. „Горкичката ми — казал той, — още ли не си разбрала, че не си принадлежиш вече и че господарят, който разполага с теб, не съм вече аз?“ Той не само отказал, но уведомил сър Стивън за молбата на О и пред нея го помолил да я накаже с полагащата се жестокост, та да не смее вече дори да си помисли, че може да се изплъзва. „Така и ще направя“ — отвърнал сър Стивън. Това ставало в малката овална стая с дървена мозайка на пода, където единствената мебел била черна инкрустирана със седеф кръгла масичка на един крак. Оттук се влизало, в голямата гостна в жълто и сиво. Ръоне останал там само трите минути, необходими, за да предаде О и да чуе отговора на сър Стивън. След това му махнал с ръка за довиждане, усмихнал се на О и си тръгнал. През прозореца тя го видяла как прекосява двора. Той не се обърнал — чула как се затръшва вратата на колата, как моторът ръмжи и съгледала в едно малко огледало, вградено в стената, собственото си отражение: била побеляла от отчаяние и страх. После машинално, в момента, когато се готвела да мине покрай сър Стивън, който държал отворена за нея вратата на гостната, го изгледала — той бил също толкова блед, колкото и тя. За част от секундата я осенила увереността, разсеяла се обаче на мига, че той я обича. Макар да не й се вярвало и вътрешно да я досмешало, че си го е помислила, почувствувала се окуражена и покорно се разсъблякла по даден от него знак. Тогава за пръв път, откакто я викал два-три пъти седмично и я ползувал бавно, принуждавайки я понякога цял час да чака гола, преди да я докосне, изслушвайки винаги безмълвно, без нито веднъж да им отговори, молбите й — защото понякога тя се молела — ритуално повтаряйки в строго определени моменти все същите заповеди, така че тя знаела кога трябва да го помилва с уста, а кога — да коленичи с глава, заровена в коприната на дивана, и да му подаде таза си, който той вече владеел, без да нарани, толкова му се била разтворила, та за пръв път

въпреки разяждащия я страх или може би поради него, въпреки отчаянието, в което била изпаднала след предателството на Ръоне, а може би също и заради него, тя изцяло се отпуснала. И за пръв път покорният ѝ поглед станал толкова нежен, когато срещнал светлите пламтящи очи на сър Стивън, че той изведнъж ѝ проговорил на френски и на „ти“: „Ще ти запуша устата, О, защото искам да те нашибам до кръв — казал ѝ той. — Позволяваш ли?“. „Ваша съм“, отговорила О. Стояла права в средата на салона, събраните ѝ ръце били опънати нагоре от веригата, която свързвала гривните от Роаси на китките ѝ с халката на тавана, където някога висял полилей, гърдите ѝ стърчали право напред. Сър Стивън ги погалил, после ги целунал, после целунал устата ѝ веднъж, десет пъти. (Никога преди не я бил целувал.) И когато ѝ запушил устата и кърпата с вкус на влажно платно притиснала езика ѝ навътре в гърлото, така че зъбите ѝ едва я захапвали, той леко я хванал за косите. Тя се поклащала на босите си нозе, залюляна от веригата. „Прости ми, О“, прошепнал той (никога преди не ѝ бил искал прошка), после я пуснал и замахнал.

Когато след полунощ Ръоне се прибрал в дома на О, след като отишъл сам на вечерята, където трябвало да отидат двамата, той я заварил в леглото, потръпваща в белия найлон на дългата нощница. Сър Стивън я бил изпратил до вкъщи, сложил я да легне и отново я целунал. Тя казала това на Ръоне. Казала му също, че вече няма желание да не се подчинява на сър Стивън, от което Ръоне трябвало да заключи, че ѝ е нужно и хубаво да я бият, и това било вярно (но не било единствената причина). Тя била не по-малко сигурна, че и Ръоне изпитвал нужда да я бият. Ръоне се ужасявал от мисълта, че може да я удари, и не се решавал да го стори, но в замяна на това обичал да я гледа как се мята и да я чува как крещи. Само веднъж сър Стивън използвал бича в негово присъствие. Ръоне бил навел О над масата и я държал неподвижна. Полата ѝ се смъкнала, той отново я заметнал. Но може би имал още по-голяма нужда да знае, че когато не е с нея, когато се разхожда или работи, О се извива, стене и плаче под ударите на камшика, проси милост и не я получава и съзнава, че болката и унижението са ѝ наложени по волята на любовника, когото обича, и за негово удоволствие. В Роаси карал слугите да я шибат с камшик, а в лицето на сър Стивън открил суровия господар, какъвто той самият не умее да бъде. Фактът, че човекът, от когото се възхищавал най-много

на света, я харесва и си дава труда да я смири, разпалвал — О добре виждала това — страстта на Ръоне към нея. Всички уста, които били изследвали устата ѝ, всички ръце, които я били сграбчвали за гърдите или за слабините, всички членове, които се били връзвали в нея и така добре, доказвали, че е проститутка, но някакъв начин ѝ придавали святост. Но за Ръоне това било нищо в сравнение с доказателството, което се дължало на сър Стивън. Всеки път, когато излизала от ръцете му, Ръоне търсел върху ѝ белега на бога. О знаела, че ако няколко часа по-рано я предал, то било, за да ѝ причини нови, още по-жестоки белези. Знаела също, че дори и ако подбудите за това изчезнат, за сър Стивън връщане назад нямало. Толкова по-зле. (Всъщност си мислела: толкова по-добре.) Разстроен, Ръоне дълго съзерцавал крехкото тяло — дебели виолетови стрии се увивали като възета около раменете, по гърба, таза, корема и гърдите, като понякога се кръстосвали. Тук-там проблясвали капчици кръв. „Обичам те“, прошепнал три. Съблякъл се с треперещи ръце, загасил лампата и легнал до О. Докато я обладал, тя стенела в тъмнината.

Следите по тялото на О изчезнали за около месец. Само на местата, където кожата се била сцепила, останала белезникава линия, прилична на стар белег. Но дори и да забравела напълно за тях, поведението на Ръоне и сър Стивън щяло да ѝ ги припомни. Ръоне, разбира се, имал ключ от апартамента на О. Не се сетил да даде ключ и на сър Стивън, сигурно защото дотогава сър Стивън не бил изявявал желание да посети О в дома ѝ. Но фактът, че тази вечер я изпратил до къщи, внезапно подсказал на Ръоне, че нищо чудно тази врата, която можели да отворят само О и той, да бъде сметната от сър Стивън за препятствие, за бариера или за ограничение, наложено от Ръоне, и че било смешно да му предоставя О, без да му предостави и свободата да влиза в дома ѝ, когато пожелае. С други думи, той поръчал ключ, дал го на сър Стивън и уведомил О едва когато сър Стивън го приел. Дори не ѝ хрумнало да протестира и скоро забелязала, че докато очаква посещенията на сър Стивън, изпитва необяснимо спокойствие. Чакала дълго, питайки се дали ще я изненада посред нощ, дали ще се възползува от някое отсъствие на Ръоне, дали ще дойде сам, ще дойде ли изобщо. Не смеела да говори за тези неща на Ръоне. Една сутрин,

когато чистачката ѝ случайно отсъствувала, а тя била станала по-рано от обикновено и в десет часа, вече облечена, се готвела да излиза, чула да се превърта ключ в ключалката и се спуснала към вратата с вик: „Ръоне“ (защото Ръоне идвал така понякога и тя мислела, че е той). Бил сър Стивън, който се усмихнал и казал: „Ами добре, да извикаме Ръоне“. Но Ръоне имал делова среща в службата и щял да дойде едва след час. Сърцето на О силно биело (и тя се питала защо), докато гледала как сър Стивън оставя слушалката. Той я накарал да седне на леглото, хванал главата ѝ с двете си ръце и ѝ разтворил устата, за да я целуне. Дъхът ѝ така секнал, че щяла да се свлече, ако той не я бил задържал. Но той я задържал и я изправил. Не разбирала защо такова смущение, такава тревога стяга гърлото ѝ, след като вече нямала от какво да се бои — нали всичко била изпитала от сър Стивън? Той я помолил да се съблече гола и мълчаливо наблюдавал как му се подчинява. Нима не била свикнала да е гола пред очите му, както била свикнала с мълчанието му, както била свикнала да чака да благоволи да я пожелае? Принудила се да си признае, че се мами и че ако е разтревожена от мястото и часа, от обстоятелството, че в тази стая е била гола само за Ръоне, основната причина била все една и съща: тя не си принадлежала. С тази разлика, че сега била по-чувствителна към този факт, тъй като не била на мястото, където обикновено го осъзнавала, не било нощ и нещата не приличали на сън, на някакъв таен живот в сравнение с деня, както схващала Роаси в сравнение с живота си с Ръоне. Ярката светлина на майската утрин правела тайното явно — отсега нататък реалността на нощта и реалността на деня щели да се слепят в едно. Отсега нататък — а О мислела: най-после. Ето откъде идвало странното чувство за сигурност, смесено с уплаха, на което се отдавала и което бяла предусетила, без да разбира. Оттук насетне нямало вече да има паузи, отсрочки, почивки. Този, когото очакват заради самия него, вече присъствува, вече властвува. Сър Стивън бил по-взискателен, но и по-надежден властелин от Ръоне. И колкото и страстно О да обичала Ръоне и той нея, между двамата съществувало някакво равенство (дори ако било само равенство във възрастта), което зачерквало у нея чувството за подчинение, съзнанието за покорство. Това, което той искал от нея, тя също го искала само защото той го искал. Но по отношение на сър Стивън, той като че ли ѝ бил предал собственото си възхищение, собствената си

почит. Тя се подчинявала на заповедите на сър Стивън като на заповеди сами по себе си и му била благодарна, че ѝ ги дава. Независимо дали ѝ говорел на френски или английски, на „ти“ или на „ви“, тя винаги го наричала сър Стивън, като непозната или като прислужничка. Казвала си, че думата „господарю“ ще е по-подходяща, стига да посмее да я изрече, както от негова страна думата „робиня“ щяла по да ѝ приляга. Казвала си също, че всичко е наред, след като Ръоне е щастлив и обича в нея робинята на сър Стивън. Та тя оставила дрехите си до леглото, обула чехлите с висок ток и зачакала със сведени очи, обърната към сър Стивън, който се бил облегал на прозореца. Горещото слънце прониквало през муселинените пердета на точки и сгръвяло ханша ѝ. О предпочитала да бъде естествена, но за миг си помислила, че е трябвало все пак повече да се напарфюмира, че не си е гримирала връхчетата на гърдите и че за щастие носи чехли, защото лакът на ноктите ѝ започвал да се лющи. После внезапно осъзнала, че това, което всъщност чака в тази тишина, на тази светлина и не си го признава, е сър Стивън да ѝ направи знак или да ѝ заповяда да коленичи пред него, да го разкопчае и да го погали. Но не. След като разбрала, че само тя мисли за това, пламнала и докато се изчервявала, си казала, че е смешно да се изчервява — чак толкова свенливост у една проститутка! В този момент сър Стивън помолил О да седне пред тоалетката си и да го изслуша. Тоалетката не била точно тоалетка, а просто лавица в стената с четки и шишенца, и голямо овално огледало тип „Психея“, в което седналата в ниското, разкрачено кресло О се виждала цялата. Докато ѝ говорел, сър Стивън се разхождал зад нея. Отражението му от време на време се мяркало в огледалото зад образа на О, но изглеждало твърде далечно, защото огледалната амалгама била зеленикава и малко мътна. С отпуснати ръце и разтворени колена О изпитвала желание да улови отражението и да го спре, за да отговаря по-лесно. Защото сър Стивън ѝ задавал на ясен английски език въпрос след въпрос, последните въпроси, които О можела да си представи, че ще ѝ зададе, ако въобще бил способен на това. Впрочем едва бил започнал и прекъснал, за да повали О върху креслото, като я изтеглил напред; левият ѝ крак бил вдигнат и прехвърлен през страничната облегалка, десният — леко свит, така че О се появила в огледалото на дневна светлина пред собствения си поглед пред погледа на сър Стивън така идеално разкрита, сякаш някакъв невидим любовник

току-що се бил оттеглил от нея и бил оставил вратата открената. Сър Стивън продължил да задава въпроси с твърдостта на съдия и с вещината на изповедник. О не го виждала да говори, но се виждала да отговаря. Дали откакто се е върнала от Роаси, е принадлежала на други мъже, освен на Ръоне и на него? Не. Дали е пожелавала да се отдаде на някой случайно срещнат? Не. Дали се гали нощем, когато е сама? Не. Има ли приятелки, които я галят, или които тя гали? Не (по-колебливо). А приятелки, които желае? Ами да, Жаклин, само дето приятелка е силно казано. Другарка би било по-точно или дори дружка, както благовъзпитаните девойки се наричат помежду си в изисканите пансиони. Тук сър Стивън я попитал дали има снимки на Жаклин и ѝ помогнал да се изправи, за да ги потърси. Ръоне ги заварил в салона, където влязъл задъхан, защото бил изкачил тичешком стълбите до четвъртия етаж: О стояла права пред голямата маса, върху която блестели черно-бели като локви в нощта всички образи на Жаклин. Приседнал в края на масата, сър Стивън ги поемал една до една от О и ги оставял на масата; с другата си ръка държал О за слабините. От този миг нататък сър Стивън, който казал добър ден на Ръоне, без да я пусне — тя дори почувствувала, че плъзга ръката си още по-навътре — не се обръщал вече към нея, а към Ръоне. Причината като че ли била ясна: в присъствието на Ръоне между двамата се установявало съгласие по отношение на нея, но встрани от нея, тя била само поводът или обектът, нямало вече за какво да я разпитват, нямало какво да отговаря, това, което трябвало да прави и дори което трябвало да бъде, се решавало извън нея. Наближавало пладне. Слънчевите лъчи падали, отвесно върху масата и завивали крайчетата на снимките. О поискала да ги премести и да ги опъне, за да не се повредят, но движенията ѝ били несигурни и едва се сдържала да не простене, така я изгаряла ръката на сър Стивън. Не се справила, изстенала все пак и се намерила просната по гръб, с разтворени и висящи крака върху масата сред снимките, където сър Стивън грубо я блъснал. Пръстите ѝ не докосвали пода, единият ѝ чехъл се изхлузил и безшумно тупнал върху белия килим. Слънцето светело в лицето ѝ и тя зажумяла.

Много по-късно си спомнила — в момента това не ѝ направило впечатление — че така простряна, тя присъществувала на диалога между сър Стивън и Ръоне, сякаш той не я засягал, и в същото време изпитвала чувството за нещо вече преживяно. А тя наистина била

преживяла подобна сцена — първия път, когато Ръоне я завел у сър Стивън, двамата я обсъждали по същия начин. Но тогава, първия път, сър Стивън още не я познавал и затова Ръоне говорел повече. Оттук насетне сър Стивън я подчинил на всичките си фантазии, изваял я по свой калъп, изисквал и получил от нея — като нещо, разбиращо се от само себе си — най-унизителните доказателства за благосклонност. Тя нямала вече нищо за даване — той притежавал всичко. Поне тя така мислела. Той говорел, той, обикновено мълчалив в нейно присъствие, и думите му, както и тези на Ръоне показвали, че двамата продължават един често воден за нея разговор. Ставало дума за това как да извлекат от нея най-доброто и как да оползотворят заедно онова, което всеки бил научил, употребявайки я. Сър Стивън охотно признал, че О е безкрайно по-вълнуваща, когато по тялото ѝ има следи, каквито и да са те, дори само защото заради тях тя не може да хитрува, тъй като щом ги види, човек разбира, че с нея може да си позволи всичко. Понеже да знаеш е едно, а да видиш доказателството, и то непрекъснато подновявано — съвсем друго. Ръоне, казал сър Стивън, с право пожелал да я шибат с камшик. И двамата решили, че така и ще бъде — извън удоволствието, което изпитвали от виковете и сълзите ѝ — и то толкова често, колкото е необходимо, за да бъде тя винаги белязана. О слушала, все още по гръб, пламнала и неподвижна, и ѝ се струвало, че по силата на някаква странна подмяна сър Стивън говори от нейно име и вместо нея. Като че ли се бил вселил в тялото ѝ и изпитвал безпокойството, паниката, срама, но и тайната гордост и разкъсващото удоволствие, което изпитвала и тя, особено когато била сама сред минавачите на улицата или се качвала в автобуса, или когато се намирала в студиото с манекените и помощниците си и си казвала, че което и да е от момичетата, ако му се случи нещастие и се наложи да го поставят да легне или да извикат лекар, ще запази тайната си, дори припаднало и голо, но не и тя — нейната тайна не зависела от мълчанието ѝ, не зависела от нея. Тя не можела, дори да иска, да си позволи и най-малкия каприз — и това бил смисълът на един от въпросите на сър Стивън — без веднага да се издаде, не можела да си позволи и най-невинното действие — да играе тенис, да плува. Сладка ѝ била тази забрана, толкова материална, колкото манастирската ограда за монахините, които като нея не разполагат със себе си и няма къде да бягат. По същата причина как би могла да провери дали Жаклин няма

да я отблъсне, без да поеме риска да ѝ обясни ако не истината, то поне част от нея?

Слънцето се било изместило и вече не осветявало лицето ѝ. Раменете ѝ лепнели за гланца на снимките, върху които лежала, а с коляното си усещала грапавия край на сакото на приближилия се до нея сър Стивън. Двата с Ръоне я хванали всеки за една ръка и я изправили. Ръоне вдигнал чехъла ѝ. Дошло време да се облече. Сър Стивън възобновил разпита си, докато обядвали в Сен-Клу, на брега на Сена, само той и тя. Покрай един жив плет от кучи дрян, ограждащ сенчестата площадка, където били подредени покритите с бели покривки маси на ресторанта, се простирала леха от едва разпъпили се тъмночервени божури. О дълго сгръвявала с голите си бедра железния стол, на който послушно седнала с вдигната пола още преди сър Стивън да ѝ направи знак. Чувало се как водата се плиска в лодките, завързани за дървеното кейче в края на площадката. Сър Стивън седял срещу О, която говорела бавно, решена да не каже нито една невярна дума. Сър Стивън искал да знае защо ѝ харесва Жаклин. Това не бил труден въпрос: просто Жаклин приличала на куклите, които подаряват на бедните деца — големи колкото тях и тъй красиви, че те така ѝ не се осмеляват да ги докоснат. В същото време знаела, че ако не правела опити да заговори Жаклин, да се доближи до нея, то е, защото не го желала истински. В този момент О вдигнала наведените си към божурите очи и осъзнала, че сър Стивън се е втренчил в устните ѝ. Дали я чувал, или само се вслушвал в звука на гласа ѝ, вглеждал се в движението на устните ѝ? Тя внезапно млъкнала, погледът на сър Стивън се плъзнал нагоре и срещнал нейния. Това, което прочела в очите му, било този път толкова ясно и той така добре разбрал, че го е прочела, че на свой ред побледнял. Ако я обичал, щял ли да ѝ прости, че го е забелязала? Тя не можела нито да отмести очи, нито да се усмихне, нито да проговори. Ако я обичал, щяло ли нещо да се промени? Чувствувала се неспособна да помръдне — дори под страх от смъртно наказание, неспособна да побегне, усещала, че ако се опита, краката ѝ ще се подкосят. Сигурно той никога нямало да ѝ поиска друго, освен да се покорява на желанието му, докато продължава да я желае. Но дали само с желанието можело да се обясни защо от деня, в който Ръоне му я бил предоставил, той я канел и задържал все по-често, понякога само за да е до него, без да ѝ иска

нищо? Сега седял срещу нея, като нея ням и неподвижен. На съседната маса някакви делови мъже разговаряли пред чаша черно кафе, тъй силно, че ароматът му стигал до тях. Две надменни американки с добре поддържана външност запалили цигари по средата на обяда си. Пясъкът скърцал под стъпките на сервитьорите — един от тях се приближил, за да напълни полупразната чаша на сър Стивън, но налива ли се питие на статуя, на сомнамбул? Сервитьорът не настоял. О с наслада усетила, че ако горящият сив поглед се отмества от очите ѝ, то е, за да се впери в ръцете ѝ, в гърдите ѝ и после пак да се върне на очите ѝ. Видяла по лицето му да се мярка усмивка и се осмелила да ѝ отговори. Но да произнесе макар и една дума, ѝ било невъзможно. Дори с дишането трудно се справяла. „О...“, казал сър Стивън. „Да“, отвърнала О едва-едва. „О, това, което ще ви кажа, съм го решил заедно с Ръоне. Но и аз...“ Млъкнал. О никога не разбрала дали млъкнал, защото тя покъртена затворила очи или понеже и на него не му достигнал дъх. Изчакал, докато сервитьорът смени чиниите и донесе на О листа, за да си избере десерт. О го подала на сър Стивън. Едно суфле? Да, едно суфле. Ще отнеме двадесет минути. Добре, двадесет минути. Келнерът се оттеглил. „Трябват ми повече от двадесет минути“, казал сър Стивън. После продължил с равен глас и това, което казал, убедило О, че поне едно нещо е сигурно, а именно, че дори да я обича, нищо няма да се промени, освен ако се сметне за промяна тази странна почит, този плам, с който ѝ казал: „Бих бил щастлив, ако се съгласите да...“, вместо просто да я помоли да задоволи исканията му. При това ставало дума за заповеди, които било изключено да не изпълни. Тя направила това на сър Стивън. Той го признал. „Отговорете все пак“, казал той. „Ще направя каквото пожелаете“, отговорила О и ехото на това, което произнасяла, ѝ се върнало: „Ще направя каквото пожелаеш“, казвала тя на Ръоне. О прошепнала: „Ръоне...“. Сър Стивън я чул. „Ръоне знае какво искам от вас. Изслушайте ме.“ Говорел на английски, но с тих и глух глас, който от съседните маси не можели да доловят. Спирал, когато се приближавали сервитьорите, и продължавал, когато се отдалечавали. Това, което казал, изглеждало странно и твърде неподходящо за това спокойно място, и все пак, най-странното от всичко било, че той можел да ги произнася, а О да ги слуша по такъв естествен начин. Най-напред ѝ напомнил, че първата вечер, лично място, но най-необичайното

несъмнено било, че можел да ги произнася, а О да ги слуша по такъв естествен начин. Най-напред ѝ напомнил, че първата вечер, когато дошла в дома му, той ѝ дал заповед, на която тя не се подчинила, и ѝ обърнал внимание, че макар тогава да ѝ ударил плесница, впоследствие не подновил заповедта си. Би ли му дала оттук насетне това, което онази вечер му отказала? О разбрала, че трябва не само да кимне, че той иска да чуе от нейната уста немите думи, че да, тя ще се гали всеки път, когато той поиска това от нея. Казала го и видяла жълто-синия салон, тръгването на Ръоне, бунта ѝ през първата вечер, огъня, който проблясвал между разтворените ѝ колене, докато лежала гола на килима. Тази вечер, в този същия салон... Но не, сър Стивън нищо не уточнил, а продължил да говори. Напомнил ѝ, че в негово присъствие тя никога не е била обладавана от Ръоне (а и от който и да е друг), така както е била обладавана от него в присъствието на Ръоне (а в Роаси и от много други мъже). От това не трябвало да заключи, че само от Ръоне ще ѝ идва унижението и може би насладата да се отдава на мъж, който не я обича, пред мъж, който я обича. (Той настоявал дълго, грубо: тя скоро щяла да отвори слабините и таза си, и устата си за тези от приятелите му, които я пожелаят, когато я срещнат — дотолкова, че О се усъмнила дали тази грубост е отправена само към нея, а не и към него, и от всичко това запомнила само края на фразата: мъж, който я обича. Трябвало ли ѝ друго признание? Впрочем той сам, щял да я заведе в Роаси през лятото.) Никога ли не се била учудвала на усамотението, в което най-напред Ръоне, а после и той самият я държали? Виждала само тях — или двамата, или един по един. Когато сър Стивън имал госта в къщата си на улица Поатие, той не канел О. Тя никога не била обядвала или вечеряла в дома му. Ръоне също никога не ѝ бил представял свои приятели освен сър Стивън. Той сигурно щял да продължи да я държи настрана, защото сър Стивън вече имал привилегията изцяло да разполага с нея. Да не си помислела обаче, че щом е негова, значи не е на никой друг, напротив. (Това, което поразявало О право в сърцето, било, че сър Стивън щял да бъде за нея точно това, което бил Ръоне, без никаква разлика.) Пръстенът от желязо и злато, който носела на лявата си ръка — спомняла ли си, избрали го толкова тесен, че трябвало да вкарат пръста ѝ насила, и вече не можела да го извади — означавал, че е робиня, но обща робиня. По чиста случайност от есента насам не била срещала нито

един посветен от Роаси, който да забележи веригите ѝ или да покаже, че ги е забелязал. В думата „железа“ в множествено число, която на английски ѝ се сторила двусмислена, когато сър Стивън ѝ казал, че железата ѝ отиват, нямало никаква двусмисленост, тя просто била парола. Не се наложило сър Стивън да прибегне до втората парола — а именно да запита чии са веригите, които носи. Но ако сега, в момента, ѝ зададат този въпрос, какво би отговорила? О се поколебала. „На Ръоне и ваши“, казала тя. „Не — отсякъл сър Стивън, — мои. Ръоне желае да зависите преди всичко от мен.“ О добре знаела това, защо ли хитрувала? Не след дълго, във всеки случай преди да се върне в Роаси, тя щяла да приеме окончателния знак, с който все така щяла да си остане обща робиня, но щяла да бъде белязана и като негова лична собственост. В сравнение с този знак следите от бич или камшик по тялото ѝ, дори ако се подновели, щели да изглеждат дискретни и несъществени. (Но какъв ще е този знак, в какво ще се състои, как така ще бъде окончателен? Ужасена, очарована, О умираше от желание да узнае, и то да узнае веднага. Но очевидно сър Стивън още не възнамерявал да ѝ дава обяснения. И тя наистина трябвало да приеме, да склони в истинския смисъл на думата, защото нищо нямало да ѝ бъде наложено насила, без да е дала предварително съгласието си, защото можела да откаже, нищо не я задържало в това робство, нищо друго освен любовта и самото робство. Нима нещо ѝ пречело да си тръгне?)

Но преди да ѝ бъде поставен този знак, преди сър Стивън да свикне, както били решили двамата с Ръоне, да я бие с камшик, така че следите винаги да личат, тя щяла да получи отсрочка — толкова време, колкото ще е необходимо, за да накара Жаклин да отстъпи. Тук О поразена вдигнала глава и изгледала сър Стивън. Защо? Защо Жаклин? И ако сър Стивън се интересувал от Жаклин, защо я свързвал с О? „По две причини — казал сър Стивън. — Първата, по-маловажна, е, че искам да ви видя как целувате и милвате жена.“ „Но дори да допуснем, че няма да ме отблъсне — възкликнала О, — как смятате, че ще получа съгласието ѝ да присъствувате и вие?“ „Това е лесно — казал сър Стивън, — чрез измама, ако е нужно, но аз разчитам, че вие ще получите от нея и много повече, тъй като втората причина, поради която желая тя да е ваша, е, че вие ще трябва да я доведете в Роаси.“ О оставила чашата с кафе, но ръката ѝ така се разтреперила, че разсипала

на покривката утайката и захарта, останали на дъното. Осенена от пророчески дар, тя различила в разливащото се кафяво петно непоносими образи: вледенените от страх очи на Жаклин пред слугата Пиер, ханша ѝ — който О не познавала, но който несъмнено бил златист като гърдите ѝ — изложен на чуждите погледи под запретнатата широка рокля от червено кадифе, сълзите по мъха на бузите ѝ, разтворената ѝ крещяща начервена уста, правите ѝ като слама коси, паднали на челото, не, невъзможно, не и тя, не и Жаклин.

„Не е възможно“, казала тя. „Напротив — отвърнал сър Стивън. — И как смятате, че се изпращат момичетата в Роаси? Довеждате я и останалото не ви засяга, а ако тя иска да си тръгне, ще си тръгне. Хайде, елате.“ Той рязко станал, оставяйки на масата пари за сметката. О го последвала до колата, качила се, седнала. Едва навлезли в гората и той завил, спрял в една малка успоредна алея и я взел в обятията си.

III.

АН-МАРИ И ХАЛКИТЕ

О мислела или искала да мисли, за да се оправдае пред себе си, че Жаклин ще се държи като дивачка. Разбрала, че греши веднага щом пожелала да го разбере. Привидното целомъдрие на Жаклин, която се затваряла в стаята с огледалото, докато обличала и събличала роклите си, трябвало да съблзани О, пораждайки у нея желание да разбие широко отворената врата, чийто праг не се решавала да прекрачи. На Жаклин, разбира се, и през ум не й минавало, че ако О пристъпила към действие, то не било в резултат на безхитростната ѝ стратегия, а под чуждо влияние. Отначало заблудата ѝ забавлявала О. Тя изпитвала неподозирано удоволствие — когато например помагала на Жаклин да се срещне, след като била свалила дрехите, с които позирала, и сложила затворения по врата пуловер и огърлицата от тюркоази, сини като очите ѝ — при мисълта, че същата вечер сър Стивън ще е запознат с всеки жест на Жаклин: ще знае дали е оставила О да хване малките ѝ раздалечени гърди през черния пуловер, дали е свела очи и по-светлите от кожата ѝ мигли са докоснали бузата ѝ, дали е изстенала. Когато О я целувала, тя се отпускала в ръцете ѝ натежала, неподвижна и някак съсредоточена, оставяла я леко да отвори устата ѝ и да дръпне косите ѝ назад. О винаги гледала да я облегне на вратата или на някоя маса и да я придържа за раменете. Иначе тя щяла да се свлече на пода със затворени очи, без да гъкне. Щом О я пуснела, тя отново се превръщала в сняг и лед, отчуждено се засмивала: „Изцапахте ме с червило“ и си изтривала устата. Точно тази чужденка О обичала да предава и за да не забрави нищо от това, което ще разкаже, прилежно наблюдавала бавното зачервяване на бузите ѝ и поемала миризмата на градински чай, която излъчвала потта ѝ. Не може да се каже, че Жаклин се бранела, нито че проявявала подозрителност. Когато приемала целувките — а досега тя била позволила на О само целувки, на които впрочем не отвърщала — тя го правела внезапно и би могло да се каже всеотдайно, като изведнъж се превръщала в друго същество

— за десет секунди, за пет минути. През останалото време се държала предизвикателно или се изплъзвала с невероятна ловкост, като безпогрешно успявала да предотврати всеки жест, всяка дума, всеки поглед дори, поставящ знак за равенство между победителката и победената, чиито устни било толкова лесно да бъдат насилени. Единственият знак, по който човек можел да се ръководи и евентуално да заподозре вълнението под повърхността на бистрия ѝ поглед, била преминаващата понякога по триъгълното ѝ лице неволна сянка, подобна на котешка усмивка, като нея бегла и неопределена, като нея смущаваща. О скоро разбрала, че усмивката се появявала несъзнателно в два случая — когато Жаклин получавала подаръци и когато предизвиквала у някого очевидно желание, при условие че този някой можел да ѝ бъде полезен или я поласкаел с нещо. Дали О ѝ била полезна и с какво? Или пък по изключение Жаклин просто изпитвала удоволствие от това, че я желае, от една страна защото възхищението на О я крепяло, и от друга, понеже желанието на една жена е безопасно и не води до никакви последици? О била все пак убедена, че ако наместо седефена брошка или шалче „Хермес“ с надписи „Обичам ви“ на всички езици, от японски до ирокезки, ѝ предложила вечно недостигащите ѝ десет или двадесет хиляди франка, Жаклин щяла да намери време да обядва или просто да хапне с нея в дома ѝ и нямало да отбягва милувките ѝ. Но О така и не успяла да провери дали е права. Ръоне се намесил в деня, когато тя заговорила за това на сър Стивън, който я упреквал, че се бави. Ръоне идвал пет или шест пъти да вземе О от работа и тъй като попадал и на Жаклин, тримата отивали заедно в ресторанта на Вебер или в някой от английските барове около Мадлената. Ръоне гледал Жаклин с точно същата смесица от интерес, самоувереност и нахалство, с която наблюдавал в Роаси обслужващите го девойки. По блестящата и здрава броня на Жаклин нахалството се плъзгало, без дори да я одраска — тя не го и забелязвала. По силата на някакво любопитно противоречие обаче О се засегнала: струвало ѝ се, че справедливото и естествено към самата нея отношение е обидно за Жаклин. Дали искала да защити Жаклин, или желала да я притежава само тя? Едва ли можела да си отговори, още повече че не я притежавала — още не. Ако все пак успяла да го стори, трябва да се признае, че го дължала на Ръоне. Три пъти вече, след като напуснали бара, където Жаклин изпивала повече уиски, отколкото би следвало —

скулите ѝ ставали розови и лъскави, погледът твърд — той я изпращал до дома ѝ, преди да отиде с О у сър Стивън. Жаклин живеела в един от ония мрачни семейни пансиони в Паси, дали подслон на много руски белогвардейци още от първите дни на емиграцията. Боята във вестибюла наподобявала дъбова кора, перилата на стълбището тънели в прах, по зеления мокет се откроявали изтрити бели петна. Всеки път Ръоне — той така и не прекрачил прага — пожелавал да влезе, всеки път Жаклин казвала не, казвала много благодаря, изскачала от колата и хлопвала вратата след себе си, сякаш някакъв огнен език внезапно я застигал и опарвал. Точно така е, мислела си О, огънят наистина бил по петите ѝ. Възхитително е, че го отгатвала, макар още нищо да не знаела. Може би само едно — че трябва да внимава с Ръоне, колкото и безчувствена да изглеждала към безразличието му. (А дали било така? И ако е въпрос за безчувственост, в играта участвували двама и той съвсем не падал по-долу.) О разбрала — когато за пръв и последен път Жаклин ѝ позволила да влезе в дома ѝ и да я последва в стаята ѝ — защо тя така ожесточено отказвала да пусне вътре Ръоне. Какво щяло да остане от обаянието ѝ, от черно-бялата легенда върху гланцираните страници на луксозните модни списания, ако някой друг освен жена като нея видел от каква гнусна бърлога се измъква денем лъскавата твар? Леглото никога не било оправено, под небрежно метнатата покривка се подавал чаршаф, посивял и мазен, защото Жаклин никога не си лягала, без да разстеле по лицето си пласт крем, и заспивала твърде бързо, още преди да се сети да го изтрие. Някога тоалетната била прикрита със завеса, сега за завесата напомняли една релса, две халки и няколко провиснали конци. Всичко се било обезцветило — и килимът, и тапетите на розово-сиви цветя — подивяла, вкаменена растителност, увита около някакво подобие на бяла решетка. Би следвало да се отлепят, да се почистят стените, да се махнат килимите, да се изтърка подът. Или поне веднага да се измият мазните линии, напластени по емайла на мивката, да се изтрият и подредят шишенцата с тоалетно мляко и кутиите с крем, да се избършат пудриерата, тоалетката, да се изхвърлят мръсните памуци, да се проветри. Жаклин обаче, гордо изправена, свежа и чиста, ухаеща на маточина и диви цветя, безупречна, неосквернима, малко се интересувала от кочината си. В замяна на това семейството ѝ я интересувало и ѝ тежало. По повод именно на мизерното ѝ жилище, за което О чистосърдечно

споменала, Ръоне дал предложението, което щяло да промени живота им, и именно заради семейството си Жаклин го приела — пренесла се в дома на О. Впрочем семейство е слабо казано, ставало дума за племе или по-скоро за истинска орда. Баба, леля, майка и дори една слугиня, четири жени между седемдесет и петдесет години, гримирани, кресливи, те издъхвали под тежестта на черните си коприни и на янтарените си огърлици, ридаели в четири часа сутрин сред облаци цигарен дим на слабото червено пламъче на иконите, четири жени и звън на чаени чаши, и сипналите се камъчета на един език — Жаклин била готова да даде половината си живот, за да го забрави, полудявала при мисълта, че трябва да им се подчинява, да ги чува, да ги гледа. Видела ли майка си да си пие чая с бучка захар в уста, тя оставяла чашата си, прибирала се в прашната си и суха дупка, като ги зарязвала и трите — бабата, майката, сестрата на майката, и трите с боядисани черни коси, склучени вежди и големи очи на кошута с укоризнен поглед, зарязвала ги в майчината си стая, която служела за дневна, заедно със заприличалата на тях слугиня. Бягала, затръшквала вратите след себе си, а те викали подире ѝ „Шура, Шура, голубчик“ като в романите на Толстой, защото тя съвсем не се казвала Жаклин. Жаклин било работното ѝ име, името, чрез което да забрави собственото си, а с него и противния и изнежен харем, за да излезе на френска светлина, в един устойчив свят, където има мъже, които се женят за вас и които не изчезват в тайнствени експедиции като баща ѝ, когото не познавала — балтийски моряк, загубил се из ледовете на полюса. Само на него приличала, повтаряла си Жаклин с ярост и наслада, на него, от когото наследила косите и скулите, матовата кожа и дръпнатите очи. Била благодарна на майка си единствено задето ѝ е дала за баща този светъл демон, погълнат от снеговете, както земята поглъща другите хора. Но ѝ се сърдела, че впоследствие го забравила и един ден родила от една кратка връзка чернооко момиченце, полусестра от неизвестен баща, която се казвала Натали и сега била на петнадесет години. С Натали се виждали само през ваканциите. С баща ѝ — никога. Но той плащал пансиона на девойката, записана в гимназия близо до Париж, а на майка ѝ — издръжка, от която трите жени и слугинята, и самата Жаклин доскоро, живеели криво-ляво в безделие, което им се струвало райско. Това, което Жаклин печелела като манекен или, както казват американците, като модел, когато не го харчела за мазила или бельо,

модни обувки или тоалети — продавали ѝ ги с отстъпка, но си оставало много скъпо — потъвало в семейната каса и изчезвало неизвестно къде. Жаклин можела наистина да намери някой да я издържа и в това отношение предложения не ѝ липсвали. Имала един-двама любовници не защото намирала това за приятно — стигало ѝ, че не е неприятно — а за да си докаже, че е способна да вдъхне желание и любов. Само единият от тях — вторият, бил богат и ѝ подарил пръстен с извънредно красива бледорозова перла, който носела на лявата си ръка, но тъй като тя отказала да живее с него, а той — да се ожени за нея, напуснала го без много съжаления и доволна, че не е бременна (в продължение на няколко дни имала съмнения и живяла в ужас). Не, да живее с любовник, означавало да се опозори, да провали бъдещето си, да направя това, което майка ѝ направила с бащата на Натали, не, и дума да не става. С О всичко било различно. Жаклин щяла съвсем благоприлично да се пренесе у своя приятелка, да сподели жилището и О щяла да ѝ бъде двойно полезна в ролята си на любовник, който издържа или подпомага любимата си, и в другата си роля, принципно противоположна, на морален гарант. Присъствието на Ръоне не било достатъчно официално, за да наруши желаната представа. Но кой можел да каже дали зад решението на Жаклин не стояло именно това присъствие, дали то не било истинската причина да приеме? Тъй или инак, наложило се О, тъкмо О, да ходатайствува пред майката на Жаклин. Никога преди това О не била изпитвала така остро чувството, че е предател, шпионин, пратеник на престъпна организация, както когато тази жена ѝ благодаряла за приятелството към дъщеря ѝ. Заедно с това в дъното на душата си О отричала мисията си, причината за присъствието си тук. Да, Жаклин щяла да се пренесе при нея, но О никога, никога нямало достатъчно добре да изпълни заръката на сър Стивън и да прелъсти Жаклин. И все пак... Щом Жаклин се настанила у О, където ѝ била предоставена по искане на Ръоне стаята, която той понякога се правел, че заема (всъщност винаги спял в голямото легло на О), О най-изненадващо почувствувала неудържимо желание да притежава Жаклин каквото и да става и да я предаде, ако се наложи. В края на краищата, казвала си тя, красотата на Жаклин ще я защити, моя работа ли е да се меся, а ако стигне дотам, докдето аз съм стигнала, няма това е беда — като не смеела да си признае, макар да било тъй

вълнуващо да си го представя, с какво удоволствие би съзерцавала голата и безпомощна Жаклин до себе си и като себе си.

През седмицата, когато Жаклин се нанесла с позволението на майка си, Ръоне проявил голямо внимание към двете девойки, като през ден ги канел на вечеря и ги водел на кино, който знае защо подбирайки криминални филми, истории за търговци на наркотици или на бели робини. Той сядал между двете, нежно ги държал за ръка и през цялото време мълчал. Но О забелязвала как при всяка сцена на насилие дебнел да зърне вълнение по лицето на Жаклин. То обаче изразявало само леко отвращение, което извивало надолу угълчетата на устата ѝ. След това ги изпращал и в откритата кола с отворени прозорци нощният вятър и скоростта разбърквали светлите и гъсти коси на Жаклин, които падали върху твърдите ѝ бузи, тясното ѝ чело и дори върху очите ѝ. Тя разтърсвала глава, за да ги отметне, и по момчешки прекарвала пръстите си през тях. Щом се разбрало, че живее у О и че О е любовница на Ръоне, Жаклин като че ли започнала да намира за съвсем естествено свойското държане на Ръоне. Тя приемала безропотно той да влиза в стаята ѝ под предлог, че си е забравил някакъв документ, което не било вярно, О знаела това, тъй като лично изпразнила чекмеджетата на голямото холандско бюро, украсено с резбовани цветя и с вечно отворен облицован с кожа капак, което така малко подходило на Ръоне. За какво му било то? Откъде го имал? Тежката елегантност на светлото дърво представлявала единственият лукс в малко тъмната стая със северно изложение и с прозорци към двора, със стоманеносиви стени и добре излъскан студен под, тъй различна от приветливите помещения с изглед към кея. Впрочем това било добре, защото нямало да хареса на Жаклин. Така тя по-лесно щяла да се съгласи да живее с О в двете предни стаи, да спи с О, както се била съгласила още от първия ден да споделя с нея банята и кухнята, гримовите, парфюмите, храната. О обаче се лъжела. Жаклин страстно се привързвала към всичко, което е нейно, към розовата си перла например, но била напълно безразлична към онова, което не ѝ принадлежи. И в дворец да я настанели, тя нямало да му обърне внимание, освен ако не ѝ кажели „Дворецът е ваш“ и не ѝ го докажели, връчвайки ѝ нотариален акт. Било и все едно дали сивата стая е приятна и не за да избяга от нея, отишла да спи в леглото на О. Не и за да демонстрира към О признателност, каквато не изпитвала и каквато

О все пак ѝ приписала, радостта заедно с това, че както си въобразявала, злоупотребява с нея. Жаклин обичала удоволствието и намирала за забавно и практично да го получава от жена, в чиито ръце не рискува нищо.

Пет дни след като разопаковала багажа си и О ѝ помогнала да го подреди, когато Ръоне за пръв път ги завел да вечерят, изпратил ги до вкъщи към десет часа и си отишъл — защото той си отишъл, както и двата предишни пъти — Жаклин по най-естествен начин се появила на вратата на О гола и още влажна от банята, попитала: „Сигурна ли сте, че няма да се върне?“, после без дори да дочака отговора, се мушнала в голямото легло. Остала се О да я целува и гали със затворени очи, без да отвърне на нито една милувка, като отначало стенела леко, после по-силно, след това още по-силно, накрая започнала да вика. Заспала на светлината на розовата лампа, напреко на леглото, с отпуснати и разтворени колена, с разперени ръце и леко обърната настрана. Между гърдите ѝ блестели капчици пот. О я завила, угасила лампата. Когато след два часа отново я взела в обятията си, този път на тъмно, Жаклин не се възпротивила, само прошепнала: „Не прекалявай, утре ставам рано“.

По това време Жаклин, освен нередовните си занимания като модел, започнала да упражнява и един друг занаят, все тъй епизодичен, но по-поглъщащ — наели я да изпълнява дребни роли в киното. Трудно било да се разбере дали се гордеела с това или не, дали се виждала на прага на кариера, в която би искала да се прослави. Сутрин се изтръгвала от леглото по-скоро сърдито, отколкото въодушевено, набързо вземала душ и се гримирала, приемала само голямата чаша силно кафе, което О успявала да ѝ приготви, и подавала за целувка върха на пръстите си с машинална усмивка и зъл поглед — мека и топла в белия си пенъор от лама, със сресани коси и измито лице, О имала вид на човек, който смята отново да си легне. А това не било вярно и О още не смеела да обясни на Жаклин защо. Истината е, че всяка сутрин, когато Жаклин потегляла към студиото в Булон, където се снимала, в часа, когато децата тръгват на училище, а дребните чиновници — на работа, О, която някога наистина оставала в дома си цяла сутрин, на свой ред се обличала: „Ще ви изпратя колата си —

казал сър Стивън, — ще заведат Жаклин в Булон, след това ще дойдат да ви вземат“. Така че О всяка сутрин отивала у сър Стивън още когато слънцето по пътя ѝ осветявало само източните фасади; другите стени студенеели, но в градините сянката на дърветата вече се скъсявала. На улица Поатие още разтребвали. Мулатката Нора завеждаше О в стаята, където през първата вечер сър Стивън я оставил да спи и плаче сама, изчаквала я да остави на леглото ръкавиците, чантата и дрехите си, подреждала ги във вграден гардероб, чийто ключ прибирала, след това ѝ давала лачени чехли на висок ток, които потраквали, като ходела, и я завеждала, отваряйки ѝ вратите, до кабинета на сър Стивън, където се отдръпвала, за да ѝ стори път. О никога не свикнала с тези приготовления и да се съблича пред тази стара търпелива жена, която не разговаряла с нея и едва я поглеждала, ѝ се струвало толкова страшно, колкото да се разхожда гола в Роаси пред очите на слугите. Старата мулатка се плъзгала тихо като монахиня във филцовите си пантофи. Докато я следвала, О не можела да откъсне очи от краищата на пъстрия ѝ тюрбан, а когато отваряла някоя врата — от поставената ѝ на порцелановата дръжка саждива и слаба ръка, на вид твърда като старо дърво. В същото време по силата на някакво чувство, напълно противоположно на ужаса, който ѝ вдъхвала мулатката — противоречие, което не можела да си обясни — О изпитвала нещо като гордост от това, че тази слугиня на сър Стивън (каква му била тя и защо той ѝ поверявал ролята на съешителка, която никак не ѝ подходдала) била свидетелка, че и тя — като други може би по същия начин водени от нея, кой знае? — заслужава да бъде употребявана от сър Стивън. Защото сър Стивън вероятно я обичал, несъмнено я обичал и О усещала, че скоро щял да ѝ го каже, а не само да ѝ дава да го разбере, но колкото повече се засилвала любовта му към нея, желанието му към нея, толкова по-дълго, по-бавно, по-придирчиво предявявал изискванията си. Правела му компания по цели сутрини, през които той понякога едва я докосвал, само искал да го гали, а тя изпълнявала желанията му с нещо, което няма как да не се нарече признателност, и тази признателност се удвоявала, щом молбата приемала формата на заповед. Всяка отстъпка била в нейните очи залог, че ще изискат от нея нова отстъпка, и тя пристъпвала към всяка от тях сякаш изпълнявала дълга си. Странно било, че се чувствувала доволна, но се чувствувала. Кабинетът на сър Стивън, разположен над

жълто-сивия салон, в който прекарвал вечерите, бил по-тесен и с по-нисък таван. Нямаше нито канапе, нито диван, само две кресла в стил „Режанс“, тапицирани с дамска на цветя. Понякога О сядала на някое от тях, но той предпочитал да е близо до него, да му е поддръка, да седи върху бюрото, от лявата му страна дори когато не се занимава с нея. Бюрото било поставено перпендикулярно на стената и О можела да се обляга на лавиците с речници и подвързани справочници. Телефонът се намирал до лявото ѝ бедро и тя се стряскала при всеки звън. Вдигала слушалката, отговаряла, питала „Кой го търси?“, високо повтаряла името, после или предавала слушалката на сър Стивън, или казвала, че го няма, според знака, който ѝ правел. Когато трябвало да приеме някого, старата Нора съобщавала за гостенина, сър Стивън нареждал да почака, за да има време Нора да отведе О в стаята, където се била съблякла и откъдето Нора идвала да я вземе, след като сър Стивън изпрател гостенина си и позвънявал. Тъй като Нора влизала и излизала от кабинета по няколко пъти сутрин, за да донесе на сър Стивън кафето или пощата, за да вдигне или спусне щорите или за да изхвърли пепелниците, тъй като тя единствена имала право да влиза, но ѝ било заповядано никога да не чука и тъй като най-сетне винаги мълчаливо изчаквала сър Стивън да я заговори, преди да каже за какво е дошла, случило се веднъж така, че Нора влязла в момента, когато О се била навела над бюрото с ръце и глава, опрени на кожата, и подложена задница в очакване сър Стивън да проникне в нея. О вдигнала глава. Ако Нора не я била погледнала — обикновено тя не я гледала — О нямало да помръдне. Но този път било ясно, че Нора иска да срещне погледа ѝ. Устремените в нея черни очи — не можело да се каже дали са безразлични или не — блестели върху набразденото, неподвижно лице и така притеснили О, че тя се опитала да се дръпне. Сър Стивън разбрал, с една ръка притиснал кръста ѝ към масата, за да не се плъзне, с другата я разтворил. Тя, която винаги се отдавала с усърдие, този път, без да иска се стегнала и се наложило сър Стивън да я насили. Но дори когато направил това, тя усещала, че пръстенът ѝ се свива около него и възпира набезите му. Оттеглил се едва след като започнал свободно да влиза и излиза от нея. А когато отново се готвел да я обладае, казал на Нора да почака, за да я заведе да се облече, след като свърши с нея. Нежно я целунал по устата, преди да я отпрати, и тази целувка ѝ дала смелост да му каже след няколко дни, че Нора я

плаши. „Надявам се да е така — отвърнал той. — Когато започнете да носите знака и веригите ми — и това ще е скоро, ако дадете съгласието си, ще имате още по-голямо основание да се плашите от нея.“ „Защо? — попитала О. — Какъв знак, какви вериги? Нали вече нося този пръстен...“ „Това е работа на Ан-Мари, на която обещах да ви покажа. Ще отидем у тях след обяд. Искате ли? Тя ми е приятелка, а досега, навярно сте забелязали, не съм ви срещал с приятелите си. Когато излезете от ръцете ѝ, ще имате истински причини да се боите от Нора.“ О не настояла. Тази Ан-Мари, с която я заплашвали, ѝ била поинтересна и от Нора. За нея ѝ бил говорил сър Стивън веднъж, когато обядвали в Сен-Клу. А и било истина, че О не познавала нито един от приятелите или познатите на сър Стивън. В Париж тя живеела затворена в тайната си като в публичен дом. Единствените същества, които имали права над тази тайна — Ръоне и сър Стивън, имали права и над тялото ѝ. О си мислела, че изразът „разтварям душата си“ пред някого, тоест доверявам му се, за нея имал друг смисъл, буквален, телесен и всъщност абсолютен, тъй като тя наистина разтваряла всяка част на тялото си, която можела да се разтвори. Разтварянето сякаш се било превърнало в смисъл на съществуването ѝ и сър Стивън, както и Ръоне, явно мислел по същия начин, защото когато ѝ говорел за приятелите си, като тогава в Сен-Клу, то било, за да ѝ каже, че тя естествено ще бъде предоставяна на тези, с които я запознае, стига те да я пожелаят. Но как да си представи Ан-Мари и това, което сър Стивън очаквал от Ан-Мари по отношение на нея? О не разполагала с никакви сведения и дори опитът ѝ от Роаси не можел да ѝ помогне. Сър Стивън ѝ споменал също, че иска да я види как гали жена, за това ли ставало дума? (Но тогава уточнил, че говори за Жаклин.) Не, не било това. „Да ви покажа“ — казал. Действително. Но когато си тръгнала от Ан-Мари, О все още не знаела истината.

Ан-Мари живеела близо до Обсерваторията, в апартамент, разположен в съседство с обширно ателие на последния етаж на нова сграда, която се извисявала над върховете на дърветата. Била слаба жена на възрастта на сър Стивън, черните ѝ коси сивеели. Сините ѝ очи били тъй тъмни, че изглеждали черни. Тя предложила на сър Стивън и на О много силно кафе в съвсем малки чашки, горещо и горчиво, което поуспокоило О. Когато го изпила и станала от креслото си, за да остави празната чашка на една еднокрака масичка, Ан-Мари я

хванала за китката и казала, като се обърнала към сър Стивън: „Може ли?“. „Разбира се“ — отговорил сър Стивън. Тогава Ан-Мари, която до този момент дори когато ѝ кимнала за поздрав, дори когато сър Стивън я представял, не се усмихнала и не проронила дума, казала на О кротко, усмихната тъй нежно, сякаш ѝ правела подарък: „Дай да ти видя слабините, моето момиче, и кълбата. Само че се съблечи гола, по-добре ще е“. Докато О изпълнявала нареждането ѝ, тя запалила цигара. Сър Стивън не изпускал О от очи. Оставили я да стои права в продължение може би на пет минути. В стаята нямало огледало, но О улавяла смътното си отражение върху един черен лакиран параван. „Свали си и чорапите“ — обадила се Ан-Мари. „Виждаш ли — подхванала тя, — не бива да носиш ластици, ще си развалиш бедрата.“ И тя посочила на О с пръст една едва видима резка над коляното, на мястото, където О навивала чорапа си около широката ластична жартиера. „Кой те накара да ги носиш?“ Сър Стивън изпреварил О: „Момчето, което ми я даде, познавате го, Ръоне“. И добавил: „Но той сигурно ще се съгласи с вас“. „Добре — казала Ан-Мари. — Ще ти дам много дълги и тъмни чорапи, О, и един колан, за да ги закачаш, но коланът ще е с банели в талията, за да я подчертава.“ Ан-Мари позвънила и една руса, безмълвна девойка донесла изключително фини черни чорапи и колан от изкуствена черна тафта с широки и много стегнати банели, извити навътре към корема и над ханша. Все още права и пристъпвайки от крак на крак, О обула чорапите, които ѝ стигали до основата на бедрата. Русата девойка ѝ надянала колана, който се закопчавал с метална катарاما, разположена отзад. Също отзад, като на корсетите в Роаси, имало връзки, които можели по желание да се стягат и разпускат. О закачила чорапите си отпред и отстрани за четирите жартиери, а девойката започнала да я стяга с всичка сила. О усещала как талията и коремът ѝ хлътвал под натиска на банелите, слизащи почти до венериния хълм, който изпъквал, както впрочем и ханшът. На гърба коланът бил по-къс и оставял задницата напълно свободна. „Ще изглежда много по-добре, когато съвсем ѝ намалим талията — казала Ан-Мари на сър Стивън. — Впрочем, ако нямате време да я събличате, коланът няма да ви пречи... Ела насам, О.“ Девойката излязла, О се приближила към Ан-Мари, която седяла в ниско, разкрачено като жаба кресло с кадифена тапицерия в черешов цвят. Ан-Мари леко прекарала ръка по кълбата ѝ, след това я повалила

върху една подобна на креслото табуретка, вдигнала ѝ краката, разтворила ги, наредила ѝ да не мърда и я хванала за двете устни. Така на пазара разтварят хрилете на рибите, казала си О, а на панаирите — бърните на конете. Припомнила си и че още първата вечер в Роаси слугата Пиер направил с нея същото, след като я оковал. В края на краищата тя вече не си принадлежала и това, което било най-малко нейно, била, не ще и дума, тази половина на тялото ѝ, която вършела такава добра работа и без нейното участие. Защо всеки път, щом се сетела за това, изпитвала не чак учудване, но нещо като току-що придобита увереност и всеки път изпадала в същия сковващ смут, така че се отдавала далеч по-малко на този, в чиито ръце била, отколкото на онзи, който я бил предал в чужди ръце — в Роаси на Ръоне, докато други я обладавали, а тук на кого? На Ръоне или на сър Стивън? Не знаела вече. И то защото вече не искала да знае, защото принадлежала на сър Стивън от... Откога ли? Ан-Мари я накарала да се изправи, да се облече. „Можете да ми я доведете, когато пожелаете — казала тя на сър Стивън, — ще бъда в Самоа (Самоа... О очаквала да чуе Роаси, но не, не ставало дума за Роаси, а за какво?) след два дни. Всичко ще е наред.“ (Кое ще е наред?) „След десет дни, ако нямате нищо против — отговорил сър Стивън. — В началото на юли.“

Докато колата я карала към къщи — сър Стивън останал у Ан-Мари — О си спомнила статуята, която била виждала като дете в Люксембургската градина: жена с талия като на оса, тъй тънка между тежките гърди и налятата задница — била наведена напред и се оглеждала в изворче, също от мрамор, грижливо изваяно в краката ѝ — че като я гледал, човек се боял да не се пречупи. Щом сър Стивън желал така... Колкото до Жаклин, лесно било да ѝ каже, че това е каприз на Ръоне. Тук О сесетила за една своя грижа, която все се опитвала да забрави и която за нейно учудване не я мъчела прекалено: защо Ръоне, откакто Жаклин живеела при нея, гледал не толкова да я оставя сама с нея, което било разбираемо, колкото той да не остава насаме с О? Юли приближавал и той щял да замине, нямало да дойде да я види у тази Ан-Мари, където сър Стивън щял да я изпрати, и трябвало ли да се задоволи само с вечерните срещи, когато ги извеждал с Жаклин, или пък — не знаела вече кое я обърква повече (след като между двамата съществували такива ограничени и оттам дълбоко неискрени отношения) — със сутрешните срещи, когато била

у сър Стивън и Нора понякога въвеждала Ръоне, след като известявала за посещението му? Сър Стивън винаги го приемал, Ръоне винаги целувал О, погалвал я по връхчетата на гърдите, уточнявал със сър Стивън плановете им за другия ден, в които за нея място нямало, и си отивал. Нима я бил преотстъпил на сър Стивън така всецяло, че вече не я обичал? Ами ако наистина не я обичал вече? О била обхваната от такава паника, че машинално слязла на кея пред дома си и вместо да задържи колата се втурнала да търси такси. На Бетюнския кей трудно се намира такси. О изтичала до булевард Сен-Жермен, но и там се наложило да чака. Била потна, задъхана, защото коланът затруднявал дишането ѝ, когато най-сетне едно такси забавило ход на ъгъла на улица Кардинал Льомоан. Тя му направила знак, дала адреса на службата на Ръоне и се качила, без да е сигурна, че той ще е там и че ако е там, ще я приеме. Не се учудила нито на голямата сграда, разположена в една пряка на Шанз-Елизе, нито на обзаведените по американски канцеларии, смутило я само държането на Ръоне, макар той да я приел веднага. Не че бил агресивен или че я укорил за нещо. Тя впрочем би предпочела укорите, защото в края на краищата той не ѝ бил разрешавал да идва да го безпокои, а тя може би наистина го безпокояла. Ръоне отпратил секретарката си, като я помолил да не пуска никого и да не го свързва с никого по телефона. После попитал О какво се е случило.

„Уплаших се, че вече не ме обичаш“ — каза О.

Той се засмял: „Така изведнъж?“.

„Да, докато бях в колата, на връщане от...“

„На връщане от кого?“ О замълчала, Ръоне пак се засмял: „Но аз и без това знам, ама че си глупава. От Ан-Мари. И отиваш в Самоа след десет дни. Сър Стивън току-що ми се обади“.

Ръоне седял на единственото удобно кресло в кабинета си, срещу масата, а О се гушела в ръцете му.

„Все ми е едно какво ще правят с мен — прошепнала тя, — но искам да знам дали още ме обичаш.“

„Сърчице мое, обичам те — казал Ръоне, — но искам да ме слушаш, а ти не ме слушаш. Каза ли на Жаклин, че принадлежиш на сър Стивън, разказа ли ѝ за Роаси?“ О отговорила, че не. Жаклин приемала милувките ѝ, но в деня, в който научела за О... Ръоне не я

оставил да довърши, изправил я, облегнал я на креслото, от което станал, и ѝ запретнал полата.

„А, ето го колана — казал. — Наистина ще бъдеш много по-мила, когато талията ти съвсем изтънее.“ След това я обладал и на О се сторило, че не го бил правил от толкова отдавна, че вече се съмнявала дали още я иска, при което наивно видяла в това доказателство за любов. „Знаеш ли — казал ѝ той после, — глупаво е от твоя страна да не разкажеш на Жаклин. Тя ни трябва в Роаси, ще бъде по-удобно, ако ти ни я доведеш. Впрочем, като се върнеш от Ан-Мари, няма да има как да скриеш от нея истинската си участ.“ О попитала защо. „Ще видиш — рекъл Ръоне. — Имаш още пет дни, само пет, защото сър Стивън има намерение, пет дни преди да те заведе у Ан-Мари, да започне отново да те бие с камшик всеки ден, от което сигурно ще останат следи. Как ще го обясниш на Жаклин?“ О не отговорила. Ръоне не знаел, че Жаклин се интересува само от страстта на О към нея и никога не я поглежда. Дори цялата да се покриела с белези, достатъчно било да не се къпе пред Жаклин и да си слага нощница. Жаклин нямало нищо да забележи. Тя не забелязвала, че О не носи гащета, не забелязвала нищо — О не я интересувала.

„Слушай — подхванал Ръоне, — има нещо, което във всеки случай ще ѝ кажеш и то незабавно: че съм влюбен в нея.“

„Наистина ли?“ — попитала О.

„Искам да я имам и след като ти не можеш или не желаеш да направиш нищо, аз ще направя каквото трябва.“

„Тя никога няма да се съгласи за Роаси“ — казала О.

„Така ли? — отвърнал Ръоне. — Ами тогава ще отиде насила.“

Късно през нощта, когато Жаклин си легнала и О отметнала завивката, за да я погледа на светлината на лампата, като преди това ѝ казала „Ръоне е влюбен в теб“ (защото тя ѝ го казала, и то веднага), О, която само преди месец щяла да бъде разтърсена от ужас при мисълта, че ще види това тъй крехко и тънко тяло обработено от камшика, тесните бедра — разчекнати, чистата уста — крещяща, и мъха на бузите — залепнал от сълзи, сега си припомнила последните думи на Ръоне и се почувствувала щастлива.

След заминаването на Жаклин, която щяла да се върне едва в началото на август, и то ако свърши със снимките нищо вече не задържало О в Париж. Наближавал юли, градините пращели от

моравите цветове на мушкатото, по пладне щорите се спускали, Ръоне въздишал, защото трябвало да заминава за Шотландия. О помечтала малко да го придружи. Но освен дете той никога не я водел при семейството си, тя знаела също, че ще я преотстъпи на сър Стивън, ако той я иска. Сър Стивън заявил, че в деня на отлитането на Ръоне за Лондон той ще дойде да вземе О, която била в отпуската. „Отиваме у Ан-Мари — казал той, — тя ви чака. Не вземайте багаж, няма да имате нужда от нищо.“ Но не я завел в апартамента при Обсерваторията, където О за пръв път срещнала Ан-Мари, а в една ниска къща с голяма градина в края на гората Фонтенбло. О носела колана с банелите, тъй необходим според Ан-Мари. Всеки ден го стягала все повече, така че сега талията ѝ можела да се обхване с две ръце и Ан-Мари щяла да бъде доволна. Пристигнали в два часа следобед, къщата спяла, кучето слабо изляяло, когато натиснали звънеца — било голяма фландърска овчарка с твърда козина, която подушила коленете на О под роклята. Ан-Мари седяла под един пурпурночервен бук в края на моравата, разположена в един от ъглите на градината срещу прозорците на стаята ѝ. Не станала от мястото си. „Ето я и О — казал сър Стивън, — знаете какво да ѝ направите. Кога ще бъде готова?“ Ан-Мари погледнала О. „Не я ли предупредихте? Веднага започвам подготовката, след което ще трябва да минат десет дни. Предполагам, че вие лично ще ѝ поставите халките и знака? Елате след петнадесет дни. След още петнадесет всичко ще е свършило.“ О понечила да каже нещо, да зададе въпрос. „Момент, О — спряла я Ан-Мари, — иди в предната стая, съблечи се, остави си само сандалите и се върни.“ Стаята била празна — голяма бяла стая със завеси от виолетово имприме. О поставила чантата, ръкавиците и дрехите си на столче до гардероба. Нямало огледало. Напуснала бавно стаята, заслепена от слънцето, и се отправила към буковата сянка. Сър Стивън все така стоял прав пред Ан-Мари, а кучето лежало в краката му. Прошарените коси на Ан-Мари блестели като намазани с брилянтин, сините ѝ очи изглеждали черни. Била облечена в бяло, с лачен колан през кръста и носела лачени сандали, под които се виждали лакираните нокти на босите ѝ крака, червени като ноктите на ръцете ѝ. „О — казала тя, — коленичи пред сър Стивън.“ О коленичила с кръстосани зад гърба ръце. Зърната на гърдите ѝ потръпвали. Кучето се наканило да се хвърли отгоре ѝ. „Тук, Тюрк — казала Ан-Мари. — Съгласна ли си, О,

да носиш халките и знака, с който сър Стивън желае да те бележи, без да знаеш как ще ти бъдат поставени?“ „Да“ — отвърнала О. „В такъв случай отивам да изпратя сър Стивън, ти остани тук.“ Сър Стивън се навел и хванал О за гърдите, докато Ан-Мари ставала от шезлонга си. Целунал я по устата, промълвил: „Моя ли си, О, наистина ли си моя?“, след което последвал Ан-Мари. Портата се хлопнала, Ан-Мари се върнала. Със свити колене, О седяла на петите си, а ръцете ѝ почивали върху коленете. Приличала на египетска статуя.

В къщата живеели още три девойки, като всяка разполагала със стая на първия етаж. На О дали стаичка на партера до спалнята на Ан-Мари. Ан-Мари извикала девойките да слязат в градината. И трите били голи като О. В този харем, грижливо скрит зад високите зидове на парка и спуснатите капаци на прозорците, гледащи към някаква прашна уличка, единствени носели дрехи Ан-Мари и прислужничките — готвачка и две камериерки, по-възрастни от Ан-Мари, облечени в строги дълги поли от алпага и везани престилки. „Тя се казва О — съобщила Ан-Мари и отново седнала на мястото си. — Дайте я тук, да я видя отблизо.“ Две от девойките изправили О — и двете били чернооки, с коси толкова тъмни, колкото руното между бедрата им, с издължени и почти виолетови зърна на гърдите. Третата била дребна, закръглена и рижа и под тебеширената кожа на гръдта ѝ прозирала ужасяваща мрежа от зеленикави вени. Двете девойки побутнали О към Ан-Мари, която посочила с пръст трите черни бразди върху бедрата ѝ и другите три върху задните ѝ части. „Кой те е нашибал така — казала тя, — сър Стивън ли?“ „Да“, отвърнала О. „С какво и кога?“ „Преди три дни, с бич.“ „От утре в продължение на месец няма да бъдеш бита, освен днес, по случай пристигането ти, след като те разгледам. Сър Стивън никога ли не те е шибал от вътрешната страна на бедрата с широко разтворени крака? Не? Не, мъжете не разбират от тия работи. След малко ще видим. Покажи си талията. Аха, вече е по-добре!“ Ан-Мари стиснала гладката талия на О, за да я направи още по-тънка. След това изпратила рижото момиче да донесе друг колан и да ѝ го постави. Той също бил от черен найлон с тъй твърди банели и толкова тесен, че приличал на широк кожен колан на дреха, още повече че нямал жартиери. Една от брюнетките го завързала, като Ан-Мари ѝ заповядала да стяга с всичка сила. „Ужасно е“ — казала О. „Именно — отвърнала Ан-Мари, — точно затова си много по-хубава отпреди, но не

си се стягала достатъчно, затова ще го носиш всеки ден. Кажи ми сега как сър Стивън предпочиташе да си служи с теб. Трябва да знам.“ Тя стискаше О между бедрата с пълна шепа и О не можела да отговори. Две от девойките седели на земята, третата, една от брюнетките, на столчето за крака на шезлонга на Ан-Мари. „Вие там, обърнете я да ѝ видя таза“, каза Ан-Мари. О била обърната, съборена и разтворена от две девичи ръце. „Ясно — заключила Ан-Мари, — няма нужда да отговаряш, ще бъдеш белязана отзад. Стани сега. Ще ти поставят гривните. Колет да донесе кутията. Ще теглим жребий, за да решим коя ще те бие с камшика. Колет, донеси жетоните, след това отиваме в музикалния салон.“ Колет била по-високата от брюнетките, другата се наричала Клер, а дребната рижа девойка — Ивон. О не обърнала внимание, че и трите носели като в Роаси кожен нашийник и гривни на китките. Глезените им също били стегнати с гривни. Когато Ивон избрала и закачила на китките на О гривните, които ѝ били по мярка, Ан-Мари ѝ подаде четири жетона и я помолила да връчи по един на всяка от тях, без да гледа изписаната отгоре цифра. О раздаде жетоните. Трите погледнали всяка своя, но не казаха нищо в очакване да заговори Ан-Мари. „Две — каза Ан-Мари. — Коя има едно?“ Колет имала едно. „Отведи О, твоя е.“ Колет хванала ръцете на О, събрала ги зад гърба ѝ и съединила двете гривни. После побутнала О напред. Пред една стъклена врата, водеща към малко, перпендикулярно на главната фасада крило, Ивон, която им служела за водач, свалила сандалите на О. През стъклената врата се влизало в стая, в единия край оформена като ротонда. Две тънки колони на два метра разстояние една от друга поддържали едва загатнатия купол на тавана. Четири стъпала водели до полукръглия подиум, който съединявал основите на двете колони. Подът на ротондата, както и на цялото помещение, бил покрит с червен филцов килим. Бели стени, червени завеси на прозорците, покрай стените на ротондата дивани, тапицирани със същия червен филц. В правоъгълната част на стаята имало камина, по-скоро широка, отколкото дълбока, а срещу нея голям радиограмофон между рафтове с плочи. Ето защо наричали тази стая музикален салон. Тя била пряко свързана със спалнята на Ан-Мари чрез врата, разположена от едната страна на камината. Вратата от другата ѝ страна водела към дрешник. Диваните и радиограмофонът били единствените мебели. Докато Колет намествала О на ръба на

подиума, който изпъквал в средата, тъй като стъпалата били в двата му края, отдясно и отляво на колоните, другите две девойки затворили стъклената врата, като преди това спуснали щорите. О с изненада забелязала, че вратата е двойна, а Ан-Мари се засмяла и каза: „Това е, за да не се чува как пициш — стените са облицовани с корк и отвън не се чува какво става тук. Легни“. Тя хванала О за раменете, положила я върху червения филц, след това я издърпала малко напред. Ръцете на О се вкопчили в ръба на подиума, където Ивон ги прикачила към една халка, а задните ѝ части увиснали в празното. Ан-Мари я накарала да свие колене към гърдите си, след което О почувствувала, че опъват краката ѝ и ги дърпат назад — прекарани през гривните на глезените ѝ каиши ги притегнали някъде над главата ѝ за колоните, между които О заемала такава поза, че единственото, което се виждало от нея, било кухнята под корема ѝ и жестоко разтворената ѝ задница. Ан-Мари я погалила по вътрешността на бедрата. „На това място кожата е най-нежна — каза тя, — не бива да се разваля. Бъди внимателна, Колет.“ Колет стояла права някъде над нея, стъпила от двете страни на кръста ѝ, и О виждала под моста на мургавите ѝ крака панделките на камшика, който държала в ръка. Първите удари подпалили слабините ѝ и О изстенала. Колет преминавала от дясно на ляво, спирала, пак започвала. О се борела с всички сили, струвало ѝ се, че каишите ще я разкъсат. Не искала да се моли, не искала да проси милост. Но Ан-Мари възнамерявала да я сломи. „По-бързо — каза тя на Колет — и по-силно.“ О се стегнала, но напразно. След минута се предаде на воплите и сълзите, а Ан-Мари започнала да я милва по лицето. „Още малко — каза тя — и край. Само пет минути. Можеш спокойно да повикаш пет минути. Сега е и двадесет и пет. Колет, ще спреш в и половина, щом ти кажа.“ О крещяла не, не, милост, не можела повече, не, не можела и секунда да търпи това мъчение. Изтърпяла го обаче до края и когато Колет слязла от подиума, Ан-Мари ѝ се усмихнала. „Благодари ми“, каза тя и О ѝ благодарил. Тя знаела защо Ан-Мари държала най-напред да я нашибат. Никога не се била съмнявала, че жените са жестоки, че са по-неумолими от мъжете. Но в случая мислела, че Ан-Мари иска не толкова да покаже властта си, колкото да установи между себе си и нея някакво съучастничество. О признавала за неоспорима и важна истина, макар да не я разбираше, противоречивото и непрекъснато преплитане на чувствата си — идеята

за изтезанието ѝ допадала; когато го изтърпявала, била готова да предаде целия свят, за да се спаси, а когато свършвало, се чувствувала щастлива, че го е изтърпяла, толкова по-щастлива, колкото по-жестоко и дълго било то. Ан Мари не си правела илюзии по отношение на покорството, нито по отношение на бунта на О и добре знаела, че нейното „благодаря“ не е неискрено. Поведението ѝ обаче имало и трета причина, която тя обяснила на О. Ан-Мари държала да покаже на всяка девойка, влязла в къщата ѝ, за да живее изцяло в женски свят, че статутът ѝ на жена няма нищо да загуби от това, че общува само с жени, напротив, ще придобие нова сила. Точно затова изисквала девойките да бъдат винаги голи. Начинът, по който нашибали О, както и позата, в която я вързали, имали същата цел. Днес О щяла да остане през целия следобед — още три часа — с разтворени и вдигнати крака, изложена на подиума срещу градината. Непрекъснато щяла да изпитва желание да затвори краката си. Утре идвал ред на Колет или Ивон, която О на свой ред щяла да съзерцава. Този начин на въздействие бил прекалено бавен и педантичен (както и начинът на обучаване), за да се използва в Роаси. Но О щяла да види колко е резултатен, когато я върнели на сър Стивън по-явно и по-дълбоко поробена, отколкото можела да си представи. Да не говорим за халките и знака, които щяла да носи на тръгване.

На другата сутрин след закуска Ан-Мари казала на О и на Ивон да я последват в стаята ѝ: Извадила от бюрото си ковчеже от зелена кожа, поставила го на леглото и го отворила. Двете девойки седнали в краката ѝ. „Ивон нищо ли не ти каза?“, попитала Ан-Мари. О поклатила глава. Какво трябвало да ѝ каже Ивон? „Нито сър Стивън, знам това. Добре, ето халките, които той желае да носиш.“ Били изработени от същото неръждаемо матово желязо като пръстена. Металът имал диаметър колкото на голям цветен молив, самите халки били продълговати и наподобявали брънки на дебела верига. Ан-Мари показала на О, че всяка от тях е образувана от две застъпващи се подкови. „Това е само опитният модел — казала тя. — Той може да се сваля. Окончателният модел има вътрешна пружина, която се натиска, за да влезе в жлеба, където се блокира. Веднъж поставен, той не може да се свали, без да се изпили.“ Всяка халка била дълга колкото половин кутре и към всяка бил прикачен, като нова брънка или основа на обица, предназначена да удължи ухото, метален диск — толкова широк,

колкото халката била дълга. От едната му страна имало златна инкрустация, от другата нямало нищо. „Върху другата — казала Ан-Мари — ще бъде изписано името ти, професията ти, името и презимето на сър Стивън, а отдолу ще има кръстосани камшик и бич. Ивон носи подобен диск на нашияника си. Ти обаче ще го носиш под корема си.“ „Но...“ — казала О. „Знам — отвърнала Ан-Мари — затова извиках Ивон. Покажи си слабините, Ивон.“ Рижата девойка легнала по гръб на леглото. Ан-Мари ѝ разтворила бедрата и показала на О, че една от устните ѝ била пробита като с перфоратор точно по средата, близо до основата. Желязната халка идеално щяла да прилегне на дупката. „След малко ще те пробия, О — казала Ан-Мари, — няма да е трудно, по-сложно ще е да се поставят щипките, така че да се съединят горната част на епидермиса и долната част на лигавицата. Много по-поносимо е от камшика.“ „Не използвате ли упойка?“ — извикала О, разтреперана. „Никога — отговорила Ан-Мари. — Само ще те вържем малко по-здроаво от вчера и това ще е достатъчно. Хайде, ела.“

След седмица Ан-Мари махнала щипците и вкарала опитната халка. Колкото и да била лека, по-лека, отколкото изглеждала, защото металът бил кух, халката тежала. Ясно се виждало как желязото влиза в плътта като инструмент за мъчения. А какво ли ще бъде, когато прибавят втората халка, която още повече ще натежи? Това варварско приспособление щяло неминуемо да бие на очи. „Разбира се — казала Ан-Мари, щом О изразила тази мисъл. — Нима не разбра какво иска сър Стивън? Който и да е, в Роаси или другаде, той или някой друг, дори самата ти пред огледалото, който и да вдигне полата ти, веднага ще види халките под корема ти, а ако те обърне, знака върху кълбата ти. Може би един ден ще изпилиш халките, но знака никога няма да изличиш.“ „Мислех, че татуировките се изличават“ — казала Колет. (Тя собственоръчно била татуирала върху бялата кожа на Ивон инициалите на господаря ѝ — над триъгълника на слабините, със сини, украсени като бродерия букви.) „О няма да бъде татуирана“, отвърнала Ан-Мари. О я погледнала. Колет и Ивон озадачено замълчали. Ан-Мари се поколебала. „Хайде, говорете“, помолила О. „Бедно дете, не смеех да ти го кажа. Ще бъдеш дамгосана. Сър Стивън изпрати каквото е необходимо преди два дни.“ „Дамгосана?“ възкликнала Ивон. „С нагорещено желязо.“

Още от първия ден О се включила в живота на къщата. Безделието било пълно и умишлено, развлеченията еднообразни. Девойките можели свободно да се разхождат в градината, да четат, да рисуват, да играят на карти, да редят пасианси. Можели да спят в стаите си или да се пекат на слънце. Понякога си говорели — всички заедно или две по две — по цели часове, друг път мълчаливо седели в краката на Ан-Мари. Часовете за хранене си приличали, вечеряли винаги на свещи, пиели чай в градината и имало нещо нелепо в непринудения начин, по който прислужничките обслужвали голите момичета, насядали около протоколно подредената маса. Вечер Ан-Мари посочвала едно от тях и то отивало да спи при нея, понякога няколко вечери подред. Тя го галела и го карала да я гали най-често призори, след което го отпращала и заспивала. Полуспуснатите виолетови завеси оцветявали в мораво раждащия се ден и Ивон казвала, че Ан-Мари е толкова красива и високомерна в удоволствието, което получава, колкото е неуморима в изискванията си. Никоя от девойките не я била виждала съвсем гола. Тя разтваряла или повдигала бялата си жарсена нощница, но не я сваляла. Нито удоволствието ѝ през нощта, нито изборът, направен от нея предишната вечер, влияели на решението, вземано на другия ден следобед винаги чрез жребий. В три часа Ан-Мари донасяла купата с жетоните под пурпурния бук и я поставяла на кръглата маса от бял камък, около която били подредени градински столове. Всяка вземала по един. Тази, която изтеглела най-малкия номер, отвеждали в музикалния салон и я разполагали на подиума като О. Оставало ѝ само (с изключение на О, която нямало да участва) да посочи дясната или лявата ръка на Ан-Мари, която държала бяло или черно топче. Ако улучела черното, девойката изтърпявала камшика, ако улучела бялото — не. Ан-Мари никога не хитрувала, дори ако съдбата осъждала или спасявала същото момиче дни наред. Така мъченията на малката Ивон, която ридаела и зовяла любовника си, се подновявали в продължение на четири дни. Бедрата ѝ, изпъстрени като гърдата ѝ със зелени венички, се разтваряли над розова плът, вече пронизана от дебела желязна халка, особено поразяваща въображението поради това, че Ивон била напълно обезкосмена. „Но защо? — обърнала се О към Ивон. — И защо халка, след като носиш диск на нашияника си?“ „Той казва, че изглеждам погола, когато съм обезкосмена. А халката мисля, че е, за да ме връзва.“

Зелените очи на Ивон и малкото ѝ триъгълно лице напомняли на О за Жаклин всеки път, когато я погледнела. Какво би станало, ако Жаклин отиде в Роаси? Ако това стане, някой ден Жаклин положително ще мине и оттук, ще бъде тук, просната върху подиума. „Не искам — казвала си О, — пръста си няма да мръдна, за да я докарам тук, вече достатъчно ѝ разказах. Жаклин не е направена, за да я бият и дамгосват.“ Но как добре пасвали на Ивон ударите и железата, колко сладки били потта и стенанията ѝ и колко сладко било да ѝ ги изтръгваш. Защото Ан-Мари на два пъти вече и само за Ивон подавала възжения камшик на О и ѝ наредила да удря. Първия път, в първата минута О се поколебала, при първия писък на Ивон се стъписала, но щом шибвала отново и Ивон отново изпищяла, този път по-силно, О изпитала безумно удоволствие, тъй остро, че не се въздържала, започнала да се смее на глас от радост и с голяма мъка си наложила да забави ударите и да овладее силата им. След това останала до Ивон през цялото време, докато я държали вързана, като често-често я целувала. Сигурно двете по някакъв начин си приличали. Поне отношението на Ан-Мари към О показвало това. Кое я привличало — дали мълчанието на О, или покорството ѝ? Едва раните на О заздравели и Ан-Мари казала: „Жалко, че не мога да наредя да те нашибат. Като се върнеш, тогава... Както и да е, поне ще те разтварям всеки ден по малко“. И наистина всеки ден, щом развържели момичето в музикалния салон, О заемала мястото му, докато позвънели за вечеря. И Ан-Мари била права — през тези два часа О наистина не можела да мисли за нищо друго освен за това, че е разтворена, за халката в слабините ѝ, която натежала още повече, откакто към нея прибавили втора. Можела да мисли само за робската си участ и за нейните знаци. Една вечер Клер влязла с Колет откъм градината, приближила се до О и обърнала халките. Все още нямало, надпис. „Кога влезе в Роаси? — попитала тя. — Ан-Мари ли те заведе?“ „Не“, отвърнала О. „А мен Ан-Мари, преди две години. Другиден се връщам там.“ „На никой ли не принадлежиш?“, осведомила се О. „На мен принадлежи — отвърнала появилата се отнякъде Ан-Мари. — Господарят ти пристига утре, О. Тази нощ ще спиш с мен.“ Кратката лятна нощ бавно избледняла и към четири часа, сутринта последните звезди се удавили в светлината. Заспалата със свити крака О била изтръгната от съня си от ръката на Ан-Мари между бедрата ѝ. Впрочем Ан-Мари искала само да я събуди

и да я накара да я гали. Очите ѝ блестели в полумрака, а прошарените ѝ, късо подстригани и чупливи коси, повдигнати от възглавницата, ѝ придавали вид на владетел в изгнание на дързък бонвиван. О докоснала с устни твърдите зърна на гърдите ѝ и с ръка — цепнатината под корема ѝ. Ан-Мари бързо се отдала, но не на О. Удоволствието, за което широко отваряла очи в светлината на деня, оставало анонимно и безлично, а О била само оръдие. На Ан-Мари ѝ било все едно дали О съзерцава гладкото ѝ, младеещо лице, хубавата ѝ задъхана уста, дали чува стенанията ѝ, когато поема с устни и зъби късчето плът, скрито в гънката под корема ѝ. Тя просто хванала О за косата, за да я притисне по-силно към себе си, и я пуснала само за да ѝ каже: „Хайде пак“. О по същия начин била любила Жаклин. Държала я отпусната в прегръдките си. Притежавала я, поне така си мислела. Но сходството на жестовете още нищо не значи. О не притежавала Ан-Мари. Никой не можел да притежава Ан-Мари. Ан-Мари изисквала милувки, без да я е грижа какво изпитва тази, която ѝ ги дава, и се отдавала с безцеремонна непринуденост. Все пак спрямо О тя се показала нежна и мила, целунала я по устата и по гърдите и я държала в прегръдките си цял час, преди да я отпрати. Била ѝ свалила веригите. „Това са последните часове, в които ще спиш без вериги — казала ѝ тя. — Тези, които ще ти поставят след малко, не се свалят.“ Тя бавно и нежно прекарала ръка по седалището на О, после я завела в стаята, където се обличала — единствената в къщата с тройно огледало, което обаче било винаги затворено. Отворила го, за да се види О. „За последен път се виждаш непокътната — казала ѝ тя. — Точно тук, където си тъй кръгла и гладка, ще се отбележат инициалите на сър Стивън — от двете страни на прореза между кълбата ти. Ще те доведе пред това огледало, преди да си тръгнеш, и няма да се познаеш. Но сър Стивън е прав. Върви да спиш, О.“ Но О не могла да заспи от страх и когато Колет дошла да я вземе към десет часа, трябвало да ѝ помогне да се изкъпе, да се среши, да се начерви. О треперела от глава до пети — чула да се отваря външната врата и разбрала, че сър Стивън е дошъл. „Хайде, ела, О — казала Ивон — той те очаква.“

Слънцето вече се издигало високо в небето, никакъв полъх не раздвижвал листата на бука, който сякаш бил изкован от мед. Кучето лежало под дървото, изтерзано от жегата. Слънцето още не се било скрило зад короната на бука и лъчите му пронизвали края на

единствения клон, който в този час хвърлял сянка върху масата — камъкът бил обсипан със светли и топли петна. Сър Стивън стоял прав и неподвижен до масата, Ан-Мари седяла до него. „Ето — казала Ан-Мари, когато Ивон довела О, — халките могат да бъдат поставени, когато пожелаете. Тя е пробита.“ Без да отговори, сър Стивън прегърнал О, целунал я по устата, вдигнал я на ръце, поставил я легнала на масата и се навел над нея. След това пак я целунал, погалил веждите и косите ѝ, изправил се и казал на Ан-Мари: „Веднага, ако нямате нищо против“. Ан-Мари взела коженото ковчеже, което предварително била донесла и поставила, на едно кресло, и подала на сър Стивън разтворените халки с изписаните отгоре им имена — на О и неговото собствено. „Хайде“, казал той. Ивон повдигнала коленете на О и О усетила студения метал, който Ан-Мари вкарвала в плътта ѝ. Когато трябвало да закачи диска, Ан-Мари обърнала инкрустираната със злато страна към бедрото, а страната с надписа — навътре. Но пружината била така натегната, че халките не могли да се затворят. Наложило се да изпратят Ивон да донесе чук. Тогава изправили О, навели я разкрячена върху каменната плоча, която послужила за наковалня, последователно притиснали краищата на двете брънки и удряйки по другия край, успели да ги съединят. Сър Стивън безмълвно гледал. Когато приключили, благодарил на Ан-Мари и помогнал на О да се изправи. Тогава тя усетила, че новите ѝ окови са много по-тежки от временните, които носила предишните дни. При това тези били окончателни. „А сега знака ви, нали?“, попитала Ан-Мари. Сър Стивън кимнал и задържал през кръста О, която се олюляла. Тя не носела черния си колан, но той така я бил вталил, че сякаш щяла да се пречупи. От това ханшът ѝ изглеждал по-кръгъл, а гърдите — по-тежки. Колет и Клер седели в подножието на подиума в музикалния салон, където, следвайки Ан-Мари и Ивон, сър Стивън по-скоро отнесъл, отколкото завел О. При влизането им двете се изправили. На подиума имало голям кръгъл мангал. Ан-Мари извадила от гардероба каишите, прекарала ги през талията и зад коленете на О и здраво я завързала с корем, опрян до една от колоните. Вързали също ръцете и краката ѝ. Не на себе си от ужас, О усетила ръката на Ан-Мари върху задните си части, там, където щяла да бъде дамгосана, чула свистенето на пламъка и посред тишината — звука на затварящ се прозорец. Можела да обърне глава, да гледа. Но нямала сили за това. Една-

единствена чудовищна болка я пронизала и тя с писък се замятала между каишите и никога не узнала кой забил в плътта на кълбата ѝ двете нагорещени жезла едновременно, нито чий глас преброил до пет, нито по чий знак жезлата били отдръпнати. Когато я развързали, тя се отпуснала в ръцете на Ан-Мари и преди светът да се завърти и пред очите ѝ да падне нощ, преди всяко чувство да я напусне, успяла да зърне между две причернявания смъртно бледото лице на сър Стивън.

Сър Стивън върнал О в Париж десет дни преди края на юли. Веригите, които пронизвали лявата ѝ устна и върху които било ясно изписано, че е собственост на сър Стивън, висели на около една трета от дължината на бедрото ѝ и при всяка нейна стъпка се разклащали между краката ѝ като език на звънец, тъй като гравираният диск бил по-тежък и по-дълъг от халката носител. Отпечатаните с нагорещено желязо знаци — три пръста високи и наполовина широки, били издълбани в плътта като с длето на близо сантиметър дълбочина и при допир пръстите ги усещали без затруднение. О безумно се гордеела с оковите и дамгите си. Ако Жаклин сега била там, вместо да се опитва да ги крие, както правела последните дни преди заминаването си със следите от бича на сър Стивън, О щяла да изтича да ѝ ги покаже. Но Жаклин щяла да се върне след седмица. Ръоне също го нямало. През тази седмица по искане на сър Стивън О си поръчала няколко дневни летни рокли и няколко много леки вечерни. Позволил ѝ различни варианти само на два модела — единият с цип от горе до долу (О вече имала подобни), другият, състоящ се от ветрилообразна пола, която да може да се запретне с един жест, от корсет, стигащ до гърдите, и закопчано на врата болеро. Достатъчно бяло да се свали болерото, за да се разголят раменете и гърдите. Можело дори и да не се сваля, а само да се разтвори, ако някой пожелаел да види гърдите ѝ. За бански не ставало и дума, тъй като О не можела да носи бански — веригите щели да се подават отдолу. Сър Стивън ѝ казал, че ако трябва да се къпе, през това лято ще се къпе гола. О вече знаела, че той обича всеки миг, когато е до него, дори ако не я желае и в известна степен машинално да я държи за слабините, да сграбчва в шепа руното ѝ и да го тегли, да я разтваря и дълго да рови в нея с ръка. Удоволствието, което О изпитвала да държи по същия начин ръката си във влажната ѝ гореща Жаклин, била за нея свидетелство и гаранция за удоволствието

на сър Стивън. Разбирала защо той не иска да се задоволява по полесен начин.

С раираните или на точки материи в сиво и бяло, морскосиньо и бяло, които О избрала и от които си ушила плисирани поли и малки стегнати и затворени болера или пък по-строги рокли от черен найлонов крепон, с пестеливия си грим и разпуснати коси, без шапка О приличала на целомъдрена девойка. Навсякъде където я водел сър Стивън, я вземали за негова дъщеря или племенница, още повече че сега той ѝ говорел на „ти“, а тя на него — на „ви“. Сами в Париж, те се разхождали по улиците и разглеждали витрините на луксозните магазинчета или кейовете с прашни от сушата павеа и забелязвали, без да се учудват, как минувачите им се усмихват като на щастлива двойка. Случвало се сър Стивън да я вкара в някой вход или в някой безистен, непременно малко тъмни и с миризма на изба, където я целувал и ѝ казвал, че я обича. С високите си токове О редовно се спъвала в рамката на пътната врата. В дъното се виждал двор и проснато по прозорците пране. Облегната на един балкон руса девойка ги гледала втренчено, котка се прошмугвала между краката им. Така се разхождала в Гоблен, Сен-Марсел, по улица Муфтар, около Тамил и Бастилията. Веднъж сър Стивън внезапно въвел О в някакъв жалък публичен дом, в който съдържателят най-напред поискал да ги накара да попълнят фиша, после казал, че за един час няма смисъл. Тапетите в стаята били сини, на огромни позлатени божури, прозорецът гледал към шахта, от която се носела миризма на боклукчийска кофи. Колкото и слаба да била крушката до леглото, тя все пак осветявала разсипаната оризова пудра и фуркетите върху мрамора на камината. На тавана над леглото имало голямо огледало.

Сър Стивън поканил само веднъж О на обяд с двама свои сънародници, минаващи през Париж. Вместо да я изчака в дома си, отишъл да я вземе от кея Бетюн, час преди да се е приготвила. О била изкъпана, но не и сресана, нито гримирана, нито облечена. С учудване видяла, че сър Стивън държи в ръка калъф за стикове за голф. Учудването ѝ бързо преминало — сър Стивън ѝ казал да отвори калъфа. В него имало кожени бичове — два по-скоро дебели от червена кожа, два много тънки и дълги от черна кожа, един монашески камшик с много дълги зелени кожени езици, всеки от които бил прегънат в края си във формата на бримка, друг камшик от фино въже

с възелчета, кучешки камшик, изработен от един-единствен дебел ремък, с дръжка от сплетена кожа, накрая кожени гривни, като ония в Роаси, и въжета. О подредила всичко това едно до друго на леглото. Какъвто и навик, каквато и решителност да била придобила, тя се разтреперила. Сър Стивън я прегърнал. „Кой предпочиташ, О?“, попитал той. Но тя не можела да продума и вече чувствувала как под мишниците ѝ се стича пот. „Кой предпочиташ?“, повторил той. „Добре — казал, като видял, че мълчи. — Най-напред ще ми помогнеш.“ Поискал пирони и след като намислил как да разположи като украса кръстосаните камшици и бичове, показал на О дървеното пано между огледалото и камината (вдясно от огледалото, срещу леглото ѝ), върху което смятал да ги подреди. Забил пироните. Дръжките на камшиците и бичовете завършвали с халки, които пасвали на пироните, така че всеки камшик, можел да се откача и закача с лекота. Заедно с гривните и навитите въжета О щяла да има срещу леглото си пълен комплект инструменти за мъчение. Хубав комплект бил, хармоничен като колелото и клещите в картините, на които била нарисувана света Катерина, мъченица, като чука и пироните, като трънения венец, копие и сноповете пръчки върху платната, изобразяващи страстите господни. Когато Жаклин се върнела... но сега не ставало душа за Жаклин. Трябвало да отговори на въпроса на сър Стивън, а О не можела и той сам избрал кучешкия камшик.

Завел я в ресторант „Лаперуз“, на втория етаж в малка стаичка, върху чиито тъмни стени били изрисувани в светли, леко избелели тонове някакви образи а ла Ваго, които приличали на актьори от куклен театър. Настанили О сама върху дивана, приятелите на сър Стивън седели в кресла, единият отдясно, другият отляво, а самият сър Стивън стоял срещу нея. Била виждала единия от мъжете в Роаси, но не си спомняла да я бил притежавал. Другият — висок, червенокос младеж със сиви очи, нямал и двадесет и пет години. Сър Стивън им казал с две думи защо е поканил О и какво представлява тя. Като го слушала, О отново се учудила на грубия му език. Но как другояче да определи освен като курва момиче, което се съгласявало пред трима мъже, без да се броят келнерите от ресторанта, които влизали и излизали, тъй като вечерята не била свършила, да разтвори блузата си и да покаже гърдите си с боядисани връхчета и с две виолетови следи от бич върху бялата кожа? Хранили се дълго и двамата англичани пили

много. Когато дошло време за кафето и ликьорите, сър Стивън избутал масата към отсрещната стена, вдигнал полата на О, за да видят приятелите му как е дамгосана и окована, и им я оставил. Мъжът от Роаси бързо се оправил с нея, като веднага ѝ наредил, без да става от креслото и без да я пипне с пръст, да коленичи, да обхване члена му и да го гали, докато избликне в устата ѝ. След което я накарал да му го прибере и си тръгнал. Червенокосият младеж обаче се разстроил от покорството на О, от веригите ѝ и от следите от бич по тялото ѝ, затова вместо да се нахвърли отгоре ѝ както О очаквала, я хванал за ръка, слязъл с нея по стълбите без капка внимание към ехидните усмивчици на келнерите, извикал такси и я отвел в хотелската си стая. Пуснал я чак посред нощ, след като така френетично обработил слабините и таза ѝ, че ги натъртил, толкова бил голям и твърд, и след като направо полудял от внезапно разкрилата му се свобода двойно да прониже една жена и да я накара да го целува, по начина, който видял с очите си, че може да изисква (и който никога дотогава не бил искал от никоя). Когато на другия ден в два часа О пристигнала у сър Стивън, той имал сериозен и състарен вид.

„Ерик лудо се е влюбил в теб, О — казал той. — Тази сутрин дойде да ме моли да ти върна свободата и да ми каже, че иска да се ожени. Желаел да те спаси. Сама виждаш какво правя с теб, О, щом си моя, а щом си моя, нямаш право нищо да ми отказваш, но винаги имаш право, знаеш това, да откажеш да ми принадлежиш. Казах му го. Ще дойде пак в три часа.“

О избухнала в смях.

„Не е ли малко късно? — казала тя. — И двамата сте луди. Ако Ерик не бе дошъл тази сутрин, какво щяхте да правите с мен следобед? Щяхме да се разходим и толкова, така ли? Ами да се разходим тогава. Или може би нямаше да ме извикате? В такъв случай си отивам...“

„Не — казал сър Стивън, — щях да те извикам, О, но не за да се разхождаме. Искях...“

„Кажете.“

„Ела, така ще е по-лесно.“

Той станал и отворил една врата в стената срещу камината, симетрична на тази, през която се влизало в кабинета му. О винаги досега смятала, че това е врата на дрешник. Видяла съвсем малък будоар, прясно боядисан и тапициран с тъмночервена коприна,

наполовина зает от полукръгъл подиум с две колони отстрани, също като подиума в музикалния салон в Самоа.

„Стените и таванът са облицовани с корк, нали — попитала О, — вратата с кожа, а прозорецът е двоен?“

Сър Стивън кимнал утвърдително.

„Но откога?“, попитала О.

„От завръщането ти.“

„А защо?...“

„Защо чаках до днес? Защото трябваше първо да те прекарам през чужди ръце. Сега ще те накажа за това. Никога не съм те наказвал, О.“

„Но аз съм ваша — каза О, — накажете ме. Когато Ерик дойде...“

След час, застанал пред О, гротескно разчекната между двете колони, младежът побледнял, изломотил нещо и изчезнал. О мислела, че никога няма да го види. Но го срещнала в края на септември в Роаси, където той я обладал три дни подред и я подложил на зверски изтезания.

IV. КУКУМЯВКАТА

О не проумявала как е могла да се колебае да разкаже на Жаклин за това, което Ръоне наричал истинската ѝ участ. Ан-Мари с право я уверявала, че ще излезе от дома ѝ променена, но О не си представяла до каква степен. Жаклин се върнала по-сияйна и по-свежа отвсякога и на О се сторило естествено да не се крие вече, когато се къпе или облича. Но Жаклин дотолкова не се интересувала от нищо, което не я засяга лично, че трябвало два дни след завръщането си, случайно да влезе в банята в момента, когато О излизала от водата и прекрачвала ръба на ваната, та чудноватият звук, предизвикан от съприкосновението на желязото с емайла, да привлече вниманието ѝ. Тя обърнала глава и едновременно видяла висящия между краката на О диск и изранените ивици по бедрата и гърдите ѝ. „Какво е това?“, попитала тя. „Това ми е от сър Стивън“, отговорила О. И прибавила, сякаш се разбирало от само себе си: „Ръоне ме беше дал на него и той ме беляза с вериги на свое име. Виж“. И докато се бършела с хавлията си, тя се приближила до Жаклин — дълбоко поразена, Жаклин се била отпуснала върху лакираната табуретка — и застанала достатъчно близко, за да ѝ позволи да хване диска и прочете надписа. След това смъкнала хавлията, обърнала се, посочила с ръка буквите С и Х, издълбани в седалищните ѝ части, и казала: „Постави ми и своя знак. А другото е от ударите с бич. Обикновено ме бие сам, но понякога ме дава на черната си слугиня“. Жаклин, онемяла, се взирала в О. О избухнала в смях, след това понечила да я целуне. Жаклин, ужасена, я отблъснала и избягала в спалнята. О спокойно се доизсушила, парфюмирала се, изчеткала косите си. Сложила си колана, чорапите, чехлите и когато на свой ред влязла в спалнята, срещнала ѝ огледалото погледа на Жаклин, която се решела, без да съзнава какво прави. „Стегни ми колана — казала О. — И няма какво да се правиш на учудена. Ръоне е влюбен в теб, не ти ли го е казал?“ „Нищо не разбирам“, отвърнала Жаклин. И веднага признала кое най-много я

учудва: „Ти сякаш се гордееш с тези неща, не те разбирам“. „Когато Ръоне те отведе в Роаси, ще разбереш. Спа ли вече с него?“ Кръвта нахлула в лицето на Жаклин, която поклатила отрицателно глава толкова неубедително, че О отново се разсмяла. „Лъжеш, миличка, ама че си глупава. Твое право е да спиш с него. И това не е причина да ме отблъскваш. Дай да те погаля и ще ти разкажа за Роаси.“ Дали защото се бояла от яростна сцена на ревност от страна на О и отстъпила от облекчение или пък от любопитство — за да чуе обясненията на О, или просто защото харесвала търпението, бавния ритъм, страстта, с която О я милвала, но Жаклин отстъпила. „Разказвай“, казала тя след това на О. „Добре — отвърнала О. — Но първо ще ме целунеш по зърната на гърдите. Време е да свикваш, ако искаш да вършиш някаква работа на Ръоне.“ Жаклин се подчинила, при това така добре, че О застенала. „Разказвай“, помолила отново тя.

Разказът на О бил точен и ясен, а и самата тя представлявала материално доказателство за достоверността му. Въпреки това, той се сторил на Жаклин налудничав. „През септември ли отиваш пак там?“, попитала тя. „Като се върнем от юг — казала О. — Ще заведа и теб или Ръоне ще те заведе.“ „Бих искала да видя, наистина. Но само да видя“, казала Жаклин. „Сигурно и така може“, отвърнала О, която била уверена в противното, но си мислела, че ако успее да убеди Жаклин да прекрачи прага на Роаси, сър Стивън ще ѝ благодари, а след това ще има достатъчно слуги, вериги и камшици, за да стане Жаклин потстъпчива. Вече знаела, че във вилата, наета от сър Стивън край Кан, където щяла да прекара месец август с него, Ръоне и Жаклин, както и със сестричката на Жаклин, която приятелката ѝ я помолила да вземе не защото държала на това, а по настояване на майка си — знаела, че стаята в тази вила, където щяла да се настани и в която Жаклин не можела да откаже поне да си почива с нея следобед, когато Ръоне го няма, е отделена от стаята на сър Стивън с преграда, която само изглежда масивна, а всъщност не е и чиято лъжлива украса във вид на решетка позволява, ако се вдигне една щора, да се вижда и чува така добре, сякаш си до леглото. Жаклин щяла да е изложена на погледа на сър Стивън, докато О я милва, и щяла да научи това твърде късно, за да го предотврати. О с наслада си мислела как ще предаде Жаклин, защото се чувствувала обидена от това, че Жаклин проявява презрение към участта ѝ на жигосана и бичувана робиня, с което О се гордеела.

О никога не била ходила в Южна Франция. Синьото, изцъклено небе, едва полюшващото се море, неподвижните борове под високото слънце, всичко наоколо ѝ се сторило безжизнено и враждебно. „Това не са истински дървета“, тъжно казвала тя сред ухаещите гори, пълни с хвойна, в които дори камъните и лишеите излъчвали топлина. „Морето не мирише на море“, казвала още. Упреквала го, че изхвърля само грозни и шугави, жълтеникави като фъшкии водорасли, че е прекалено синьо, че мие брега все на едно място. Но морето било далеч от градината на някогашната ферма, сега преустроена във вила. Отляво и отдясно високи зидове я отделяли от съседите. Крилото на прислугата гледало към фасадата в двора, през който се влизало, а обърнатата към градината фасада, където на първия етаж се намирала стаята с тераса на О, имала източно изложение. Върховете на черни лаврови дървета докосвали турските керемиди, които служели за парапет на терасата; тръстиков сенник я предпазвал от южното слънце, червените керамични плочки били същите като в стаята. Като се изключи преградата между стаята на О и тази на сър Стивън — а тя заемала дъното на голяма сводеста ниша, отделена от стаята с нещо като стълбищно перило с колонки от струговане дърво — останалите стени били просто варосани. Дебел килим от бял памук покривал плочките, завесите били от двуцветно жълто и бяло платно. Имало две кресла, облечени в същата материя, и сини камбоджански тройно прегънати дюшеци. Останалата мебелировка се свеждала до прекрасен тумбест скрин от орех, стил „Режанс“, и много дълга и тясна селска маса от светло дърво, излъскана като огледало. О подреждала роклите си в дрешник. Скринът ѝ служел за тоалетка. Малката Натали се настанила съвсем близо до стаята ѝ и сутрин, когато О правела слънчеви бани на терасата, идвала и се излягала до нея. Натали била много бяло, закръглено и все пак изящно момиченце, с дръпнати като на сестра си, но черни и блестящи очи, които ѝ придавали вид на китайка. Черните ѝ коси били подрязани в равен гъст бретон над веждите и също така равно на тила. Имала твърди потръпващи гърдички и детски, едва оформен ханш. Тя също видяла О случайно, когато веднъж влетяла на терасата, където мислела, че ще намери сестра си, а открила О, легнала по корем върху един от камбоджанските дюшеци. Обаче това, което отблъснало Жаклин, разтърсило Натали и я изпълнило с желание и завист. Тя разпитала сестра си. Отговорите на Жаклин, с които тя

смятала да я отврати, разказвайки ѝ това, което О ѝ била разказала, не променили реакцията на Натали, напротив. Тя се влюбила в О. Крила тайната си повече от седмица, след което една неделя привечер се изхитрила да остане насаме с О.

През този ден било по-хладно от обикновено. Ръоне плувал почти цялата сутрин и сега спял на дивана в една хладна стая на партера. Засегната от предпочитанието му към съня, Жаклин отишла при О в нишата. Била още по-загоряла от морето и слънцето — косите, веждите, миглите, руното под корема ѝ, мишниците ѝ изглеждали поръсени със сребро, и понеже не била гримирана, устата ѝ имала същия розов цвят като розовата плът в шуплата на слабините ѝ. За да може сър Стивън да я види в подробности — О си казвала, че на мястото на Жаклин би предусетила, отгатнала, доловила невидимото му присъствие — О се погрижила на няколко пъти да ѝ вдигне краката и да ги държи разтворени срещу запалената нощна лампа. Щорите били спуснати, в стаята царяла почти пълна тъмнина въпреки процеждащата се през процеците светлина. Повече от час Жаклин стенела под ласките на О. Накрая, с щръкнали гърди, с вдигнати нагоре ръце, вкопчени с все сили в дървените пречки на италианското легло, тя захванала да вика, когато О разтворила поръбените с бледи косми фини и гъвкави устни и бавно ухапала гребенчето, около което те се съединявали. О усещала под езика си горещата и напрегната Жаклин и я принудила дълго да вика, преди внезапно да се отпусне (сякаш някаква пружина се скъсала), влажна от удоволствие. След това я изпратила в стаята ѝ, където Жаклин заспала. Била вече будна и готова в пет часа, когато Ръоне дошъл да я вземе, за да се разхождат с платноходката заедно с Натали, както вече били свикнали, тъй като привечер духал лек бриз. „Къде е Натали?“, попитал Ръоне. Нямаło я в стаята ѝ, нито в къщата. Потърсили я в градината, Ръоне стигнал чак до горичката от корков дъб отвъд градината, но никой не се обадил. „Може би е вече в заливчето или на корабчето“, казал Ръоне. Тръгнали без повече да я викат. Тогава именно О, легнала върху дюшека си на терасата, забелязала през керемидите на парапета, че Натали тича към къщата. Станала, метнала пенъора си — била гола, толкова горещо било още — и тъкмо завързала колана му, когато Натали влетяла като фурия и се хвърлила към нея. „Тя тръгна, тръгна най-последно — викала Натали. — Чух я, О, чух ви и двете, подслушвах. Ти я целуваш, галиш

я. Защо не галиш и мен, защо не ме целуваш? Защото съм черна и грозна ли? Тя не те обича, О, а аз те обичам.“ И избухнала, в сълзи. „Ето ти сега“, казала си О. Тя сложила момиченцето да седне в едно кресло, взела голяма кърпа от скрина (кърпата била на сър Стивън) и когато риданията на Натали позагълхнали, ѝ избърсала лицето. Натали я помолила да ѝ прости, като ѝ целувала ръцете.

„Дори ако не искаш да ме целуваш, О, нека да стоя при теб. Нека да съм с теб през цялото време. Ако имаше куче, нямаше да го гониш, нали? Ако не искаш да ме целуваш, а ти е приятно да ме биеш, можеш да ме биеш, само не ме гони“.

„Тихо, Натали — едва чуто прошепнала О. — Не знаеш какво приказваш.“

Малката се свлякла в краката на О, прегърнала колената ѝ и също едва чуто отвърнала: „О да, знам, много добре знам. Оная сутрин те видях на терасата. Видях инициалите и големите сини следи. И Жаклин ми каза...“.

„Каза ти какво?“

„Къде си била, О, и какво са ти правила.“

„Разказала ти е за Роаси?“

„Каза ми също, че си била, че си...“

„Че съм?“

„Че носиш железни халки.“

„Да — казала О, — и още какво?“

„И още, че сър Стивън всеки ден те бие с камшик.“

„Да — пак казала О, — и сега го чакам всеки момент. Върви си, Натали.“

Без да мръдне, Натали вдигнала глава към О и О срещнала пълния ѝ с обожание поглед.

„Научи ме, О, моля ти се — подхванала тя. — Искам да съм като теб. Ще направя всичко, което ми кажеш. Обещай ми да ме вземеш, когато се върнеш там, където ми каза Жаклин.“

„Много си малка още, Натали“, казала О.

„Не, не съм малка, навършила съм петнайсет години — извикала гневно Натали, — не съм много малка, попитай сър Стивън“, повторила тя, тъй като той точно влизал.

Натали получила разрешение да прави компания на О и обещание, че ще отиде в Роаси. Но сър Стивън забранил на О да я

обучава и в най-безобидната милувка, да я целува дори само по устата и да ѝ позволява да я целува. Имал намерение да я изпрати в Роаси недокосната от ничии ръце и устни. За сметка на това наредил на Натали, след като такава било желанието ѝ, да не се отделя нито за миг от О, да я гледа как гали Жаклин, как го гали и му се отдава на него, сър Стивън, как той я шиба с камшик или как старата Нора я налага със сноп пръчки. Целувките, с които О покривала сестра ѝ, устата на О върху устата на сестра ѝ, карали Натали да трепери от ревност и омраза. Когато обаче седяла сгушена на килима в нишата до леглото на О като малката Динарзада до леглото на Шехеразада и гледала как вързаната за дървения парапет О се извива под бича, как коленичилата О смирено приема в устата си дебелия изправен член на сър Стивън, как проснатата О разтваря с две ръце кълбата си, за да му освободи пътя към недрата си, тя не изпитвала други чувства, освен възхита, нетърпение и желание.

Може би О прекалено разчитала и на безразличието, и на чувствеността на Жаклин, може би в наивността си Жаклин сметнала, че е опасно за отношенията ѝ с Ръоне да бъде толкова всеотдайна към О, във всеки случай тя внезапно се отдръпнала. По същото време тя сякаш започнала да отблъсква същия този Ръоне, с когото прекарвала почти всичките си дни и нощи. Не се държала с него като влюбена, ни най-малко. Гледала го студено, а когато му се усмихвала, очите ѝ оставали сериозни. Ако и към него проявявала същата всеотдайност, както към О, което било напълно вероятно, то тази всеотдайност, мислела си О, явно не я обвързвала особено. Докато Ръоне очевидно обезумявал от желание по нея, съсипан от една непозната му дотогава любов, една неспокойна, недостатъчно споделена, несигурна в себе си любов. Живеел, спял в една къща със сър Стивън, в една къща с О, обядвал, вечерял, излизал и се разхождал със сър Стивън, с О, говорел им, но не ги виждал, не ги чувал. Виждал, чувал, говорел през тях, отвъд тях и непрестанно се опитвал да постигне с безмълвно и изтощително усилие като усилието, което правим в съня си да хванем потеглилия трамвай или да се задържим за парапета на срутващ се мост, опитвал се да постигне смисъла на Жаклин, истината за Жаклин, която сигурно съществувала някъде под побронзовялата кожа, както под порцелановата обвивка механизъмът, който кара куклите да плачат. „Ето — казвала си О, — ето че дойде денят, от който толкова се боях,

денят, в който ще бъда за Ръоне само една сянка от миналото. И дори не съм тъжна, само ми е мъчно за него, мога всеки ден да го виждам, без да ми е обидно, че вече не ме желае, без горчивина, без съжаление. А само преди няколко седмици тичах да го моля да ми каже, че ме обича. Такава ли била любовта ми? Толкова ли съм лекомислена, така лесно ли се утешавам? Какво ти утешение — аз съм щастлива. Нима е било достатъчно да ме даде на сър Стивън, за да се откъсна от него, за да се родя в новите ръце за нова любов?“ Но пък какво представлявал Ръоне в сравнение със сър Стивън? Хартиен канап, сламен пристан, коркова котва, ето какви били всъщност възетата, с които я привързвал и от които толкова бързо се отказвал. А какъв покой, каква наслада носели тежката желязна халка, пробила плътта, неизличимият знак, ръката на господаря, която те полага върху каменно ложе, любовта на господаря, която умее безжалостно да обсеби обекта си. И О си казвала, че в края на краищата тя обичала Ръоне само за да се научи на любов, та по-добре да се отдадена сър Стивън, поробена и задоволена. Все пак, като гледала как Ръоне, който се държал така свободно с нея — и тя го обичала за това негово свободомислие — се движи като спънат, сякаш краката му са се заплели в тръстиките на блато, което изглежда спокойно, а всъщност крие мощни дълбоководни течения, О се изпълвала с омраза към Жаклин. Дали Ръоне се досетил за тези чувства, дали О непредпазливо се издала? Във всеки случай тя допуснала грешка. Един следобед двете заедно отишли в Кан на фризьор, след това си поръчали сладолед на терасата на „Резерв“. Жаклин носела черен корсарски панталон и черна ленена блуза и засенчвала всичко около себе си, дори блясъка на децата, толкова била гладка, златиста, твърда и светла на силното слънце, толкова нахална, толкова отчуждена. Казала на О, че има среща с режисьора, с когото работела в Париж и с когото щяла да прави външни снимки, вероятно в планината до Сен-Пол-дьо-Ваис. Младежът бил там, строен и решителен. Нямало нужда да говори. От само себе си се разбирало, че е влюбен в Жаклин. Достатъчно било да се види как я гледа. И в това нямало нищо чудно. Чудното била Жаклин. Полуизлегната в голям люлеещ се стол, Жаклин го слушала как говори за насрочване на дати, за определяне на срещи, за това колко е трудно да се намерят пари, за да се довърши филмът. Обръщал се към Жаклин на „ти“, а тя отговаряла с кимане на глава и очите ѝ били полупритворени. О седяла

срещу нея, младежът между двете. Не било трудно да забележи, че под сведените си и неподвижни клепачи Жаклин дебнела желанието на младежа, както правела винаги, когато смятала, че никой не забелязва. Най-странното обаче било, че се вълнувала, ръцете ѝ били отпуснати до тялото, по сериозното ѝ лице не се появявала и сянка от усмивка. О никога не я била виждала в такова състояние пред Ръоне. Мимолетна усмивка преминала по устните ѝ, когато О се навела да постави на масата чашата си с ледена вода, погледите им се срещнали и О разбрала — Жаклин съзнава, че е разкрита. Това не смутило Жаклин, но О се изчервила. „Горещо ли ти е? — попитала Жаклин. — След пет минути тръгваме. Впрочем руменината ти отива.“ След това отново се усмихнала, но този път на събеседника си и с такава нежност, че изглеждало невъзможно той да не скочи да я нацелува. Само че не. Бил твърде млад, за да си даде сметка колко безсрамие се съдържа в бездействието и мълчанието. Оставил Жаклин да се изправи, да му подаде ръка, да му каже довиждане. Тя щяла да му се обади. Казал довиждане и на сянката, каквато представлявала за него О, и изправен на тротоара, дълго гледал как черният буик се отдалечава по булеварда между обгорените от слънцето къщи и твърде синьото море. Палмите изглеждали като изрязани от алуминий, минувачите — като манекени от зле разтопен восък, задвижвани от нелеп механизъм. „Толкова ли ти харесва?“, попитала О, когато колата излязла от града и поела по панорамния път. „Това засяга ли те?“, отвърнала Жаклин. „Засяга Ръоне“, казала О. „Това, което засяга Ръоне и сър Стивън, пък и ако добре съм разбрала, още няколко души — подхванала Жаклин, — е, че не си седнала, както трябва. Ще си измачкаш роклята.“ О не помръднала. „А и ако не се лъжа — продължила Жаклин, — беше ти забранено да кръстосваш крака?“ Но О не я слушала. Какво я интересували заплахите на Жаклин? Ако Жаклин смятала да издаде О заради това дребно прегрешение, нима си въобразявала, че ще попречи на О да я издаде от своя страна на Ръоне? О нямала нищо против да го направи. Но Ръоне нямало да понесе новината, че Жаклин го мами, нито че желае да разполага със себе си извън него. Как да убеди Жаклин, че ако си замълчи, то ще е, за да не се изложи Ръоне, за да не го види с побеляло лице заради друга освен заради нея самата, за да не го види да проявява слабостта да не я накаже за провинението? Че ще е в още по-голяма степен от страх да не би гневът на Ръоне да се обърне

срещу нея, издайницата, приносителката на лоши вести. Как да каже на Жаклин, че ще мълчи, без да изглежда, че сключва с нея сделка? Защото Жаклин си въобразявала, че О изпитва ужасен страх, вледеняващ страх от това, което ще трябва да изтърпи, ако Жаклин проговори.

Двете не разменили нито дума, докато не слезли от колата в двора на старата къща. Без да поглежда О, Жаклин откъснала едно бяло мушкато, пораснало покрай фасадата. О я следвала отблизо и усетила фината и силна миризма на смачканото между пръстите ѝ листо. Дали смятала да заличи така мириса на собствената си пот, която образувала, тъмно лепкаво петно върху черния лен под мишниците ѝ? Ръоне бил сам в голямата варосана стая с червен плочник. „Закъсняхте“, казал той, когато те влезли. „Сър Стивън те чака в другата стая — прибавил, обръщайки се къде О. — Трябваш му и не е много доволен.“ Жаклин избухнала в смях, О я погледнала и се изчервила. „Сега ли намерихте“, казал Ръоне, заблуден от смеха на Жаклин и смущението на О. „Не става дума за това — казала Жаклин. — Просто ти не знаеш, че хубавата ви послушничка не е толкова послушна, когато ви няма. Погледни колко ѝ е смачкана роклята.“ О стояла права сред стаята срещу Ръоне. Той ѝ казал да се обърне, тя не могла да помръдне. „Освен това седи с кръстосани крака, но това, разбира се, не можете да го видите. Както и това, че се закача с момчетата.“ „Не е вярно — извикала О, — ти правиш това“ — и се нахвърлила върху Жаклин. Ръоне я задържал в момента, когато щяла да удари Жаклин, и тя се замятала в ръцете му заради удоволствието да се чувства слаба, да зависи от милостта му, а когато вдигнала глава, забелязала сър Стивън да я гледа от вратата. Жаклин се била отдръпнала към дивана, дребното ѝ лице било променено от страх и яд и О усещала, че Ръоне, макар да я държал неподвижна, мислел само за Жаклин. Отпуснала се в ръцете му и отчаяна от това, че са я уловили в грешка пред очите на сър Стивън, тихо повторила: „Не е вярно, кълна ви се, че не е вярно“. Без да каже дума и без да погледне Жаклин, сър Стивън направил знак на Ръоне да пусне О, на О — да излезе от стаята. От другата страна на вратата, притисната до стената, сграбчена за слабините и гърдите, с разтворена от езика на сър Стивън уста, О простенала от щастие и облекчение. Зърната на гърдите ѝ се вкоравили под ръката му. С другата си ръка така грубо ровел в слабините ѝ, че ѝ

се сторило, че ще припадне. Щяла ли някога да се осмели да му каже, че никое удоволствие, никоя радост, никое фантазиране дори не се приближавало до щастието, което изпитвала от свободата, с която той си служел с нея, от мисълта, че не трябва да я щади и че той знае това, че може без ограничения да извлича от тялото ѝ собственото си удоволствие. Сигурността, когато я докосвал, за да я погали или набие, когато ѝ нареждал да направи нещо само защото така му се искало, сигурността, че държи единствено на собственото си желание, дотолкова удовлетворявала О, че всеки път, когато получавала доказателства за това, и често само като мислела за това, се усещала обхваната от раменете до коленете от огнен похлупак, от нагорещена броня. Докато стояла права до стената, със затворени очи, докато шепнела „обичам ви“, когато успявала да си поеме дъх, потопените в изгарящия я огън ръце на сър Стивън, макар и хладни, я разпалвали още повече. Той нежно я пуснал, смъкнал полата над влажните ѝ бедра, прибрал болерото над настръхналите ѝ гърди. „Ела, О — казал той, — трябваш ми.“ Тогава О отворила очи и внезапно забелязала, че не са сами. Голямата гола и варосана стая, същата като стаята, през която се влизало, имала и друга врата към градината. На терасата пред градината седял на сламен стол с цигара в уста някакъв гигант с обръснат череп, с огромен корем, опънал разтворената му риза и платнения му панталон, и гледал О. Мъжът станал и се приближил до сър Стивън, който побутнал О пред себе си. О видяла тогава, че той носи диска от Роаси, закачен на верижка за джобен часовник. Сър Стивън възпитано го представил на О, като казал: „Коменданта“, без да прибави някакво име, и за пръв път, откакто си имала работа с посветени от Роаси (като се изключи сър Стивън), тя с изненада усетила да ѝ целуват ръка. Тримата влезли в стаята, като оставили стъклената врата отворена. Сър Стивън се приближил до камината в ъгъла и позвънил. О видяла на китайската масичка до дивана бутилка уиски, сифон и чаши. Значи не звънял, за да поиска напитки. В същото време забелязала на земята до камината голяма бяла картонена кутия. Мъжът от Роаси се разположил в сламен стол, сър Стивън приседнал в края на кръглата маса. О, на която посочили дивана, послушно вдигнала полата си и усетила по бедрата си лекото дращение на провансалското одеяло. Влязла Нора. Сър Стивън ѝ наредил да съблече О и да отнесе дрехите ѝ, О се оставила да свалят болерото, роклята ѝ,

колана с банели, който пристягал талията, сандалите ѝ. Щом я съблякла, Нора си тръгнала, а О си припомнила правилата от Роаси. Сигурна, че сър Стивън изисква от нея съвършено послушание, тя застанала в средата на стаята права, с наведени очи, така че не видяла, а по-скоро почувствувала как Натали се промъква през отворената врата, облечена в черно като сестра си, боса и мълчалива. Сър Стивън очевидно бил обяснил коя е Натали, защото само я назвал пред посетителя, който не задал никакъв въпрос, и я помолил да напълни чашите. Щом им приготвила по чаша уиски с минерална вода и лед (в тишината звъntenето на кубчетата лед по стъклото предизвиквало пронизителен шум), Коменданта се надигнал с чаша в ръка от сламения стол, в който седял, докато събличали О, и се приближил до нея. О мислела, че със свободната си ръка ще я хване за гърдата или за слабините. Но той не я докоснал, а се задоволил да я огледа от много близо — от полуотворената ѝ уста до раздалечените колене. Обиколил я, внимателно изследвал гърдите, бедрата, таза ѝ и това безсловесно внимание, близкото присъствие на това гигантско тяло толкова притеснили О, че вече не знаела дали има желание да избяга, или, напротив, да бъде хвърлена на леглото и размазана под тежестта му. Била толкова разтревожена, че загубила самообладание и вдигнала очи за помощ към сър Стивън. Той разбрал, усмихнал се, приближил се до нея и събрал двете ѝ ръце зад гърба в една от своите. Тя се облегла на него със затворени очи и чула като насън или поне като в полумрака на дрямката — така като дете, съвземайки се след една упойка, била чула сестрите, убедени, че спи, да говорят за нея, за косите ѝ, за бледността ѝ, за плоския ѝ корем с едва набол мъх — чула чужденецът да поздравява сър Стивън за прелестните ѝ възтежки гърди, за тънката талия, за веригите — по-дебели, по-дълги и по-видими от обикновено. Заедно с това разбрала, че сър Стивън е обещал да я заеме следващата седмица, след като му благодарели за това. В този момент сър Стивън я прихванал през тила, тихо ѝ казал да се събуди и да се качи да го чака в стаята си с Натали.

Имало ли смисъл да се притеснява толкова, след като Натали, опиянена от радост при мисълта, че ще види О разтворена от някой друг, а не от сър Стивън, танцувала около нея някакъв индиански танц и викала: „Мислиш ли, че ще ти влезе и в устата, О? Видя ли как ти гледаше устата? Ах, колко си щастлива, че те искат. Той сигурно ще те

нашиба с камшика — три пъти разгледа следите по тялото ти. Поне в това време няма да мислиш за Жаклин“. „Но аз не мисля все за Жаклин, глупаче“, каза О. „Не! Не съм глупаче, знам, че ти липсва.“ Било вярно, но не съвсем. Това, което липсвало на О, не била точно Жаклин, а ползването на девиче тяло, с което да прави, каквото пожелае. Ако Натали не ѝ била забранена, щяла да вземе Натали и единствената причина, поради която не нарушавала забраната, била увереността, че тъй или инак ще ѝ дадат Натали след няколко седмици в Роаси и че преди това Натали ще им бъде предадена пред нея, чрез нея и благодарение на нея. Изгаряла от нетърпение да унищожи стената от въздух, от пространство, от пустота, която я отделяла от Натали, и в същото време се наслаждавала на принудителното очакване. Каза О това на Натали, но тя поклатила глава и не повярвала. „Ако Жаклин беше тук и се съгласеше — каза О, — ти щеше да я галиш.“ „Разбира се“, разсмяла се О. „Виждаш ли...“, казало девойчето. Как да ѝ обясни и струвало ли си, че О не била толкова влюбена в Жаклин, нито в Натали, нито в която и да е девойка, а само в девойките като такива, както човек може да е влюбен в образа си, само че за О другите били винаги по-възбуждащи и по-красиви от самата нея. Удоволствието, което изпитвала, когато девойката се задъхва под милувките ѝ, а очите ѝ се затварят, когато зърната на гърдите ѝ се втвърдяват под устните и зъбите ѝ, когато влиза в нея, вкарвайки ръката си в слабините и между кълбата ѝ и я усеща как се стяга около пръстите ѝ, и я чува как стене, това удоволствие я опиянявало. То било така остро, защото представлявало сигурно доказателство, че на свой ред доставя същото удоволствие, когато се стяга около този, който я държи, когато стене. С тази разлика, че не можела да си представи да се отдаде на девойка, а само на мъж. Освен това ѝ се струвало, че момичетата, които гали, по право принадлежат на мъжа, комуто самата тя принадлежи, и че тя е само посредник. Ако сър Стивън бил влязъл през някой от предишните дни, когато милвала Жаклин по време на обедната почивка, тя щяла да разтвори с две ръце — насила, без никакво угризение, а напротив, с истинско удоволствие — бедрата на Жаклин за него, стига той да пожелае да я притежава, а не само да я гледа през прозрачната преграда, както правел. Можели да я пратят на лов, тя била дресирана ловна птица, която щяла да сграбчи и донесе дивеча. И точно... Тук, докато си припомняла с разтуптяно сърце

деликатните и тъй розови устни на Жаклин под русата вълна на корема ѝ, още по-розовия и деликатен пръстен между кълбата ѝ, който се осмелила да насили само три пъти, тя чула сър Стивън да се движи в стаята си. Знаела, че можел да я види, докато тя не го виждала, и за сетен път се почувствувала щастлива, че непрекъснато е изложена на показ, че е запряна в затвора на погледите му. Малката Натали седяла върху белия килим сред стаята като муха в мляко, а О, права пред тумбестия скрин-тоалетка, над който се отразявала наполовина в едно старо огледало, леко позеленяло и потрепващо като блато, приличала на гравюра от края на миналия век, едно от ония произведения, които показват как голи жени се разхождат в полутъмни апартаменти в разгара на лятото. Когато сър Стивън отворил вратата, тя се обърнала така рязко, че веригите между краката ѝ се ударили в една от бронзовите дръжки на скрина и иззвънтели. „Натали — казал сър Стивън, — иди потърси бялата кутия, която остана долу, във втората стая.“ Натали донесла кутията, поставила я на леглото, отворила я и извадила един по един съдържащите се вътре предмети. Отвивала копринените им опаковки и ги подавала на сър Стивън. Били маски. По-точно хем шапки, хем маски, направени така, че да покриват цялата глава. Освен за очите, имали отвори за устните и брадичката, Сокол, ястреб, кукумявка, лисица, лъв, бик — били само животински маски, пригодени за човек, но изработени от кожата и перата на истинското животно, като орбитата на окоето била засенчена от мигли, ако животното имало мигли (като лъва), а козината или перушината се спускали до раменете на този, който носел маската. Достатъчно било да се стегне един доста широк ремък, скрит под това подобие на похлупак отзад на тила, за да прилепне маската над горната устна (имало отворстия за всяка ноздра) и върху бузите. Застанала пред голямото огледало, в което се виждала цялата, О изпробвала всички маски. Най-страшната, тази, която хем изцяло я променяла, хем ѝ изглеждала най-естествена, била на кукумявката (имало две такива), сигурно защото кремавият цвят на перата се сливал с цвета на загара ѝ. Покривалото от пера скривало почти напълно раменете и стигало до средата на гърба ѝ, а отпред до основата на гърдите. Сър Стивън я накарал да си изтрие червилото, а след като свалила маската, ѝ казал: „Ще бъдеш значи кукумявка за Коменданта. Само че, извинявай, О, но ще трябва да те водят на каишка. Натали, иди потърси в първото

чекмедже на бюрото ми, ще намериш верига и клещи“. Натали донесла веригата и клещите, с които сър Стивън разтворил последната брънка и я вкарал във втората халка, която О носела под корема си, след което я затворил. Веригата приличала на кучешка — и била точно такава — около метър и половина дълга и завършвала с нещо като гривна. След като О отново поставила маската си, сър Стивън казал на Натали да хване гривната и да повърви из стаята пред О. Натали три пъти обиколила помещението, като дърпала за слабините голата и маскирана О. „Е, да — казал сър Стивън, — Коменданта беше прав, трябва цялата да се обезкосмиш. Утре. Засега не сваляй веригата.“

Същата вечер за пръв път заедно с Жаклин и Натали, Ръоне и сър Стивън, О вечеряла гола, с веригата, прекарана между краката ѝ, изтеглена покрай седалището и увита около кръста ѝ. Нора, която сър Стивън бил извикал два часа по-рано, сервирала сама и О избягвала погледа ѝ.

Когато на другия ден О отишла да се обезкосми в Института по козметика, младата козметична се разстроила не толкова от веригата и знака върху полукълбата, колкото от пресните следи от бич. Макар О да ѝ обяснявала, че този вид обезкосмяване, при което втвърденият восък рязко се отлепва заедно с космите, причинява не по-малка болка от удара с бич, макар да повтаряла и дори да се опитвала да обясни ако не каква е съдбата ѝ, то поне, че я прави щастлива, скандализираната и ужасена девойка никак не можела да се успокоя. Единственият ефект от уверенията на О бил, че вместо да изпитва към нея жал като в първия момент, тя започнала да я гледа с отвращение. Колкото и любезно да благодарил след края на операцията, когато напускала кабината, в която се била разкрачила като за любов, колкото и голяма сума да оставила, О усещала, че я гонят, а не че си отива. Но какво значение имало това? За самата нея било ясно, че съществува шокиращ контраст между вълната под корема ѝ и перата на маската, ясно ѝ било също, че видът на египетска статуя, който ѝ придавала маската и който се подчертавал от широките ѝ рамене, тесния ханш и дългите крака, изисквал плътта ѝ да е напълно гладка. Само в образите на езическите богини цепката под корема, от която се подавало гребенчето на фините вътрешни устни, се намирала на такова високо и видимо място. И никой не бил виждал тези устни пробити от халки. О си спомнила за закръглената рижа девойка у Ан-Мари, която казвала, че господарят ѝ

използувал халката под корема ѝ само за да я завързва за крака на леглото си, и също, че искал да е обезкосмена, защото само така била напълно гола. О се бояла да не би да не се хареса на сър Стивън, който толкова обичал да я тегли към себе си за руното, но напразно: сър Стивън я намерил по-вълнуваща отпреди и когато сложила маската си — устните на лицето и слабините ѝ не била начервени, и силно бледнеели — той я погалил почти плахо, както се гали животно, което искаме да опитомим. Нищо не казал за мястото, където смятал да я заведе, нито за часа, в който щели да тръгнат, нито кои ще бъдат гостите на Коменданта. Но през останалата част на следобед спал при нея, а вечерта наредил да донесат за двамата вечеря в стаята ѝ. Тръгнали с буика един час преди полунощ. О носела широк кафяв ямурлук и дървени обувки. Натали, с черен панталон и черен пуловер, я държала за веригата, чиято халка била закачена за гривната, прекарана през дясната ѝ ръка. Сър Стивън шофирал. Почти пълната луна се издигала високо и осветявала на големи снежни кръгове пътя, дърветата и къщите в селата, през които минавали, а всичко, което не осветявала, било черно като мастило. Пред праговете на къщите все още стояли групи хора, които любопитно се раздвижвали при вида на тази затворена кола (сър Стивън не бил свалил гюрука). Лаели кучета. На осветените места маслиновите дървета приличали на сребърни облаци, плуващи на два метра от земята, а кипарисите — на черни птичи пера. Нищо не било истинско в този край, който през нощта изглеждал съвсем като измислен, освен мириса на градински чай и лавандула. Пътят се изкачвал все по-нагоре, но земята продължавала да е затисната от знойния въздух. О смъкнала пелерината. Няколко вече кой да я види. Десет минути по-късно, след като преминали покрай зелена дъбова гора високо над брега, сър Стивън намалил скоростта до един дълъг зид, чиято порта се отворила пред колата. Паркирал в предния двор, в това време пред него затворили портата, после слязъл, казал на Натали и О да слязат, като О по негово нареждане оставила в колата пелерината и обувките си. Бутнал една врата, която водела към манастир, заобиколен от три страни с колонади в стил „Ренесанс“, като четвъртата страна завършвала с покрита с плочки тераса, продължена от плочника на двора. На терасата и в двора танцували десетина двойки, няколко жени с дълбоки деколтета и мъже с къси прави сетрета седели около масички, осветени със свещи, грамофонът бил

под лявата колонада, а под дясната имало бюфет. Но луната хвърляла толкова светлина, колкото и свещите и когато попаднала върху О, водена на верига от малката черна сянка Натали, тези, които я забелязали, престанали да танцуват, а седналите мъже се изправили. Момчето до грамофона усетило, че става нещо, обърнало се и потресено спряло плочата. О стояла, без да мърда, на две крачки зад нея неподвижният сър Стивън също чакал. Коменданта отстранил тези, които се били струпали около О и протягали факли, за да я видят по-добре. „Коя е тя — казвали те, — чия е?“ „Ваша, ако желаете“, отговорил той и отвел Натали и О към един ъгъл на терасата, където до малък зид била облежната каменна пейка, покрита с камбоджански дюшек. Когато О седнала, облежната на стената, а Натали се настанила на земята вляво от краката ѝ все още с веригата в ръка, той се върнал обратно. О потърсила с поглед сър Стивън и отначало не го видяла. След това го открила, излегнат на един шезлонг в другия ъгъл на терасата. Можел да я вижда и тя се успокоила. Музиката зазвучала отново, двойките отново затанцували. Една или две от тях се приближили до нея отначало сякаш случайно, продължавайки да танцуват, след това едната съвсем открито, като при това жената водела мъжа. О ги фиксирала с оградените си от черни кръгове очи под перата, широко отворени като очите на нощната птица, която представлявала, и илюзията била така пълна, че никой не се сетил за най-естественото — да я разпита, сякаш тя била истинска кукумявка, глуха за човешкия език — и няма. От полунощ до зори, когато към пет часа небето на изток започнало да белее, а луната да клони на запад и да избледнява, до нея се приближавали много пъти, дори я докосвали, много пъти образували около нея кръг, много пъти ѝ разтваряли колената и повдигали веригата, носели разклонени свещници от провансалски порцелан — и тя, усещала как пламъкът на свещите затопля вътрешността на бедрата ѝ, за да видят как е прикачена веригата; един пиян американец дори я сграбчил, но когато разбрал, че държи в шепа и плътта, и желязото, което я пронизва, изведнъж изтрезнял и тя видяла на лицето му ужас и презрение, изписани както по лицето на девойката, която я била обезкосмила. Американецът си тръгнал. Имало още и едно много младо момиче с голи рамене и герданче от перли на врата, с бяла рокля като за първи девически бал, с две чайни рози на талията и малки позлатени сандали на краката,

което едно момче накарало да седне до самата О, от дясната ѝ страна; след това ѝ хванал ръката, принудил я да гали гърдите на О, която потръпнала под леката хладна длан, и да докосне слабините на О и халката, и дупката, през която била прекарана халката. Малката мълчаливо се подчинявала и когато момчето ѝ казало, че и на нея ще направи същото, даже не трепнала. Но дори разполагайки така с О, използвайки я като модел, като обект на демонстрация, никой не ѝ отправил нито дума през цялото време. От камък ли била, или от восък, или била същество от друг свят, дали смятали, че е излишно да ѝ говорят, или пък не смеели? Чак когато съвсем се разсъмнало и танцьорите се разотишли, сър Стивън и Коменданта събудили Натали, заспала в краката на О, накарали О да стане, отвели я в средата на двора, махнали ѝ веригата и маската ѝ я проснали на една маса, където един подир друг я обладали.

В последната, премахната впоследствие глава О се връща в Роаси, където сър Стивън я изоставя.

Съществува и още един край на историята на О. Когато вижда, че сър Стивън ще я изостави, тя предпочита да умре. Той не се противопоставя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.